தமிழ்ப்பண்ணை

# முத்து மொழிகள்



தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

# முத்துமொழிகள்



தவத்திரு
குன்றக்குடி அடிகளார்

தமிழ்ப்பண்ணை
தியாகராய நகரம் : : சென்னை-17.

முதற்பதிப்பு : 1965-ம் வருடம் அக்டோபர் மாதம்.
இரண்டாம் பதிப்பு : 1972-ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம்.

விலை ரூ. 3-00

முல்லை அச்சகம் சென்னை-14.

6-1

# பதிப்புரை

முதிர்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்ட இந்த முத்துமொழிகள் அறிவுச் சத்துக்களைக் கொண்டவை!

முத்தமிழிலும் வித்தகரமான தவத்திரு அடிகளார் தரும் அறிவு விருந்தே இந்த முத்துமொழிகள்!

மொழிகள் முத்தாக உள்ளன!

கருத்தும் சத்தமாக இருக்கின்றது!

ஆக கருத்தோடு கொண்ட தமிழை நாம் காண்கிறோம்.

சிறு சிறு கட்டுரைகள்!

சிந்திக்க சிந்திக்க சிறப்பான உண்மைகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.

எண்ண எண்ண இனிய உண்மைகளைச் சொல்லுகின்றன.

பழுத்துவிட்ட கனி இனிக்கும்.

மலர்ந்துவிட்ட மலர் மணக்கும்.

இதைச் சொல்லியா தெரியவேண்டும் அடிகளாரின் கைவண்ணம் பெற்ற கட்டுரைகள் தேன் என நெஞ்சத்திலே பாய்வதில் வியப்பேது?

தமிழ்ப்பண்ணை
சென்னை-17.

சி அ. கருணாநிதி.

# பொருளடக்கம்

# நியாயமே!

தேசம் உய்யத் திருவாசகம் தந்த மாணிக்க வாசகப் பெருமானின் வரலாறு கருத்திற்கினிய விருந்தாகும். வரலாற்றுப் போக்கில் ஐயங்கள் எழுவதற்கு வாய்ப்புண்டு. இது சரியா? அது சரியா? என்று பல கேள்விகளை மாணிக்கவாசகர் வரலாற்றில் எழுப்ப முடியும். ஆம். வெறும் அறிவு விவாதத்திற்குட்பட்டது—நடைமுறைக் கொவ்வாதது. அனுபவத்திற்கல்லாதது. வெற்று அறிவுணர்ச்சியோடு மாணிக்கவாசகர் வரலாற் றைப் படித்தால் குழப்பமே மிஞ்சும். ஆழ்ந்த அறிவோடும், நடைமுறையோடும், அனுபவத்தை யும் சாத்தியக் கூறுகளையும் கூட்டி மாணிக்க வாசகர் வரலாற்றைப் படித்தால் அவ் வரலாறு வாழ்க்கைக்குப் பெரு விருந்தாக இருப்பதை உணர லாம். இந்த முறையில் மாணிக்கவாசகரின் வரலாற்றை ஆராய்வோமாக.

பாண்டிய மன்னனிடத்தில் மாணிக்கவாசகர் அமைச்சராக இருக்கின்றார். அறிவிலும், ஆட்சி முறையிலும், குடிமக்களுக்கு நல்லன செய்வதிலும் சிறந்து விளங்குகின்றது மாணிக்கவாசகரது அமைச்சியம். குடிமக்களிடத்திலிருந்து அரசன் வரி வாங்குகின்றான். அங்ஙனம் மக்களிடம் வரி வாங்குவது அரசனுடைய ஆடம்பர வாழ்க்கைக் காக அல்ல; வரிப் பணங்களைக்கொண்டு மக்களின்

வாழ்க்கைக்குரிய திருப்பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். பாண்டிய மன்னனே மக்களின் வரிப் பணம் கொண்டு பரிகள் வாங்கி வரச்சொன்னன். பரிகள் ஆடம்பரத்தின் சின்னம் அல்லது போர்ப் படை. பரிகள் வாங்கச்சொன்ன காலத்தில் பாண்டிய அரசனுக்குப் பகையேயில்லை. ஆதலால் ஆடம்பரத்துக்காகவே அரசன் பரிகளை வாங்கிவரச் சொன்னன் என்று கருத இடமிருக்கின்றது.

தேவையற்ற ஒன்றைச் செய்ய அமைச்சர் மாணிக்கவாசகரின் மனம் துணியவில்லை. ஆனல் அரசனின் ஆணை. அரசனைப் பரிவாங்கும் எண்ணத்திலிருந்து நல்வாழ்வுத் துறைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். திருத்துதலில் பல முறைகள் உண்டு. திருத்துபவர்—திருத்தப்படுபவர் ஆகியோரைப் பொறுத்து முறைகள் மாறுபடும். தன்னினும் தாழ்ந்தாரை இடித்துக் கூறித் திருத்தலாம். தனக்குச் சமமானேரை அறவுரைகள் கூறித் திருத்தலாம்; தன்னினும் உயர்ந்தோரை அவர் விரும்பியதை ஒழித்து வேருென்றைச் சொல்வது அல்லது செய்தலன் மூலமே திருத்தலாம். இங்கு அரசன் திருத்தப்படவேண்டும். ஆதலால் மாணிக்கவாசகர் அரசன் கூறியது விடுத்து, அதாவது பரிகளை வாங்காமல், திருக்கோயில் எடுப்பித்து, இதுவே செய்யத்தக்கது என்று அறிவுறுத்தினர். ஆதலால் அரசனுக்கு நன்மை தரும் எண்ணத்தில் மாணிக்கவாசகர் செய்தாரே தவிர, வேறு கருத்திலல்ல. அங்ஙனம் பார்க்கும்பொழுது பரிகள் வாங்கக்

கொடுத்த பணத்தைக்கொண்டு கோயில் கட்டியது நியாயமே ஆகும்.

"திருக்கோயில் கட்டியது எந்த வகையில் சிறந்தது, பரிகள் வாங்குவதைவிட?" என்று பகுத்தறிவு உலகம் கேட்கத்தான் செய்யும். திருக் கோயில் கட்டியதன்மூலம் நாடும் அரசனும் பெற்ற நன்மை ஒன்றல்ல; பலப்பலவாகும். சிறப்பாக அரசனுடைய பொருள் அறங்கலந்த அருவியலுக் குப் பயன்பட்டது. அதன்மூலம் அறமும், கலையும், அருளும் வானுற வளர்ந்து அரசனுக்கு அழியாப் புகழைத் தந்தது. எப்படி அறம் ஆயிற்று? கலைஞர்களும் ஊழியர்களும் திருக்கோயில் கட்டுங் காலத்தில் தொழில் பெற்றனர்; தொழிலுக்கேற்ற ஊதியம் பெற்றனர்; வாழ்வை வளப்படுத்திக் கொண்டனர். இதை அறம் அல்ல என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? கல்லெல்லாம் கலையாகி, கடவு ளாகி, பேசும் தெய்வத்தைத் தன்னகத்தே கொண் டுள்ள கோயில்கள் கலையின் விளக்கந்தரும் இடந் தானே!

உலக உயிர்களுக்குத் தாயும், தந்தையுமாகித் தன்னருள் பொழியும் !புனிதன் பிரார்த்தனைக்குப் பயன்படுவதால் திருக்கோயில்கள் அருளியல் விளை விக்கும் பண்ணைகள் தாமே! அதுமட்டுமா? பரந்த மண்டபங்களும், அவைகளின் ஊடே கலைபயில் கூடங்களும், மருத்துவ மனைகளும், நடுவனர்தம் மன்றமும்—இன்ன பல அமைப்புக்களும் அமைந்து விளங்கினமையால் மக்கள் பணிசெய்யும் மன்ற

மாகவும் திருக்கோயில் விளங்கிற்று. இத்தகு திருக்கோயில் ஒன்றை மாணிக்கவாசகர் எடுத்தது நியாயமே.

அரசன் குதிரைகளோடு வரும்படி மாணிக்க வாசகருக்கு ஆணை பிறப்பித்தான். மாணிக்க வாசகர் என் செய்வார்? தமக்கு உற்ற புகலிடமாய் விளங்கும் இறைவனிடத்தில் முறையிட்டார். ஆம். அவன்தானே எல்லாம். நமக்கு அன்புப்பட்டவர் பாரம் பூண்பது இறைவனின் குணமன்ருே? குதிரைகள் கொண்டுவருவதாகத் திருவருள் ஆணை பிறந்தது. குறிப்பிட்ட நாளில் குதிரைகள் வரும் என்ற செய்தியோடு மாணிக்கவாசகர் மதுரை சென்ருர்; அரசனிடம் தெரிவித்தார். குதிரை களும் குறிப்பிட்ட நாளில் வந்தன. இறைவன் ஒரு பெருந் திருவிளையாடல் நடத்திஞன். காட்டில் திரியும் நரிகளை எல்லாம் பரிகளாக்கிஞன். தாமே குதிரைச் சேவகஞக அமர்ந்தான். குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து அரசனிடம் கயிறு மாற்றிச் சேர்ப் பித்தான். அரசனும் நிலையற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத் தனன். கதிரவன் படுத்தனன். காரிருள் சூழ்ந்தது. பரிகளெல்லாம் நரிகளாயின. உலகமே நடுங்க ஊளையிட்டன. அரசனுக்குச் செய்தி எட்டியது. வெகுண்டெழுந்தனன். மாணிக்கவாசகரை வெஞ் சிறையில் இட்டு, கல்லுடைக்கச் செய்தான். இடை யில் பகலில் பரியும், இரவில் நரியுமாக ஆக்கிய திருவிளையாடலின் உளக்குறிப்புத்தான் என்னே? இக்கருத்தை ஆராய "உறங்குவதுபோலும் சாக் காடு, உறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு" என்ற

திருக்குறளை நினைவிற்கொண்டு ஆராய்ந்தால் அரிய கருத்துக்கள் வெளிப்படும். இக் குறளின்படி இம்மை பகலுக்கும், மறுமை இரவுக்கும் உவமிக்கப் படுவது தெளிவாகிறது. இம்மையில் இன்பம் போலத் தோன்றுவன மறுமையில் துன்பத்தை விளைவிக்கக் கூடும். இந்தப் படிப்பினையைப் பலருக்கு நினைவு படுத்துவதற்காகவே, பகலில் இன்பந்தரும் குதிரைகளாகவும் இரவில் தொல்லை தரும் நரிகளாகவும் ஆக்கித் திருவிளையாடல் செய்தருளினர். இங்ஙனம் சிந்தித்துப் பார்க்கும் பொழுது பரமன் நரிகளைப் பரிகளாக்கியதும் பரிகளை நரிகளாக்கியதும் நியாயமே ! நிற்க.

சிறையில் வாடிய மாணிக்கவாசகர் ஆற்றெணுத் துயருற்றுர். அருளாளராகிய மாணிக்க வாசகர் அல்லலுறுவது இயற்கைக்கே தாங்க முடிய வில்லை. இயற்கை அன்னை சினங்கொண்டாள். வைகையில் வெள்ளமெனப் பொங்கிப் பாண்டிமா நகரை அழிக்கத் தொடங்கினுள் ; பெரும்புயல் மதுரையைச் சூழ்ந்தது. நல்லவர் படுந்துன்பந் தாளாமல் இயற்கை பொங்கி எழுவதும் நியாயமே!

“வைகையாற்றின் வெள்ளந்தடுக்க குடிக்கோர் ஆள் வருக” என்று அரசனின் ஆணை பிறந்தது. அரசனின் ஆணை கேட்ட குடிமக்கள் வெள்ளம் போல் திரண்டு வெள்ளந்தடுக்கும் வேலையில் ஈடு பட்டனர். ஆனுல், ஒரே ஒரு குடி வெள்ளத்தடுப்பு வேலைக்கு ஆளனுப்ப முடியாமல் தவித்தது. ஆம், அந்தக் குடியில் பெண்ணொருத்தியே வாழ்ந்தாள்.

அவளும் முதியவள். வேலை செய்யும் சக்தி யற்றவள். அரசன் ஆணை வழி ஆளனுப்ப இயல வில்லையே என்று ஏங்குகின்றாள். அற்றவருக்கருந் துணையாக விளங்கும் ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டுகின்றாள். வீதி வழியே "கூலியோ கூலி" என்ற குரல் கேட்கின்றது. ஆம், 'தேவர்க்கோவறி யாத தேவதேவன்' தெருவழியில் நடந்து வருகின்றான்; தட்டும் மண்வெட்டியும் தாங்கி, "கூலியோ கூலி" என்று கூவி நடந்து வருகின் றான். குரல் கேட்ட கிழவி—வந்து ஆறுதல் பெற்றாள்; அமைதி கொண்டாள். வந்திக்கு ஆளாக அமைகின்றான். கூலி பொன்னல்ல, பொருளல்ல; வயிற்றுப் பசிதீர்க்கும் பிட்டேயாகும். பிட்டைத் தின்றுவிட்டு வெள்ளந் தடுக்கும் வேலையில் ஈடு படச் சென்ற கூலியாள் அங்கு தனது வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யவில்லை. தான் செய்யாததோடு மாத்திரமின்றி செய்பவரையும் கெடுக்கின்றான். இதனால் வந்தியின் பகுதி அடைபடாமலே கிடக் கின்றது. மாலையில் அரசன் வெள்ளத்தடுப்பு வேலையைப் பார்வையிட வருகின்றான். அடை படாத பகுதியைப் பார்க்கிறான். அதற்குரிய வந்தி யின் ஆளை வெகுண்டு அடிக்கின்றான். அடித்த தென்னவோ எதிரிலிருந்த ஆளை. ஆனால் அடி பட்டது வையத்துயிர்க்கெல்லாம்; அடித்தவன் உட்பட. கொற்றாள் மறைந்தனன்! இந்நிகழ்ச்சி களின் தொடர்பிலே பெறப்படும் நற்கருத்துக்கள் எவை, எவை? ஏன் இறைவன் கொற்றாளாக வந்தனன்? அவன் நினைத்த எல்லாவற்றை யும் செய்யக் கூடியவனாயிற்றே? அப்படியிருக்க

அவனே கொற்ருளாக வந்தது திருத்தொண்டின் நெறியை உலகுக்கு உணர்த்தவேயாகும். சமுதாயத் திருத்தொண்டுகளைச் செய்வதில் எல்லோரும் ஈடுபட வேண்டுமென்ற படிப்பினையைக் காட்டுவதற்காகவே இறைவனே கொற்ருளாக வந்தனன்! அப்படி வந்தபோதும் பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் மண் சுமக்காமல் வெறும் பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது ஏன்? உலக உயிர்கள் வாழ உணவு தேவை. தனக்குத் தேவையான அளவு ஒன்றையே இவ்வுலகிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டு, பொன் பொருளில் ஆசைப்படாமல் திருத்தொண்டு செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தை விளக்கவே பிட்டுக்கு மண் சுமந்தான்! இவ்வுலக முழுவதையும் ஓர் ஒழுங்கிலும் முறை பிறழாத நிகழ்ச்சியிலும் அழைத்துச் செல்லும் ஆண்டவன் ஏன் தன்னுடைய கொற்ருள் கோலத்தில் அதற்குரிய பொறுப்பைச் செய்து நிறைவேற்ருது விட்டனன்? வாழ்க்கை கடமையோடு பிணைக்கப்பட்டது கடமையைச் செய்யத் தவறுகிறவர்கள் கடுந்தண்டனைக்குரியோர் என்பதை வையகத்துக்கு எடுத்துக் காட்டவே கடமை தவறுவதுபோல் நடித்து அடி பெற்று அறிவுரை கொடுத்தனன். இந்த உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனின் இருப்பிடம் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தவே, அவன்மீது விழுந்த அடி உலகம் முழுவதும் விழுந்தது! இங்ஙனமெல்லாம் மாணிக்கவாசகரது வரலாற்றை உணரும்பொழுது, இந்த வரலாற்றை உலக முழுவதும் உணர்ந்து படிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்படுகின்றது. ஒவ்வொருவரும் மாணிக்க வாசகரது வரலாற்றைப் படித்துப் பயனடைவார்களாக!

# முதலும் முடிவும்

ஒரு செல்வந்தர் செல்லமாக நாய் ஒன்றை வளர்த்தார். அதற்கு நாள்தோறும் பாலும் சோறும் பரிவுடன் ஊட்டுவார். பஞ்சணையில் படுக்கவைப் பார். இப்படிச் செல்லமாக வளர்த்தும் அந்த நாய்க்கு அந்த வாழ்க்கையில் விருப்பமில்லை. தெரு வெல்லாம் ஓடிச் சுற்றி அலைவதிலும் எச்சில் இலை பொறுக்கித் தின்பதிலுமே நாட்டம் கொண் டிருந்தது. அதுவே இன்ப வாழ்வு எனவும் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தது. தன்னுடைய இன்ப வாழ் வுக்கு இடையூருகத் தன்னை வளர்ப்பவர் இருக் கிருரே என்று எண்ணிக் கவலைப்பட்டது. இதன் காரணமாக வளர்ப்பவரை ஏமாற்றிவிட்டு வீதிப் புறம் ஓடிவந்துவிட்டது. ஓடிவந்த நாய் அருகில் உள்ள குப்பை மேட்டில் சென்று படுத்துப் புரண்டு இன்பத்தை அனுபவித்தது.

நாயின் வளர்ப்பாளர் நாயைக் காணுமல் பாசத் தின் மிகுதியால் தேடி அலைந்தார். கடைசியில் நாய் குப்பைமேட்டில் படுத்திருப்பதைக் கண்டுவிட்டார். அருகிற்சென்று ஆசையோடு கூப்பிட்டார். நாய் வருவதாக இல்லை. அதனிடம் "என்னைத் தெரிய வில்லையா? நான்தானே உன்னைப் பாலும் சோறும் ஊட்டி வளர்த்தேன். என்னிடத்தில் வா" என் றெல்லாம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தார். நாய் வந்தபாடில்லை. வராததோடு

மட்டுமின்றிச் செய்ந்நன்றி உணர்ச்சியைக்கூட அந்த நாய் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. எனினும் வளர்த்தவருக்குப் பாசம் விட்டதா என்ன? அவர் நாயின் அருகிற் சென்று அந்த மண்ணோடு அந்த நாயை வாரியணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு செல்கிறார். இந்த நிகழ்ச்சியைப்போலவே ஆன்மாக்களின் வாழ்க்கையும் இருக்கிறது. ஆன்மா நாய், வளர்ப்பவன் இறைவன், குப்பைமேடு வினைச்சேறு என்று தொடர்பு படுத்திச் சிந்தித்தால் தெளிவாக விளங்கும். உயிர்கள் அன்றாடம் கோடிக்கணக்கான வினைகளைச் செய்கின்றன. இல்லை செய்து கொண்டேயிருக்கின்றன. உயிர்களின் வாழ்வு வினைச்சூழலிலேயே சுழல்கின்றது.

இங்ஙனம் வினைவழிப்பட்டு அல்லல் வழிக்குச் செல்லும் ஆருயிரை அருள்வழிப்படுத்தத் தந்தையும், தாயுமாகிய ஈசன் திருவுளங்கொள்கின்றான். இந்தக் கருணை எண்ணத்தோடு இறைவன் வினைவழிப்பட்டுழலும் உயிர்கள்மாட்டு இறங்கிவருகிறான், உயிர்கள் விரும்பாமலேயே.

> "ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
> ஊக்கம் உடையான் உழை"

என்றே வள்ளுவரும் கூறுகின்றார். புண்ணியம் பண்ணிய பெருமககளிடம்தான் பணம்போகும் என்று அறிஞனும்—சமயத் தலைவரும் புகன்றதில்லை. இந்த கண்மூடிக் கொள்கை நாட்டை விட்டே தொலைதல் வேண்டும்.

''இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார்; ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்'' என்றே திருநாவுக்கரசரும் செப்பியருளினர். ஆகவே,

''செல்வத்துப் பயனே ஈதல்'' என்ற கொள்கை நாட்டில் பரவவேண்டும் என்று அருள் நெறி முழங்கியது.

செல்வம் படைத்தோரிடமிருந்து செல்வத்தை வழங்குமாறு உள்ளத்தைப் பண்படுத்தப் பாடுபடுகிறது அருள்நெறி. ''பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை'' என்ற வள்ளுவரின் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட கருத்தை இன்று வாழ்க்கையில் வைத்துப் பேசுவதும் அருள்நெறிதான். இங்ஙனம் இன்றையச் சமுதாயத்திற்கு அருள்நெறி, பாவத்திற்கும், வறுமைக்கும் தொடர்பு இல்லை என்பதையும், புண்ணியத்திற்கும் பெரும் செல்வத்திற்கும் தொடர்பில்லை என்பதையும் பறைசாற்றியதாகும். உழைத்தால் செல்வம் தானே வரும். சோம்பேறியாக இருந்தால் செல்வம் சேராது; சீரழிந்து போவான் என்று அருள்நெறி இன்றைய சமுதாயத்திற்குப் பொருளாதாரத்தின் உண்மைத் தத்துவத்தைக் கூறிப் பரவச் செய்கிறது.

## நினைந்தூட்டும் தாயினும்

திருவாசகத்திலுள்ள பாடல்கள் அனைத்தையும் உற்று நோக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பாடலும் அரும்பெரும் கருத்துக்களை அள்ளித்தரும் சிறப்புடன் மிளிர்வனவாகும்.

பல்வேறு தன்மைகளைக் கொண்ட தாயார்களை உலகில் காணலாம். குழந்தை பசியால் அழுவதற்கு முன் காலமறிந்து பாலூட்டும் தாய்—அழுகுரல் கேட்டபின் பாலூட்டும் தாய்—அழுது ஓய்ந்தபின் பாலூட்டும் தாய் இம்மூவரிலும் பசிநேரமறிந்து பாலூட்டும் தாயே தலையாயவள். அத்தகைய தாயைக்காட்டிலும் பேரன்பு கொண்டவன் இறைவன். எனவேதான் இறைவனைப் 'பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிந்தவனு'கக் கூறுகின்றார்.

தாயின் பால் உடலை—ஊனை—அதாவது ஆணவத் தடிப்பை வளர்ப்பதாகும். ஆணவத் தடிப்பையுடையவன் இறைவனின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாக முடியாது. இறைவனின் திருவருட்

பாலோ ஆணவத்தடிப்பை—ஊனை உருக்கு வதோடு மட்டுமின்றி உள்ளொளியை—அருளைப் பெருக்கவல்லது. எனவேதான் இறைவனைத் தாயினும் சாலப் பரிந்தவனுகக் குறிப்பிடுகின்ருர்.

செல்வந்தர் வீட்டுக் குழந்தை ஒன்று செல்ல மாக வளர்ந்தது. அக்குழந்தைமீது தாய்க்கு அள வற்ற பாசம். இது என்ன தவறு செய்தாலும் அதைத் தண்டிக்க மனம் வராதவள். ஒருநாள் அலமாரியிலிருந்த பொற்கிண்ணத்தை எடுத்து விளையாட ஆரம்பித்தது குழந்தை. குழந்தையின் கையில் உள்ளதோ விலை மதிப்பற்ற பொற்கிண் ணம். குழந்தையோ அதன் பெருமையை—சிறப்பை அறியாதது. தாயோ குழந்தையிடமிருந்து கிண் ணத்தைப் பிரிக்க—பிடுங்கி வைக்க மனமில்லாத வள். எனவே அது அக்கிண்ணத்தைச் சிதைத்து விடாதவாறு—தொலைத்து விடாதவாறு அதைப் பின்தொடர்ந்து சென்று பார்த்துக்கொள்வாள். அது போல இறைவன் மணிவாசகருக்குத் திரு வருளாகிய பொற்கிண்ணத்தை அளித்தான். தான் பெற்ற திருவருளைத் தொலைத்துவிடாதவாறு இறைவன் புறம் புறம் திரிகின்ருன்.

குழந்தை வளர வளரப் பொற்கிண்ணத்தின் அருமை அறிந்து அதைச் சிதைக்காதவாறு—தொலைக்காதவாறு சிக்கெனப் பிடித்துக்கொள்வ தோடு மட்டுமின்றித் தாயை விட்டுப் பிரியாது. அதுபோல மணிவாசகர் திருவருளின் சிறப்பை உணர்ந்து அதைச் சிக்கெனப் பிடிப்பதோடு மட்டு மின்றி இறைவனையும் தொடர்ந்து செல்கின்ருர்.

இதை மணிவாசகர் :—

பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உவப்பிலா ஆனந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறம் திரிந்த
செல்வமே சிவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவது இனியே

என்ற பாடலில் அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

# எல்லாமே இறைவனின் திருக்கோலம்

மாணிக்கவாசகர் நிலத்தியல்பும்—ஐம்பூதங்களின் இயல்பும் உணர்ந்த பேரறிஞர். இதனைத் திருவண்டப்பகுதி நமக்கு நன்றாக விளக்கி காட்டுகிறது. இறையுணர்வுடையோருக்கு இந்த உலகத்தின் ஒவ்வொரு பொருளும் இறைவனாகவே காட்சியளிக்கும்—திருவருளைப் படித்தறியும் பெரும் புத்தகம் இந்த உலக இயற்கை. உலகம் வேறு-இறைவன் வேறல்ல. உலகமே அவன் ; அவனே உலகம் ; எல்லாமே திருவருள் மயம். எல்லாவற்றிலும் இறைவனுடைய திருவோலக்கக் காட்சி ! திருஞானசம்பந்தர் தன்னுடைய திருமுறையில் இயற்கைக் காட்சி நலங்களை வியந்து பாடிப்பரவுகின்றார். மாணிக்கவாசகரும் இறைவனை நினைத்து வாழ்த்தநினைக்கின்றார். ஆனால் எங்ஙனம்வாழ்த்துவது ? எந்தச் சொற்களைக் கூறி வாழ்த்துவது என்று தெரியாமல் திகைக்கின்றார். ஏன்? ஒன்றைச் சொல்லி வாழ்த்தினால் பிறிதொன்று விடுபட்டுப் போகுமே என்ற கவலை! எல்லாமே இறைவனின் திருக்கோலம் !

மாணிக்கவாசகர் இயற்கையையும் இயற்கையின் இயக்கத்தைப் பற்றியும் நன்கு உணர்ந்

தவர். இயற்கை முழுவதும் தில்லைப்பெருமானின் திருவுருவமே என்னும் கருத்துடையவர். காணும் பொருளெல்லாம் கயிலாயனே என்ற உறுதி மிக்க உள்ளமுடையவர் அவர்.

திருவாசகத் தேனில் ஒரு துளியை உங்கள் முன் வைக்கிறேன் அள்ளிப் பருக.

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே"

இறைவன் வானாகவும், பூமியாகவும், காற்றாகவும், ஒளியாகவும், உடலாகவும், உயிராகவும், உண்மை யாகவும், இன்மையாகவும், தலைவனாகவும் யான் என்றும் எனது என்றும் கூறுகின்றவர்களைக் கூத்தாட்டுகின்றவனாகவும் நிற்கின்றான். இங்ஙனம் காட்சி தரும் இறைவனை என்ன சொல்லி எப்படி வாழ்த்துவேன் என்று ஏங்கித் தவிக் கின்றார். இறைவன் ஐம்பூதமாய் நின்றருள் வழங்குகின்றான்; உயிர்களின் இன்ப நுகர்ச் சிக்குக் காரணமாய் உடலாக விளங்கு கின்றான். உயிர்க்கு உயிராக நின்றருள் செய் கின்றான். தனக்கு உவமையில்லாத தலைவனாக விளங்குகின்றான்: அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் உள்ளவர்களை ஆட்டுவித்து அனுபவத்தைக் கூட்டுவிக்கின்றான். இறைவனுடைய புகழ் அள விடற்கரியது; சொற்களைக் கடந்தது. காணும் பொருளெல்லாம் இறைவனாகவே காணும் காட்சி

திருவருள் காட்சி; வரகுணபாண்டியன் வரலாறு நாடறிந்த ஒன்று; கற்றறையில் வீழ்ந்து கிடந்த வேப்ப விதைகள் எல்லாம் சிவலிங்கங்களாகவே காட்சியளித்தன. 'குற்றம் நீ! குணங்கள் நீ! என்று அப்பரடிகள் கூறுகிருர். இங்ஙனம் எல்லாவற் றையும் திருவருள் வயத்ததாகக் கருதுவதும்— வாழ்வதும்- பாராட்டுவதும் இன்ப அன்பைப் பெருக்கும், உலகை ஒரு குடும்பமாக்கும், அமைதியை விளைவிக்கும், பகைமை நீக்கிப் பண்பு பெருகும். காழ்ப்பு நீங்கிக் கருணை வளரும். துன் பங்கள் தொலையும், இன்பம் பெருகும். திருவாசகம் ஓதுதல் இத்தனையும் செய்வித்துத் தரும். திரு வாசகத்தில் உள்ள இப்பாடல் எல்லாச் சமயத் தாரும் ஓதுதற்குரிய முறையில் பொதுமை நலம் செறிந்து விளங்குகிறது. உண்மையான— ஆழமான சமயநெறி பொதுமை நலம் பெற்றே விளங்கும்.

# புலன்களும்-பொறிகளும்

உயிர்களுக்கு உய்தியைத் தருவது வழிபாடு. உயிர்களுக்கு வினைநீக்கமும்-திருவருளின்பமும் வழிபாட்டின் மூலமேயாம். எனவே உயிர்கள் தம்முடைய உய்தியைக் கருதியே வழிபாடு செய்கின்றன. "வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்" என்று திருவாசகம் பேசுகிறது. உயிருக்குப் பயன் கூடுவது அனுபவத்தின் வழியாலேயாம். உயிர், காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிக் கரைந்து வழிபாடு செய்வதின் மூலமே உய்திபெற முடியும் உயிர்கள் உய்திபெற வேண்டிச் செய்யும் வழிபாட்டை "ஒன்றி இருந்து நினைமின்கள், உந்த உமக்கு ஊனமில்லை" என்று அப்பரடிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். வழிபாட்டில் புலன்களும்-பொறிகளும் ஒருங்கியைந்து ஈடுபடவேண்டும். இக்கருத்தையே "ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே ஆகக் குணமொரு மூன்றும் திருந்து சாத்துவிகமே ஆக" என்று பெரிய புராணப் பாடல் விளக்குகிறது.

புலன்களையும்-பொறிகளையும் ஒருங்குபடுத்தி வழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தும் கருத்துடனேயே நம்முடைய சமயத்தின் சடங்குகளும் அமைந்துள்ளன. புலனாலே சிந்திக்கும் திறமை சிலருக்கு

உண்டு. உதாரணமாக கணக்குப்போட வேண்டி யிருக்கிறது. அக்கணக்கைப் புலனாலேயே போட்டுச் சொல்லக் கூடியவர்கள் இருக்கலாம். அவர்கள் மனத்தின் மூலமே போட்டு விடை சொல்லி விடுவார்கள். அப்படிப் போட முடியாத வர்கள் ஏடும்—எழுதுகோலும் எடுத்து கை கொண்டு எழுதிப் போட்டுப் பார்த்துச் சொல்வர். அதுவே இறைவனை நெஞ்சத்திலிருத்திச் சிந்திக்க லாம். இந்த வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் அமைவ தில்லை. பூசலார் நாயனார் போன்றோருக்கேயாம் இந்த அருளியல் நிலை. புலன்களால் மட்டும் இறைவனைச் சிந்திக்கலாம். அச்சிந்தனையில் நிலைத்து நிற்க முடியாதவர்களுக்கும்—அதோடு புலனால் சிந்திக்கும் திறமை இல்லாதவர்களுக்கும்— புலன்களுக்குச் சிந்தனை ஊட்டவேண்டிப் பொறி களால் செய்யும் வழிபாட்டுச் சடங்குகள் தொடங்க லாயின. பொறிகளும் புலன்களும் ஒருங்கியைந்து செய்யும் வழிபாடு தூய்மையானதாக-அனுபவத் தோடு கூடியதாக இருக்கும். அதனாலன்றோ சிவ நெறியில் அகப்பூசையும் புறப் பூசையும் இன்றி யமையாதனவாக வலியுறுத்தும் பெறுகின்றன. மாணிக்கவாசகர் தனது சிந்தனையையும் இறைவன் தனக்காககிக் கொண்டு ஆட்கொண்டருளின மையை வியப்புடன் வாழ்த்திப் பாடுகின்றார்.

சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணிணை திருப்பாதம் போதுக் காக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கிஐம் புலன்கள் ஆர

வந்தெனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே உன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச் சுடரே இரண்டுமிலித் தனியனேற்கே

இறைவனே ஆட்கொண்டான் மாணிக்க வாசகரை. அவன் உடையான் அல்லவா! "உடையாய் என்னைக் கண்டுகொள்ளே" என்று மாணிக்க வாசகரே குறிப்பிடுகின்றார். சிந்தனையே செயலுக்கு அடிப்படை சிந்தனையின் வழியே செயல் மலரும். முதலில் சிந்தனையை உரிமையாக்கினார். அவ்வழி காட்சியும் — வாழ்த்து — வணக்கம் எல்லாம் திருவருள் வழிப்பட்ட பின்பு புலன்களும் திருவருளை அனுபவித்தின்புற்றன. ஆதலால் இறை வழிபாட்டில் பொறிகளும்-புலன்களும் ஒருங்கியைந்து செய்யக்கூடிய சடங்குகள் இன்றியமையாதனவேயாம்.

# வாழாத நெஞ்சம்

வாழ்க்கைக்குக் குறிக்கோள் உண்டு. இந்த வாழ்க்கை ஏதோ குருட்டாம்போக்காக அமைந்த ஒன்றல்ல. திட்டமிட்ட ஓர் அமைப்பேயாகும். வாழ்வது மட்டும் போதுமா? முறைப்படி வாழ வேண்டும்; வாழ்க்கைக்கு ஒரு நெறியும்—முறையும் வேண்டும் என்று உணர்ந்த பெருமை தமிழினத்திற்கு உண்டு. அதனாலன்றோ தமிழில் எழுத்து சொல் இலக்கணத்தோடு பொருள் இலக்கணமும் எழுந்தது. திருக்குறளும் "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்" என்று கூறுகின்றது.

வாழ்வாங்கு வாழ்வது என்றால் என்ன பொருள்? முறையாக உண்டு—உடுத்து வாழ்வதாகுமா? இல்லை. வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை அடைகிற வழியில் பயனுடைய வாழ்க்கை வாழ்தலே வாழ்வாங்கு வாழ்தல். வாழ்க்கையைப் பொருளொடு கூட்டி—அறத்தோடு அணைத்து—இன்பத்தோடு இணைத்துப் பின்விலகி வீடுபெறும் வேட்கை வழி நின்று வாழ்வதே முறையான வாழ்க்கை. "வீடு" என்றால் விடுதலைபெற்று வாழும் இடம் என்று பொருள் எதிலிருந்து விடுதலை? துன்பத்திலிருந்து விடுதலை! துன்பத்திற்குக் காரணம் எது? பிறப்பு! பிறப்பினின்றும்

அதனைத் தொடர்ந்துவரும் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுவதே வீடு.

திருக்குறளும் ‘வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிற வாமை’ என்று கூறுகின்றது. பிறப்பை நீக்கிப் பிறப்பையே சாதனமாகக்கொள்வது நமது நெறி வீட்டு நிலை வினையற்ற நிலை. பிறப்போடு கூடிய நிலை, வினையோடு கூடிய நிலை. வினைத்தொடர்பு அவாவிலும், அவாவினை நிழலெனத் தொடரும்; துன்பத்திலும் ஆழ்த்தும். வினைத்தொடர்பின்மை திருவருளில் ஆழ்த்தும். அதன் பயன் பிறப்பு—அதனைத் தொடரும் வினை—வினைவழிப்பட்ட துன்பம் இவைகளிலிருந்து விடுதலை, செத்துப் பிறக்கும் தொழிலுக்கு முற்றுப்புள்ளி. இத்தகைய குறிக்கோளோடு கூடிய வாழ்க்கையே வாழ்க்கை. இங்ஙனம் வாழ்வதே உண்மையிலேயே வாழ்ந்ததாகக் கருதப்பெறுகிறது.

இத்தகு வாழ்க்கையைப் பெறுவது எங்ஙனம்? உயிர்களின் வளர்ச்சி சிந்தனையினாலும், கூட்டுறவினாலுமே ஆவது. வினையில் நீங்கி விளங்கிய அறிவினனாக உள்ள இறைவனின் தொடர்பும் சிந்தனையுமே உயிர்களை வாழ்வாங்கு வாழ்கிற வாழ்வுக்கு அழைத்துச் செல்லும். இறைவனை சிந்தித்துப்பேசி வாழ்வது பயனுடைய வாழ்க்கை, வினைத் தொடர்பை நீக்கியருளும் சிறப்புறும் வாழ்க்கை. இங்ஙனம் வாழமுடியாமல் உலகாயதத்தின் வழி உருண்டோடி வாழ்தல் தனக்குத்தானே கேடு விளைவித்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கையாகும்.

யானையின் தலையில் யாரும் அள்ளிப்போடவேண் டாம். அதுவே தன் தலையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுக்கொள்ளும். அதுபோல இறைவனை வாழ்த்தி வாழ முடியாதவர் தமக்குத்தானே கேடு சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவர்கள் வாழ்வதாக நினைப்பு. ஆனால், அவர்கள் வாழ்வ தில்லை. ஆண்டுகள் பலஓடி இருக்கலாம். போகங்கள் பல துய்த்திருக்கலாம். எனினும் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளை—பயனை அடையாத வாழ்க்கையே அது. "குறிக்கோள் இலாது கெட் டேன்," என்று அப்பரடிகள் அலறுகிறார். இதனையே.

"வாழ்கின்றாய் வாழாத
நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டு
ஆழ்கின்றாய்! ஆழாமற்
காப்பானை ஏத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடு: உனக்குச்
சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீ அவலக்
கடலாய வெள்ளத்தே

என்ற திருவாசகப்பாடல் விளக்குகிறது. அதாவது நீ வாழு வாழ ஆசைப்படு. வாழ்வாங்குவாழ முயற்சி செய். வாழ்க்கையின் பயனை அடையும் வழியில் வாழ்வாயாக! வாழ்க்கையின் பயனாக திரு வருளை—மாறிலாத இன்பத்தை வாழ்த்தி வாழ்வா யாக! வாழ்த்தி வாழ்தலே வினை நீக்கும்—அவலம் நீக்கும் என்று திருவாசகம் வாழும் வழிகாட்டுகி றது; இல்லை, வாழும் வழியில் அழைத்துச் செல்கின்றது.

# அழுதால் பெறலாம்

நாம் தவறு செய்ய விரும்பாது போனலும் சார்பால் அல்லது சூழ்நிலையால் தவறு செய்யும் படி நேரிட்டுவிடுகின்றது. அதுமட்டுமின்றி நாம் குறையுடையவர்களே! அதனலேயும் பொய்யும்—பொய்வருப்பட்ட செயல்களும் நடமாடுவதுண்டு. இவை தவிர்க்க முடியாதவை என்று சொன்னல் கூடத் தவறில்லை. ஏனெனில் சீவமுத்தி நிலையிலும்கூட மலத்தின் ஆற்றல் செயற்படுமெனச் சைவ நூல் கூறுகின்றன. அதற்கு "வாசன மலத்" தாக்குதல் என்பர் அறிஞர்கள். ஆதலால் தான் தவறுதல் மனித இயற்கை என்பர் அறிஞர்கள் ஆனல் இயல்பிலே நிகழும் பொய் நிகழ்ச்சிகளுக்கும், வேண்டுமென்றே செய்யும் பொய்மைகளுக்கும், நிறைய வேற்றுமை உண்டு. முன்னையதற்கு மன்னிப்பு உண்டு; பின்னையதற்கு மன்னிப்பு இல்லை. பொய்யைச் சொன்னவரை—அதனேடு தொடர்புடைய தவருன செயல்களைச் செய்தவர்களை இறைவன் மன்னிப்பான் என்பது உண்மை. ஆனல் எப்பொழுது மன்னிப்புக் கிடைக்கும். பாவமன்னிப்புக்கு நம்முடைய சமயம் சொல்லும் முறையே சிறந்தது. குறிப்பிட்ட சில சடங்குகளின் மூலம் பாபத்தைக் கழித்துக்கொள்ளலாம் என்று கூறுவது தமிழ் வழக்கல்ல. பிறபுல

வழக்கு. கிறித்தவ நெறியில்...முன்னல் பாப மன்னிப்புமுறை இருந்து வந்தது. அதாவது, போப், பாபம் செய்தவர்களுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து பாபத்தை மாற்றிவந்தார்.

காலப்போக்கில் போப் பாபமன்னிப்புச் சீட்டு விற்கத் தொடங்கினர். உடன், மார்டின் லூதர் பாபமன்னிப்புச் சீட்டு முறையை எதிர்த்தார். இந்த வரலாறு இந்த நாட்டில் எல்லாருக்கும் தெரியும். சில சடங்குகளைச் செய்வதின் மூலமும் பாபத்தைக் கழித்துவிடலாம் என்பது வடமொழி வழக்கு. ஆனல் சைவத் தமிழ் வழக்கு முற்றிலும் மாறு பட்டது. அதுமட்டுமின்றி அறிவிற்கும்—அனுப வத்திற்கும் ஏற்றது சைவத்தமிழ் வழக்கேயாகும்.

மாணிக்கவாசகர் அழுதவர்; அழச் சொன்னவர்; அவர் தம்பாடல் மூலம் நம்மையெல்லாம் அழவைப்பவர். "மனம் கரைந்து மலம் கெடுக்கும் வாசகம்' என்று மனேன்மணீயம் கூறுகிறது. நாம் செய்தவற்றை நாமே நினைந்து—வருந்தி அழு வதின் மூலம் மன்னிப்புப் பெற முடியும். அங்ஙனம் அழுவதினல் நெஞ்சு பக்குவப்படு கிறது. அதனல் மீண்டும் தவறு செய்யும் பண்பு கால் கொள்வதில்லை. இதனை.

"யானே பொய்யென் நெஞ்சும்
பொய்யென் அன்புநீ பொய்
ஆனல் வினையோன் அழுதால்
உன்னைப் பெறலா மே

தேனே அமுதே கரும்பின்
தெளிவே தித்திக் கும்
மானே யருளாய் அடியேன்
உன்னை வந் துறுமா றே''

என்ற திருவாசகத்தின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

நாள்தோறும் உடலில் சேரும் அழுக்கை, குளித்து நீக்கித் தூய்மைப்படுத்திக்கொள்வது போலவும்-நாள்தோறும் உடையில் சேரும் அழுக்கை, துவைத்து நீக்கித் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்வது போலவும் நாள்தோறும் உள்ளத் தெழும் பொய்மையை இறைவனை நோக்கி அழுவதின் மூலம் தூய்மைப்படுததிக் கொள்ளவேண்டும். அழுகை இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து வர வேண்டும். அழுகை பிழைதிருத்தும்; பிழையிலிருந்து தவிர்க்கும்; பிறவியைத் தடுக்கும்; ஆரா இன்பத்தை அளிக்கும்.

# குழந்தையும் - பொற்கிண்ணமும்

செல்வம் கொழிக்கும் வீடு. பொற்கிண்ணங்கள் நிறைய புழக்கத்தில் உள்ள வீடு. ஐந்து வயது நிரம்பாத இளம் குழந்தையின் கையில் பொற்கிண்ணம் ஒன்று கிடைத்துவிடுகிறது. அந்தக் குழந்தைக்குப் பொற்கிண்ணத்தின் மதிப்புத் தெரியுமா ? அல்லது அதைப் பயன் படுத்தும் முறைதான் தெரியுமா? ஒன்றும் தெரியுமா? ஒன்றும் தெரியாது. அந்தத் தங்கக் கிண்ணத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டாலும் வியப்பதற்கில்லை. பொற்கிண்ணத்தைக் கேட்டாலும் கொடுத்துவிடும். பொன்னின் அருமை தெரியாத அறியாக் குழந்தை அது.

அதுபோலவே ஆன்மாக்களிலும் அறியாக் குழந்தைகள் உண்டு. உடலால் மூத்திருந்தாலும்—உயிரால் குழந்தைமையில் நிற்பாரே மிகுதி. இக் குழந்தைகளின்மேல் கொண்ட கருணையின் காரணமாக இறைவனே எளியனாக வலியவந்து ஆண்டு கொண்டு அருள் வழங்கினாலும் பாராட்டுவதில்லை ; திருவருளின் அருமையை உணர்வதில்லை.

முன்னின்று பொழியும் திருவருளைவிட பொன் பெரிது—வாழ்வு பெரிதெனக் கருதி திருவருளை

அனுபவிக்காமல் அல்லல் வழிபட்டுழல்வது உலகியற்கை. எளிமையைப் பெருமையாகக் கருதிப் போற்றுவது சால்புடையோர் மரபு; எளிமையை ஏமாளித்தனமெனக் கருதி ஏமாற்ற முயல்வது புன்மையாளர் மரபு. முயன்று பெற்ருல் அப்படிப் பெற்றது அற்ப அளவினதாயினும் ஆரா மகிழச்சியுறுவர். அமைதி பெறுவர். முயலாது வந்தது பெருமைக்குரிய அளவினதாயினும் மகிழ்ச்சியிறுவதில்லை. காரணம் எளிமையின் தத்துவம் அறியாமையே. இக்கருத்தினை மாணிக்கவாசகர் தம்மீது ஏற்றிப் பாடுகின்ருர். அழகான பாடல்—ஆழமான பாடல். உள்ளத்தை தொட்டு உணர்த்தும் திருப்பாடல்.

**மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே**
**வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழக்**
**கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்ற லால்**
**அரியை என்றுனைக் கருது கின்றிலேன்**
**மெய்பி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்**
**மெய்ம்மை அன்பருள் மெய்ம்மை மேவினுர்**
**பொய்யி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்**
**மெய்ம்மை அன்பருள் மெய்ம்மை மேவினுர்**
**பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ**
**போவதோ சொல்லாய் பொருத்தமாவதே.**

நினைக்குந்தொறும் இன்பநலமளிக்கும் சுவைமிக்க பாடல், இறைவன் பேரருளாவர். அருட்செல்வியைப் பங்கிலேயுடையவன். தூயவெண்ணீறணிந்தவன். இறைவன், ஏன் வெண்ணீறணிகின்ருன் ?

வினை வழிப்பட்டுழலும் உயிர்கள் நீறணிவது இயற்கை. ஆனால் வினையில் நீங்கிய முதல்வன் நீறணிவது ஏன் ? குழந்தைகளுக்கு நோய் எனில் குழந்தைக்கு மருந்து கொடுப்பதில்லை. பத்தியமும் இடுவதில்லை. குதந்தையின் நோய்க்குத் தாயே மருந்து குடிக்கவேண்டும். பத்தியமும் பிடிக்க வேண்டும். ஆதலால் தம்மைத் தொழுவார் வினை வளம் நீறெழு நீறணிக்கின்றான். அத்தகு கருணைப் பெருங்கடல் வலிய மணிவாசகரை ஆட் கொண்டது.

அப்படி ஆட்கொள்ளும்போது திருவருளை உணர்ந்த மெய்யறிவாளர்கள்—அன்பர்கள் திரு வருள் நலம் பெறுகிறார்கள். பொய்யார்கள் பெய் யாகி உலகத்திலேயே உழல்வார்கள். இப்படி என்னைப் பொய்யுலகில் விட்டுவிட்டுப் போகலாமா ? என்று இறைவனை இரந்து கேட்கிறார் மாணிக்கவாசகர். அவருக்காகவா ? நமக்காகத் தான்! பாடல் படித்து ஒதிப்பயன் பெறுதற் குரியது.

# தகையால் தலைமை

தலைமை, பொறுப்புடைய ஒன்று. தலைமைக்குரிய இயல்புகள் பலப்பல ; தலைமைக்குத் தளராத நெஞ்சம் வேண்டும். எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டும். தம்மைப் பின்பற்றுவோரைக் காக்கும் ஆற்றல் வேண்டும். இன்று பலர் தலைமைப் பதவிக்கு ஆசைப்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்களிடத்தில் தலைமைக்குரிய தகுதி கொஞ்சமும் இருப்பதில்லை. தலைமை நாடிப் பெறக்கூடியதல்ல. தகுதியுடையார் மாட்டு தலைமை வந்தடையும். தலைமைக்குரிய போட்டிகள் இன்று மட்டும் நடப்பதல்ல. உலகம் தோன்றிய நாள் தொடங்கி தலைமைத் தத்துவம் மலரத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு தலைமைப் போராட்டம் நடந்தே வந்திருக்கிறது. ஏன்! வரலாறுகள் முழுவதும் தலைமைப் போராட்டச் செய்திகள்தானே! புராணங்களிலும் கூட தலைமைப் போரட்ட வரலாறுகளையே காண்கிறோம்.

தக்கன் வேள்வி ஒன்று இயற்றினான். தக்கனுக்குச் சிவபெருமானிடம் உள்ள வருத்தத்தின் காரணமாகதான் இயற்றிய வேள்விக்குச் சிவபெருமானை அழைக்கவில்லை. திருமாலும் நான்முகனும்தான் வேள்விக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்

தார்கள். சமய மரபு வழி சிவபெருமானே தனக்குவமை இல்லாதவன். ''சாதலும் பிறத்தலும் இல்லாதவன். பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்'' என்று சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துகிறது. அவனே வேள்வியை-வேள்விவழி அளிக்கப்படும் பொருளைப் பெறுதற்குரிய தலைவன். எனினும் அவன் அழைக்கப் பெறவில்லை. சிவபெருமான் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வேள்வித் தலைமையிடத்தில் திருமால் முதலிய அமரர்கள் அமர்ந்தார்கள். தலைமையின்மீது உயர்ந்த ஆசையால் வேள்வியை-வேள்விப் பொருளை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

பின்னர் பாற்கடல் கடைந்த காலத்து நஞ்சு எழுந்தது. நஞ்சை அடக்கும் ஆற்றல் திருமால் முதலிய அமரர்களுக்கு இல்லை. அவர்களுடைய தலைமை நஞ்சை அடக்கி அமரர்களைக் காப்பாற்றப் பயன்படவில்லை. அவர்களால் முடியாமல் போய் விட்டது. ஏன்? அவர்களையே காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல், தவித்தார்கள். பெருமையை விரும்பிய தகுதியில்லாத போலித் தலைமையாளர்கள் நஞ்சைக்கண்டு அஞ்சினார்கள். அலறினார்கள். எல்லா உயிர்க்கும் அம்மையப்பராக இருந்தருளும் சிவபெருமானை நோக்கிக் கதறினார்கள்; சாப்பாற்றுக என்று அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். சிவபெருமான் புன்முறுவல் பூத்தான். சிறுமை பொறுத்து அருள் வழங்கினான். நஞ்சை உண்டு-கண்டத்தில் அடக்கித் திருமால் முதலிய அமரர்களுக்கு வாழ்வளித்தான். ''விண்ணோர்கள் அமுதுண்டும் சாவ ஒருவரும் உண்ணாத

நஞ்சுண்டு இருந்தருள் செய்வாய்'' என்று இளங்கோ வடிகள் சிவபெருமான் தகைமைசால் தலைமையை வாழ்த்துகிறார். ''நீலமணி மிடற் றொருவன்போல மன்னுக பெரும நீயே;' என்று புறநானூறு போற்றுகின்றது. சிவபெருமானே தனக்குவமை இல்லாத தலைவன்—கடவுள், மற்றை யோர் கடவுளரல்லர். பிண்ணியத்தின் விளைவாகப் பதவி பெற்ற உயிர்களேயாம். திருமாலையும் நான் முகனையும் சிவனோடு சேர்த்து மூவர் என்று சொல்வது அறமல்ல. இங்ஙனம் மாணிக்கவாசகர் சிவபெருமானின் தலைமைச்சிறப்பை-இறைத்தன் மையை-மூவர் கோனாக விளங்கும் தன்மையை விளக்கும் வகையில் அருளியுள்ள பாடல் படித்தின் புறத்தக்கது.

**''சாவமுன்னாள் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தின்று நஞ்சமஞ்சி**
**ஆவ வெந்தாய் என்றவி தாவிடும் நம்மவரவரே**
**மூவரென்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேல்**
**தேவ ரென்றேஇறு மாந்தென்ன பாவந்திரி தவரே''.**

# கொடியா? கொம்பா?

சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு மிகமிக உரியது சமயமா? அரசியலா? என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும்—வாட்டுகிற வறுமையையும்—அல்லற் பாதையில் அழைத்துச்செல்லும் அறியாமையையும் அகற்றிப் புதுமைச் சமுதாயத்தை உருவாக்கும் பொறுப்பு அரசியலுக்கு இருக்கிறதா? அல்லது சமய நெறிக்கு இருக்கிறதா? என்பதே கேள்வி!

மனிதர்கள் மோட்சத்திற்குப் போகவேண்டும் என்ற பிரசாரத்திற்காக மட்டும் இது தரப்பெற வில்லை. வீடுபேறு மனிதனுக முயன்று பெறுவதல்ல. மனிதன் மனிதத்தன்மையோடு — அறவுணர்வோடு—அருளியல் சார்போடு கூடிவாழும் போது அவனுடைய வாழ்வு முழுநிலை எய்துகிறது அதுபோது இறைவன் தகுதி நோக்கி அளிப்பது வீடு. மனிதனை மனிதனுக மதித்து அவனுடைய முன்னேற்றத்துக்கும் இம்மைக்கும் உதவுவதுஎது?

தலைப்பில் உள்ள மிகமிக என்ற சொற்களை ஆராய்ந்தால் 'கொடி தேவையா? கொம்பு தேவையா?' என்பதல்ல கேள்வி? 'எது மிக மிக அவசியமானது?' என்பதே விவாதத்துக்குரிய குறிப்பு என்பது பெறப்படும்.

"அரசியலா? சமயமா?'' என்ற கேள்வி இன்றைய மக்கள் மன்றத்தின் கேள்வி.

அரசியல்வாதிகள் 'சமயம் சமுதாயத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது—தடையாக இருக்கிறது' என்று மக்கள் கூறுகின்றனர்.

அதே நிலையில் இன்றையச் சமயவாதிகள் பலர் சமுதாய உணர்வின்றி வாழ்கின்றனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் அருள்நெறி இயக்கத்தினருக்கு உண்மை காண வேண்டும் என்ற உணர்வு எழுந்தது இயற்கையே.

சமயம் மனித இன வாழ்வுக்கு முட்டுக்கட்டை அல்ல; அது வாழ்வுக்குப் பயன்படுவது-வாழ்க்கையை வளப்படுத்துவது என்று உறுதியாக நாம் நம்புகின்றோம்.

சமயம் என்ற பொதுத் தன்மையிலேயே இங்கு விவாதிக்கப் பெருகிறது. சமய வேற்றுமைகளைக் கடந்த அருளியற் பண்பிலேயே சமயம் இங்கு பேசப்படுகிறது. தண்ணீர், வான் ஆகியவற்றின் பெயர் நாட்டுக்கு நாடு மொழியால் வேறுபட்டிருந்தாலும் அதன் இயல் ஒன்றுவதுபோல சமயங்கள் பலவாறுகத் தோற்றமளித்தாலும் அவற்றின் அடிப்படைக் கொள்கை-தத்துவம் ஒன்றுதான்.

மதம் என்றாலே கொள்கை என்றுதான் பொருள். நன்னூலார் கருத்தும் இதுவே. "எழு

வகை மதமே'' என்று தொடங்கும் அவரது நூற்பாவே இதற்குச் சான்று. மனித சமுதாயம் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் முதன்முதலில் உருவான கொள்கையே சமயம்தான். அதனுலேயே சிறப்பாக மதம் என்ற பெயர் சமயத்திற்கே உரியதாயிற்று.

அறிவிலே தெளிவைக் காட்டி - அன்பியலிலே ஆழ்த்தி - அகவாழ்வைத் தொட்டு - அகவாழ்வை வளர்க்கும் நெறியே சமய நெறி. அங்ஙனம் செயற்படாதன சமய நெறியே அல்ல. அகவாழ்வொடு இணையாத—பிணையாத சமய நெறி சோளக் கொல்லைப் பொம்மையைப் போன்றதேயாகும்.

### யார் காரணம்?

சமயத்தால் நாட்டில் பல சண்டைகள் ஏற்பட்டன என்று குற்றம் சாட்டினர்கள். சமயத் துறையில் மட்டுமா சண்டைகள்? அரசியலிலும் சண்டைகள்தானே! வரலாற்றை உண்மையாக ஆராய்ந்தால் அவ்வப்பொழுது நிகழ்ந்த அரசியற் சண்டைகளே சமயச் சண்டைகள்போலப் பேசப் பெற்றுள்ளன. காரணம் மக்களிடையே சமய நம்பிக்கை சிறந்து விளங்கியமையின் காரணமாகச் சண்டையிட்டவர்கள் மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டுவதற்காகச் சமயச் சண்டை என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

**சம்பந்தருக்கும் சமணர்கள் கழுவேற்றத்திற்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்பதை உறுதியாக அறிவிக்கிறேம்.**

அங்கும் அரசியல் மோதலே! அடிப்படை அரசியலேயாம்! திருவருளே என்னத் திகழ்ந்த திருஞானசம்பந்தர் பெறுப்பல்லர். வழிவழியாகச் சிவநெறியில் நின்ருெழுகிய மன்னனேச் சமணஞக ஆக்கிப்பாண்டிய நாட்டாட்சியைக் கைப்பற்றி ஆட்சிச் சமயமாகச் சமண நெறியை ஆக்கலாம் என்ற கருத்துடன் சமணர்கள் மன்னனேச் சமண ஞக்கினுர்கள். தன்னுட்டுக்கு உரிமை உடைய— தன் குடி உரிமை உடைய சிவநெறியை விட்டுச் சமணநெறியைச் சார்ந்ததைத் திருஞான சம்பந்தரால் எப்படி பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்?

திருஞானசம்பந்தர் தமிழகத்தின் நாகரிகத்திற் காக— பண்பாட்டிற்காக உரிமை போராட்டம் நடத்தினுர். அறியாதார் திருஞானசம்பந்தரை ஒரு சமயவாதியாக மட்டுமே பார்ப்பார்கள். அப்படி யல்ல!

திருஞானசம்பந்தர் ஏழாம் நூற்ருண்டில் தமிழகத்திற்குக் கிடைத்த ஒப்பற்ற அருளாளர்; உள்ளுணர்வுகளேயும் இயற்கை எழில்களேயும் கவிதைகளாக்கித்தந்த கவிஞர். நாளும் இன்னிசை யால் தமிழ் பரப்பிய தமிழர்.

தமிழர் நாகரிகம் அகனேந்திணே ஒழுக்கத்தின் பாற்பட்டது. ஒருவேேைடு— ஒருத்தி கூடி வாழ்கின்ற அறவாழ்வே தமிழர் வாழ்வு. இத்தகு வாழ்க்கைக்கு மாறுபட்ட பாலேவன வாழ்க்கை யைத் தமிழகத்தில் நிலே நிறுத்தச் சமணர்கள் முயன்றனர். மேலும், தமிழ் முத்தமிழ். இறைவனே

ஏழிசையாக— ஏழிசையின் பயனுகப் பார்ப்ப வர்கள் தமிழர்கள். திருஞானசம்பந்தர் தமிழிசைத் தந்தையாக விளங்குகின்றார்.'' கானகத்தின் எழுபிறப்பை'' என்ருர் சேக்கிழார் அடிகளும். சமணர்களோ பண்ணோடு இசைகேளாத நெறி யைத் தமிழகத்தில் பரப்ப முயன்றனர்.

இயற்கை, இறைவனை அனுபவிக்கும் பள்ளிக் கூடம். ''வண்ணமலரும் நீ'', பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே இருத்தி'' எனவரும் அருளாளர்களின் சிந்தனை நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. திருஞான சம்பந்தர் தமது தேவாரப்பாடல்களில் இயற்கை யின் எழிலோவியத்தைச் சித்திரமாக்கியுள்ளார். இங்ஙனம் தமிழர் தம் நாகரிகத்திற்கு—அந்த நாக ரிகத்தின் நிலைக்களனுக விளங்கும் சமயத்திற்குத் திருஞானசம்பந்தர் போரடினுர். ஆனுல் திருஞான சம்பந்தர் விவாதத்துறையில் வெற்றி பெறவே திருவுளம் கொண்டார். சமணர்களோ விவாதத்தில் வெற்றிபெறுவோம் என்ற நம்பிக்கை இன்மையின் காரணமாக — கொல்லாமை நோன்பு கொண் டொழுக வேண்டிய சமணர்கள் பலாத்கார வழி யில் திருஞானசம்பந்தர் தங்கியிருந்த திரு மடத்துக்குத் தீயிட்டார்கள். தீயிட்டதின் பரிசைப் பெற்ருர்கள்! இல்லை, பரிசைத் தாமே ஏற்ருர்கள் என்பதே வழக்கு. இங்ஙனம் இருக்க அதை எப்படி சமயச்சண்டை என்று கருதுவது?

இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற ரோஜாப்பூச் சண்டைகளும் ஆதிபத்தியநோக்கத்தோடு சம யத்தின்பேரால் போட்டுக்கொண்டவைகளேயாம்.

**ஒரு சாக்கடைக்குழி!**

"மதம் எனும் பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்" என்று இராமலிங்க அடிகள் கூறியிருப்பது உண்மை. மதம் அனுபவத்துக்கு உரியது. ஆனால் சிலரை மதம் பேய் போல் பற்றிக்கொண்டு அவரையும் வாழவிடாமல்—மற்றவர்களையும் வாழ விடாமல் சண்டைகளை விளைவிப்பதைப் பார்த்துச் சொன்னாரே தவிர வேறு அல்ல. சமய நெறியின் பெயரால் மக்களிடையே வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வராத பல கொள்கைகள் புகுந்து அவர்களை முன்னேற ஒட்டாது தடுத்து நிறுத்தின. அப் போலிக் கொள்கைகளை வெறுத்துப்பேசி அவர்க ளைத் திருத்தும் பொறுப்பை மேற்கொண்டார் இராமலிங்க அடிகளார்.

பணம் தேங்கிக்கிடக்கும் முதலாளித்துவம் ஒரு சாக்கடைக் குழி போன்றது. சாக்கடைக் குழியில் ஈயும் கொசுவும் தோன்றித் தொத்து நோய்களை வளர்க்கின்றன. அதுபோல முதலாளி துவத்தைச் சுற்றிப் போலிகளும்—ஏமாற்றுக்காரர் களும் காக்காய் பிடிப்பவர்களும்—உறிஞ்சி வாழும் சோம்பேறிகளும்-நன்றியறிதல் இல்லாதவர்களும் மனித இனத்தின் பகைவர்களும் மொய்த்து வம்பு வழக்கு என்ற தொத்துநோய்களை வளர்க்கிறார்கள். இத்தகைய முதலாளித்துவத்தால்தான் இடைக் காலச் சமயத்தில் கறைபடிந்தது.

**உண்மை இதே**

முதலாளித்துவம் கடவுளேயே விலைக்கு வாங்கும் அளவுக்குச் சக்தி படைத்தது. அது தன்னுடைய சுரண்டல் கொள்கைக்கு மதத்தைஒரு கருவியாக ஆக்கிக்கொண்டது. அப்பொழுதுதான்,

**"புண்ணியத்தின் பயன் பணம்!"**
**"பாவத்தின் பயன் ஏழைமை,"**

என்ற தத்துவம் தோன்றியது. இதன் மூலம் பணக்காரன் மதத்தின் அங்கீகாரத்தோடு சுரண்ட முடிந்தது. ஏழைகளின் உரிமைக்குரல்—வாழ்வுரிமைக்குரல் அடைக்கப்பெற்றது. இக்கருத்தினை ஒட்டி எழுந்ததே, **"மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாம் தான் பெற்ற செல்வம்"** என்பது. புண்ணியம் மிகமிக உயர்ந்தது—நிலையானது—திருவருள் இன்பத்தை பெறுவதற்குச் சாதகமாய் அமைவது. செல்வம் தாழ்ந்தது—நிலையில்லாதது. சிறந்த புண்ணியத்தின் பயனாக இழிந்த—தாழ்ந்த செல்வம் கிடைக்கிறது என்றால் அது பகுத்தறிவுக்கு விளங்கவில்லை! தொன்மைசான்ற சமய தத்துவத்திற்கும் இக்கொள்கைக்கும் இயைபில்லை.

**புண்ணியத்தின் பயன் பணமுமல்ல**
**பாவத்தின் பயன் ஏழைமையும் அல்ல**
**புண்ணியத்தின் பயனாகச் சிறந்த சிந்தனை...குணம்...**
**பண்பியல்புகள் அமையும்!**
**பாவத்தின் பயன் இழிந்த குணம் அமையும்'**

இடைக்காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்த தவறான சமயத்தைச் சார்ந்த நடைமுறைகளை

மையமாக வைத்தே காரல்மார்க்ஸ் மதத்தைப்பற்றி ஒரு முடிவு செய்துவிட்டார். காரல்மார்க்ஸ் பார்த்தது ரஸ்புனுடைய சர்ச்சு மதத்தையேயாம்.

“சர்ச்சு மதம் வேறு—பைபிள் மதம் வேறு” என்று ஒரு ஆங்கிலச் சான்று உண்டு.

அதுபோலவே நம்முடைய நாட்டிலும் நடைமுறைச் சமயமும்தத்துவமும் வேறுபட்டிருக்கலாம் நாம் இங்கு காப்பாற்ற நினைப்பது மனிதனை மனிதனாக வாழவைக்கும் உண்மைச்சமயத்தையேயாகும்.

அரசியலில் சட்டம் இருப்பினும் தவறுகள் எப்படிக் குறையவில்லையோ, அதுபோலவே தூய சமய வாழ்வு மேற்கொண்டவர்களிடத்தும் கூடச் சூழ்நிலையின் காரணமாகத் தவறுகள் நிகழலாம். நிகழக்கூடும். அவ்வப்போது சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்துத் தவறுகளைத் திருத்தி மனித வாழ்வை ஆக்குவாத சமய நெறியின் சடமையாக இருக்கிறது.

**வள்ளுவரைக் கேட்டால்...**

வள்ளுவர், “மன்னவன் கோல்நோக்கி வாழும் குடி” என்றே சொல்லுகிருர். சமயம் நோக்கி வாழும் குடி என்று சொல்லவில்லை. ஆதலால் அரசியலே மிகமிக உரியது என்று கூறிஞர்.

திருவள்ளுவர் நூலின் முகப்பிலேயே முதல் அதிகாரத்திலேயே முதற் குறளிலேயே,

"ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு"

என்றே தொடங்குகிருர். திருவள்ளுவர் சமுதாயத தின் பல்வேறு கொள்கைகளேப் பல்வேறு அறங்க ளாகத் தனித்தனி அதிகாரங்களாகப் பிரித்துக் குறள் செய்துள்ளார். அந்த அந்த அதிகாரத்தில் அந்த அந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துகிருர். கடவுள் வாழ்த்தில் இறைவனேச் சிறப்பித்துப் பேசுகிருர்; அரசியலில் அரசனே சிறப்பித்துப் பேசுகிருர். இதிலும்கூட ஆழமாகச் சிந்தித்தால் "மன்னவன் கோல்நோக்கி வாழும்" என்பதைவிட, "உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன்" என்பதே வலிமை யுடையதாகத் தோற்றமளிக்கிறது. அரசனே அறவழி ஆற்றுப்படுத்தும் நோக்கத்தோடு.

'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலே உலகம்
அதனுல் யானுயிர் என்பது அறிகை
வேன்மிகு தானே வேந்தர்க்குக் கடனே'

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் எழுந்தன இப்பாட்டினுல் அரசே முக்கியம்-சமயம் முக்கியம் அல்ல என்று முடிவுசெய்ய முடியாது.

## தட்டிக் கேட்க முடியுமா?

அரசு வளேயும்போதும் அரசியல்வாதி ஒருவன் தட்டிக் கேட்கமாட்டான். கேட்டால் பட்டம் பதவி-சிறப்பு-உயர்வு கிடைக்காது.

அரசியல் சற்று வளேயும்போது தட்டிக் கேட்கும் தன்மை—நெஞ்சுரம் அருளியல் ஒன்றி

னுக்கே உண்டு. இதற்குச் சான்று அப்பரடிகள் வரலாறு.

கொடிகட்டி ஆண்ட பல்லவ மன்னனையே எதிர்த்து நின்ருர்; மன்னனை அண்டிவாழ்ந்தால் தானம் நிலம் மானியம் கிடைக்கும் எனக்கருதி வாழும் பிற்பட்ட சமயவாதியாக அவர் இல்லே.

பழுதிலாத் துறவுடன் வீடும் வேண்டா விற லின் விளங்கினுர் அவர். தாமார்க்கும் குடியல்லாச் சங்கரனுக்கே ஆட்பட்ட அப்பரடிகளிடம் அரசி யலேத் தட்டிக் கேட்கும் மாசிலாத் துறவு இருந்தது. தொண்டுள்ளம் இருந்தது. வளமிக்க அருளியல் அனுபவம் இருந்தது. எனவே 'நாமார்க்கும் குடில்யலோம் என்று வாழ முடிந்தது.

**கணக்கு மூளே**

சமயக்கணக்கர் மதிவழிச் சொல்லச்சான்றேன் என்று திருவள்ளுவரைச் சிலர் குறிப்பிடுவார்கள். உண்மைதான்! வள்ளுவர் சமயக்கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாதவர்தான். எனினும் உண்மைச் சமய நெறியில் வாழ்ந்தவர்.

சமயக்கணக்கர் என்றுதானே கூறப்பட்டிருக் கிறது. கணக்குமூளே— கணக்கரிடம் ஈவு இரக்கம் இருக்காது— அனுபவம் இருக்காது இருந்தால்... பணம் சேர்க்க முடியாது. அத்தகையோரைத்தான் ''இவறிக்கூட்டுவான்'' என்று பரிமேலழகர் குறிப் பிடுகின்ருர்.

சமயக்கணக்கர்கள், தத்துவத்துக்கு—வாழ்வுக்கு உயிருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது, உடலுக்கு எலும்புக்கூட்டுக்கு முக்கியத்துவம் தருவார்கள்; தத்துவத்துக்கு முதலிடம் தராது சடங்குகளுக்கே முதலிடம் தருவார்கள். ஒத்த நோக்கில்லாத அவர்களுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியாது; அனுபவம் கிடையாது; எனவே சமயக் கணக்கர் வேறு; சமய நெறியாளர் வேறு. வள்ளுவர் சமய நெறியாளர் மதி வழிச்செல்பவரே தவிர சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாதவர் என்று கூறியது உண்மைதான்.

**வேறு வேறு'**

சமுதாயம் வேறு, தனி மனிதன் வேறு என்று கூறப்பெற்றது. இப்படியும் சிலர் கூறுகிறுர்கள். தனி மனிதனும் சமுதாயமும் ஒன்றே என்ற கருத்தும் பலரிடத்தில் நிலவி வருகிறது. இத்துறையில் மக்கள் மன்றம் திட்டவட்டமான முடிவுக்கு இன்னும் வரவில்லே. நம்மைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டும் ஒன்று என்றே கருதுகிறேம்.

வயிற்றுக்குள் உணவு போட்டாலும் அது செங்குருதியாக மாறி கை—கால்—தலே முதலிய வற்றுக்கெல்லாம் ஒடிப்பாய்ந்து பயன் தருவதைக் காண்கிறேம். தனி மனிதன் தன் வாழ்வில் நல்லவனுக — ஒழுங்குடையவனுக — பண்பாடு உடையவனுக வாழ்ந்தால் அப்பண்பியல்புகள் அவனேச் சூழ்ந்திருக்கும் சமுதாயத்திலும் அமையும். இதனை த் திருவள்ளுவரும்,

மனத்துளது போலக் காட்டி ஒருவற்கு
இனத்துள தாகும் அறிவு

என்று கூறி விளக்குகிறார்.

'உன் நண்பன் பெயரைச்சொல், நான் உன்னைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்' என்ற பழமொழியும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்துவதன்றோ செழுந்தீயின் நடுவில் பச்சைப் பசுஞ்செடி ஒன்று பசுமையோடு வாழ இயலுமா? யோக்கியன் ஒருவன் கோடிக்கணக்கான தீயவர்களிடையில் அகப்பட்டால் அவன் யோக்கியனாகவே வாழ முயுமா? கோடிக்கொருவராக வந்த வள்ளுவரை—இளங்கோவை — நாவரசரை எடுத்துக்காட்டுதல் பயனில்லை. சாதாரண மனிதரைப் பற்றியே சிந்திக்கவேண்டும்-பெரும்பான்மையான மக்களைப் பற்றியதாகவே நம் சிந்தனை அமையவேண்டும். அதுபோலவே அறநெறியும்—ஒழுக்க நெறியும் உருவாகவேண்டும். தனிமனித வாழ்வும் சமுதாய வாழ்வும் உடம்பும் உயிரும் போன்றது. தனி மனிதன் சமுதாயத்திலிருந்து தன்னை வேறுபடுத்தி எண்ணும்போதுதான் தன்னலம் இடம் பெறுகிறது. பொருளைப் பூட்டிக் காப்பவனாகிறான். தான் மட்டும் வாழ்வதையே பெரிதென எண்ணுகிறான். எனவே தனிமனிதனைச் சமுதாயத்தினின்றும் பிரிப்பதன் மூலம் தனிமனிதனுடைய தன்னலத்தை ஆதிக்க உணர்ச்சியை வளர்க்கிறோம். தனிமனிதன் வேறு சமுதாயம்வேறு அல்ல. உடலுக்கும் உயிருக்கும்போன்ற அமைப்பு தனிமனிதனுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் உள்ளது என்பதே உண்மை.

தனிமனிதனைச் சமுதாய வாழ்வுக்கு அழைத்து செல்வது சமயம். ஆசைகள் இருக்கலாம். அது மனித இயற்கை! தன்னலம் பிறர் நலத்தின் மீது கை வைக்காதபடி தடுத்து நிறுத்தி ஒழுக்க நெறியைக் காட்டுவது சமயம்.

சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீ தொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு

என்றார் வள்ளுவர்.

திருக்குறள் கூறும் அறிவு வெறும் அறிவல்ல பகுப்பு வேறு, அறிவு வேறு. குறிப்பிட்ட வரலாற்றுண்மைகளை கணித எண்களை-இலக்கணக்குறிப்புகளைத் திரும்பத்திரும்பப் படித்து மூளையில் ஏற்றிக் கொள்ளும் படிப்பல்ல கல்வி. கல்வி ஆழமானது, அகலமானது. கல்வி வாழ்க்கைக்குறியது. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வகையைக் கற்றுத் தருவது—அனுபவத்தைத் தருவது. சமுதாயத்தில் இருந்துபெறும் அனுபவ அறிவுதான் நிலைத்தது உண்மையானது.

### குறை எங்கே?

"மனிதன், அறிவைப் புத்தகங்களிலிருந்து பெறுவதைவிட சமுதாயத்திலிருந்தே மிகுதியாகப் பெறுகிறான்" என்ற சிந்தனைத் தொடர் நினைவில் கொள்ளத் தக்கது.

இன்று ஏட்டில் உள்ளனவெல்லாம் அனுபவத்துக்கு வந்துவிட்டனவா? பொய்சொல்லக்கூடாது

திருடக்கூடாது என்பன போன்ற தத்துவங்கள் அரசியல் சமயம் இரண்டுக்கும் பொதுவானவை. இரண்டும் சேர்ந்தும் பொய்யாமையையும் திருடாமையையும் காப்பாற்ற முடியாமைக்குக் காரணம் என்ன? மனிதனிடத்தில்—அவனுடைய வாழ்வில் எங்கோ ஒரு குறை இருக்கிறது என்பதை மறுக்கமுடியுமா?

"காயமே இதுபொய்யடா. காற்றடைத்தபையடா"
"கூத்தாட்டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று"

என்பன போன்ற பொன்மொழிகளை ஏடுகளில் படிக்கிறோம். பலர் சொல்லக்கேட்கிறோம். ஆனால் அந்த மொழிகள் நடைமுறையில்—வாழ்க்கையின் அனுபவத்தில் இல்லை.

இன்றையச் சமுதாயம் அன்றாட வாழ்வில், நடைமுறை ஒழுங்கை வைத்துக்கொள்ளாமைக்குக் காரணம் மனித இன வாழ்வில் ஏற்பட்டுள்ள சமுதாயக் கண்ணோட்ட மின்மையேயாகும்.

**வீடுமட்டுமா!**

சமயம் வீடு பேற்றுக்காகமட்டுமே எழுந்தது என்று கூறப்பெற்றது. அது சரியல்ல. மனிதனுடைய வாழ்வில் கலந்துள்ளது—மனிதனை வாழ்வாங்கு வாழத்தூண்டுவது சமயம். யாவர்க்குமாம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை என்று இறைவனைப் பூசிக்கச்சொன்ன திருமூலர் சமுதாயத்தை மறந்துவிடவில்லை—தொடர்ந்து சமுதாய நலம் காணும் அறக்கொள்கைகளையும் கூறுகிறார்.

**''யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை**
**யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை**
**யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி**
**யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரை தானே''**

''இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்'' என்கிறார் சுந்தரர்! ''தொழுகைத் துன்பம் துடைப் பாய் போற்றி''—என்கிறார் மாணிக்கவாசகர். ஆகவே வீடு பேறுபெறுவது மட்டும் சமுதாய வாழ்க்கையின் குறிக்கோளல்ல. இறைவனாக நமக்கு அளிக்கும் பரிசு வீடு பள்ளியில் ஏற்படுத் தும் பரிசை பெறுவதற்கு அறிவைப் பக்குவப் படுத்திக் கொள்வதுபோல, இறைவனளிக்கும் வீட் டினைப் பெறுவதற்கு நம்மைத் தகுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் வாழ்க்கை முறையே சமயம்.

**ஏகாதிபத்தியமா?**

வாழ்த்தியவனுக்கு வீடுபேறு கொடுப்பதும் வாழ்த்தாதவனுக்கு வீடுபேறு தராததும் ஏகாதி பத்தியம் என்கிறார்கள்.

என்மீது அன்பு கொண்டு என்னை மேம்பட்ட வனாக—மதிப்பிற்குரியவனாக எண்ணி என்னிடம் பக்தி செலுத்தும் ஒருவரிடம் நான் எப்படி அன்பு செலுத்தாமல் இருக்கமுடியும்?

அவர்மீது மிகுந்த அன்பு செலுத்துவது இயற்கைதானே! ஆனால் அதே சமயத்தில் என்னோடு மாறுபட்ட—என்னோடு ஒத்துவராத

வேறொருவரிடம் அன்பு செலுத்தாது இருந்தால் அது தவறு! நான் மனித இனக்கண்ணோட்டத்துடன்—நாகரிகக் கண்ணோட்டத்துடன் என்பால் அன்பு செலுத்தாதவர்மீது அன்பு செலுத்தக் கற்றுக்கொடுத்தது நான் மேற்கொண்டொழுகும் சமய வாழ்வுதானே! மனித இன நாகரிகத்தை—கண்ணோட்டத்தை வகுத்துத்தருவது சமயம்தான்.

வாழ்த்தியவர்கள் எல்லோருக்கும் வீடுபேறு கொடுத்தவராக வரலாறு இல்லை. இராவணன் சிறந்த சிவபக்தன்; நாள்தோறும் ஏழுகடலிலும் குளித்தெழுந்து இறைவனை ஏத்திய பக்தன்தான்! ஆனால் அறத்தின் முன்னிலையில் ஆண்டவனால் ஒதுக்கப்பட்டான்.

**இதயமும் நாமும்!**

அறம்வேறு! பமயம்வேறு அல்ல. கை, கால் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் உடம்பு. இவை இல்லாமல் உடம்பில்லை. இவை எல்லாம் உடலின் உறுப்புக்கள் இவை இல்லாவிட்டாலும் ஒருவன் வாழ்ந்து விடலாம். **இதயம் இல்லாமல் ஒருவன் வாழமுடியுமா.** இதயம் வேறு நாம் வேறு அல்ல. நம் வாழ்வுக்கு இதயம்போல, சமயத்திற்கு அறம். ஆகவே **சமயம் வேறு அறம் வேறல்ல. அறமே சமயம், சமயமே அறம்.**

**சண்டைகள் குறைய**

சமயம் இல்லாத—மதம் இல்லாத உருசியா இன்று உலகில் சிறப்புடன் இருப்பதாகவும்–சமயம்

வளர்க்கப்பெற்ற—மதக்கொள்கை மலிந்த காங்கோவில் கலகமே நடப்பதாகவும் கூறப்பெற்றது.

உருசியாவில் மதம் இல்லை என்பது பொய்? மதத்திற்கு அங்கு செல்வாக்கு இல்லாமலிருக்கலாம். காங்கோவிலும் அரசியல் இல்லாமல் இல்லை? சமயத்தின் வழிப்பட்ட அரசியல் என்றால் இளங்கோ தன் அண்ணனுக்கு நாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு நாட்டு நன்மைக்காகத் துறந்தது போல—நாட்டின் நலங்கருதி—மக்கள் நலங்கருதி விட்டுக்கொடுக்கும் ஒரு யோக்கியமான சமயத்தின் வழிபட்ட அரசியல் இல்லை. சமயம் ஆதிபத்தியக்காரர்கள் கையில் சிக்கி இருக்கிறது. என்னைக் கேட்டால் அங்குள்ள அரசியல்வாதிகளுக்கு ஒரு "சமயவகுப்பு" நடத்தி, "நீ மனிதனாக வாழப் பிறந்திருக்கிறாய்" என்ற உண்மைச் சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை அவர்கள் உணரும்படி செய்தால் அப்பொழுது நல்லன உண்டாகலாம். சண்டைகள் குறையும்! சமாதானம் பெருகும்!

உலகில் உள்ள அரசியல் எண்ணங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுபடுத்த முடியுமா?—சிந்திக்க வேண்டியதொன்று. உலகம் உள்ள வரையில்-சமுதாயத்தினிடம் சிந்திக்கும் ஆற்றல் உள்ள வரையில் சிந்தனையால் உலகை ஒன்றுபடுத்த முடியாது. உலகமனைத்துக்கு ஒரே அரசியல்—சமயம்—மொழி உருவாவது கடினம்—அருமையிலும் அருமை! ஆயினும் வேற்றுமைக்குள்ளும் ஒற்றுமைகாணும் விழுமிய பண்பை வளர்க்க முடியுமா என்பதை ஆராயவேண்டும்.

''வேறுபாடு சமயங்கள் புகுந்துபார்க்கில் விளங்கு பரம்பொருளே நின் விளையாட்டல்லால் வேறில்லை'' என்ற தாயுமானரின் விழுமிய கொள்கையை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முயல வேண்டும். வேறுபடக் கருதுவது வெறுப்பினல் அல்ல; கருத்தில் மாறுபடுவது காழ்ப்பால் அல்ல. சிந்தனை வளர்ச்சியின் கூறுகளும், சூழலுமே மாறு பாட்டுக்குக் காரணம் என்று உணரவேண்டும். அதுமட்டுமின்றி வேறுபடக் கருதுவது வளர்ச் சிக்கும் தூண்டுகோலாக அமைகிறது. ஏன்? ஏதனுல்? என்ற கேள்விகளின் மூலமே தத்துவ ஞானம் வளர்ந்திருக்கிறது—அறிவியலும் வளர்ந் திருக்கிறது. மனிதகுலம் கருத்தைப் பரிமாறிக் கொண்டு வளரவேண்டுமென்பதே நமதுகொள்கை.

## கடிகாரமும் அரசியலும்

கடிகாரம் அரசியலைச் சார்ந்தது. எனவேதான் காலத்தைக் காட்டி, தான் காலங்கடத்துவதைக் குறிப்பிட்டு எச்சரிக்கிறது. மதம் காலம் கடந்தது என்று இராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் கூறுகிருர்கள்; மறுக்கவில்லை! உண்மைதான்! மதம் காலங்கடந்த தத்துவம்; காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டது— அகப் படாதது. ஆனல் ஒரு கடிகாரம் செய்வதற்குப் பயன்பட்ட அறிவில்—சிந்தனையில் மாறுபாடற்ற அருளியலின் தொடர்பு—மாறிலாத அன்பின் சாயல்—அருளியலின் சாயல் உண்டு. அன்பியலில் அருளியலில் இறைவன் சாயல் இரண்டறக் கலந் திருக்கிறது. எனவே சிந்தனையால்— அறிவால்

கடிகாரத்தை ஒருவன் செய்தபோதிலும் அதற்கும் தூண்டுகோல் தெள்ளிய அறிவு. தெளிந்த அறிவு வேறு, அருளியல் வேறல்ல. தூய அறிவே உரு வானவன் 'இறைவன்,' 'வாலறிவன்' என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்ருர்.

### நந்தியும் அறமும்

சிவன் கோயிலுக்குச் செல்கிரும். உள்ளே நுழைவதற்குமுன் வழியில் நந்தியைக் காண்கிரும் வணங்குகிரும்—நாம் மாட்டை வணங்குவதாகக் கூறுவர் ஒருசிலர்! உண்மையிலேயே அது மாடா என்ன? எந்த உருவத்துக்குப்பின்னும் ஒரு கருத்து உண்டு. அந்த நந்தி—காளே அறத்தின் வடிவம். அறத்தின் சின்னம்.

"உழுத நோன்பகடு அழிதின் ருங்கு" என்று புறநானூற்றுப் புலவன் பேசுகிருன்.

போர்க்களம் சென்று மாற்ருரைப் பொருது வெற்றியுடன் விழுப்புண் தாங்கி வருகிருன் மன்னவன். போரில் அயராது போரிட்ட அனைவருக்கும் வாரி வழங்கி மகிழ்ந்தான். தான் மட்டும் உண்ணவில்லை—உண்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஒரு கோப்பை மது குடித்து மகிழ்கிருன். அத்தகைய மன்னனுக்குத்தான் எருதை உவமை யாகக் கூறுகிருர் புலவர்.

கழனியை உழுவது காளே—எரு ஏற்றிவந்து கொட்டுவது காளே—கதிரடித்துத் தருவது காளே—

வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதும் காளை! செந்நெல்லரிசியும் செங்கருப்பஞ்சாறும் கொண்டு பொங்கல் பொங்குகிருன் உழவன். வயிருர உண்டு மகிழ்கிருன். உண்ட களிப்பில் உழைத்த எருதை யும் மறந்துவிட்டான். எருதுக்குத் தீனிபோட மறந்துவிட்டான். பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்த எருது ஒன்று மெல்ல அம்மா என்று கத்தியது.

மற்ருெரு எருது அதைப் பார்த்துச் சிரித்தது... ஆவிற்கு நீர் என்று இரப்பினும்...என்று சிந்திக் கிறது—சிந்தனை வழியே சிரிப்புப் பிறக்கிறது. கத்திய காளை விளக்கம் தருகிறது. "தீனிக்காகக் கத்தவில்லை, நான் என் பசிக்காகக் கத்தவில்லை! இன்று வைக்கோலையாவது சிறிது தின்று வாழ்ந் தால்தானே அடுத்த ஆண்டும் நம் தலைவனுக்கு உழுது கொடுக்க முடியும்" என்றது. அத்தகு பண்பியல்வழி வாழும் காளைதான் கோயில் முகப்பில் படுத்துக் கிடக்கிறது. நீ கோயிலுக்குள் நுழையும்போது, 'ஐயா! தேங்காய் இருக்கிறதா? பழம் இருக்கிறதா? சூடம் வெற்றிலைப் பாக்கு இருக் கிறதா? தமிழில் அருச்சனை செய்யப் போகிருயா? இல்லை, வழக்கம்போல் வடமொழியில் அருச்சனை செய்யப் போகிருயா?' என்று அந்த எருது கேட்க வில்லை! 'நீ என்னுடைய பண்பாட்டைப் பெற்ருயா? என்னுடைய பண்பாட்டிற்கு உரியவன் ஆனுயா?' என்று கேட்கிறது. அந்தக் காளைதான்—அறத்தின் வடிவம்தான் திருக்கோயிலின் முகப்பில் படுத்துக் கிடக்கிறது.

அறமும் ஒழுக்கமும் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபடும். சமுதாயம் வளரவளர வேறுபடும். ஆனுல் ஒற்றுமை மட்டும் மாறுபடுவதில்லை. அது தான் பிறருக்குத் தீமை செய்யாமல் வாழ்வது என்பது. இந்த அடிப்படைத் தத்துவத்தைப்புரிந்து கொண்டால் அறமே சமயம்-சமயமே அறம் என்ற கருத்து விளங்கும். இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்று கொள்ளலாம். திருக்குறளும் 'அறவாழி அந்தணன்' என்று வாழ்த்துகிறது.

### மிக்க கொளல்

ஆத்திகர்கள் எல்லாம் யோக்கியர்கள் அல்ல என்று கூறினுர்கள். அப்படியானுல் அரசியலில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் யோக்கியர்களா? 'அரசியல் அயோக்கியர்களின் கடைசிப் புகலிடம்' என்று ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டு ஆகவே குறைபாடு எங்கும் உண்டு—எத்துறையிலும் உண்டு—யார் மாட்டும் உண்டு. அதனுலன்ருே தமிழ்மறை,

> குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
> மிகைநாடி மிக்க கொளல்''—

என்று வரையறுத்துக் கூறுகிறது திருக்குறள்.

''அரசியலில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் சமயத்தில் உள்ளவர்கள் கொஞ்சம் யோக்கியராக இல்லாது போனுலும்கூட, யோக்கியர்களாக இருக்க ஆசைப்படுகிருர்கள்'' என்ற உரை சிந்திக் கத்தக்கது.

Hendry the Clink என்ற அறிஞன் ‘சமயத்துக்குத் திரும்புதல்’ The Return To Religion என்று ஒரு நூல் எழுதியுள்ளான். அதில் “கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களிடையே கலந்திருந்து அவர்களுடைய வாழ்வில் காணும் குறைகளையும் நிறைகளையும் தனித்தனியே குறித்து வைத்துக் கொண்டேன் ; கடவுள் நம்பிக்கையுடன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுவோரின் வாழ்வில் கலந்து கலந்து அவர்களுடைய வாழ்வில் காணும் குறைகளையும் நிறைகளையும் தனித்தனியே குறித்து வைத்துக்கொண்டேன். ஒத்துப் பார்த்ததில் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்கள் தவறு செய்யப் பயப்படுகிறார்கள்” என்று கூறுகின்றான். சமயத்துடன் தொடர்பு கொண்டவன் தவறு செய்யப் பயப்படுகிறான். மறுமையின் அச்சம்—மறுபிறப்பின் துன்பம் காரணமாகத் தவறு செய்ய அஞ்சுகிறான். ஒரு நீண்ட சாலையில் செல்பவனுக்கு இங்கே பாலம் இருக்கிறது—இங்கே திருப்பம் இருக்கிறது—இங்கே பாதை வளைந்து செல்லுகிறது என்று அறிவித்து வழி நடத்தும் அறிவிப்புப் பலகைபோல—மனித—வாழ்வில் அழுக்காறு—அவா—வெகுளி முதலிய குற்றங்களைக் காட்டி அவற்றிலிருந்து விலகி நல்வழியில் செல்ல ஆற்றுப்படுத்துவதே சமயநெறி.

**வாழ்வா ? தாழ்வா ?**

கோயிலில் வேலை செய்பவருக்குச் சோறு கிடைக்கிறது. எனவே அங்கு பொதுநலம் பேணப்

படுகிறது. என்று சமயச் சார்பினர் கூறு கின்றனர். இன்றை உலகம் விழித்துக்கொண்டது. இனிமேலும் போலிச் சமயக் கொள்கைகளைக் காட்டி உலகை ஏமாற்ற முடியாது. மனிதனை மனிதனாக — பெருமையோடு — பேராண்மையோடு வாழ்வதற்குக் கற்றுத் தரும் உண்மைச் சமயமே எதிர்காலத்தில் நிலைத்து நிற்க முடியும்! கோயிலில் சோறு வழங்குவது பொதுப் பணியாகும் என்று கூறி ஏமாற்ற முடியாது. பெருமையோடு வாழப் பிறந்த மனிதனை பிச்சைக்காரனாக்கிவிட்ட கொடுமையை மறைக்க முடியாது. 1952-ல் பிச்சைக்காரனாக இருந்தவன் 1962-லும் பிச்சைக் காரனாகவே இருக்கிறான். அவனுடைய வாழ்வு வளரவில்லை; வளம் பெறவில்லை. வாழப் பிறந்தவர் களைப் பிச்சைக்காரர்களாக்கி மகிழ்வது மகேசு வரனுக்கும் பிடிக்காத ஒன்று என்பதை உணர்த்த விரும்புகிறோம்.

தமிழ் நாட்டில் அறிவுக்குப் பஞ்சமில்லை. ஆண்மைக்குப் பஞ்சமில்லை. திறமைக்குப் பஞ்ச மில்லை. எனினும் முன்னேற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் கிடையாது—அக்கறை இல்லை. நாள் தோறும்—நாழிகை தோறும்—மேனாட்டு நாகரிகம் புதுப் புதுக் கோலத்தில் நம் வாழ்வில் கலக்கிறது. ஆனால், மனிதனை மனிதனாக வாழ வைக்கும் பண்பு வளரவில்லை—மனித சமுதாயத்திற்குத் தொண்டு செய்யும் நாகரிகம் இடம் பெறவில்லை.

பைபிளின் சமயத்தைக் குடிசைகள்தோறும் தூக்கிச் சென்று பரப்புகிறார்களே! அதுபோல

திருவாசகத்தைக் குடிசைகள்தோறும் தூக்கிச் சென்று "சிவநெறியை" வளர்க்கவேண்டும் என்ற விழுமிய விருப்பம் தோன்றவில்லை.

ஆணவம் குறைய வேண்டும். அதற்குத் தொண்டுள்ளம் வேண்டும். திருத்தொண்டின் வழி நிற்றலே அருளியலுக்கு ஆக்கம்; அழிக்கும் உடலுக்கு ஊதியம் பொருள்; உயிருக்கு ஊதியம் தொண்டு. "தொண்டலாது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை" என்றார் நாவுக்கரசர்.

துறவு என்றால் உலகத்தைத் துறப்பதல்ல— தன்னலத் துறவே துறவு. தன்னலம் வேண்டாம் என்று கூறவில்லை—கூறவும் முடியாது. தன்னலம் இருக்கட்டும். ஆனால், வேலி அமைத்துக் கொள். அது பிறர் நலத்தில் கைவைக்காத அளவுக்கு இருக்கட்டும். இல்லையென்று கேட்பவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாது கொடு, இறைவன் திருவருள் பாலிப்பார்.

"இரப்பவர்க்கு ஈயவைத்தார் ஈபவர்க்கு அருளும்வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்."

என்று கூறுகிறார் நாவரசர். இரப்பவர்க்குக்கொடுக்கவே திருவருள் பொருள் தந்தது. அப்படி ஈத்து உவந்து வாழ்பவர்க்கே திருவருளும் உண்டு. கொடுத்து வாழாதவனுக்கு நரகத்துன்பமே உரியது. இது திருமுறைக் கருத்து. இத்தகு சமுதாயநலம் பேணும் சமயநெறிக்குப் பொதுவுடமையாளரும் மாறாக இருக்க முடியாது.

சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்?

நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக சமய நெறி இல்லை. சமயத்தின் பேரால் உலவும் பிற்போக்குக்கொள் கைகளே, முட்டுக்கட்டைகளாக இருக்கின்றன. இன்ப துன் பங்களை உணர்வைத்தொடும் வண்ணம் காட்டும் சமுதாயத்தில் ஈடுபடாதவர்கள் கோயிலில் இருக்கும் ஆண்டவன் சிலையில் ஈடுபாடு கொள்ள முடியுமா? அதனால்தான் தொண்டின் வழிபட்ட சமய வாழ்வே சிறக்கமுடியும் என்று காட்டினார் சேக்கிழார் பெருமான்.

திருஞானசம்பந்தர் மூன்றாண்டிலேயே திரு வருள் கைவரப் பெற்றவர். ஞானத்தின் திருவுரு வாய்த் திகழ்ந்த அவர் திருவீழிமிழலையில் நிகழ்ந்த பஞ்சநிலை தீர்க்கத் தொண்டு செய்யவில்லையா? குழந்தையை இழந்து வாடியவர்களின் துன்பம் கண்டு உருகி— குழந்தையை மீட்டுத்தரவில்லையா சுந்தரர்?

ஞானசம்பந்தர்— நாவுக்கரசர் சுந்தரர் ஆகிய நம் சமயப் பெரியோரின் ஞான அனுபவம் உல கியலை மீறியதாக இல்லை என்பதை வரலாறு அறிந்தோர் உணர்வர். உலகைப் பகைமையி லிருந்து—சுரண்டலிலிருந்து — வறுமையிலிருந்து காக்க— உலகரீதியில் வலிமையுள்ள பொதுத்தத் துவம் தேவை; அத்தகு வலிமைபெற்ற தத்துவம் சமயத் தத்துவமேயாம். “உயிர்களிடத்தன்பிலார்

ஈசனுக்கன்பிலார்'' என்ற கருத்து உலகின் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் பொது.

உலகத்தை ஒருமைப்பாட்டு நெறியில்அமைக்க ஒரே தலைமை உணர்வு தேவை. உலகியல் தலைவர்களை, குறுகிய நாட்டுப்பற்று—இனப்பற்று—மொழிப்பற்று—சமயப்பற்று ஆட்கொண்டிருக்கும் உலகத்தலைவன் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவனுக—வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதவனுக— சாதிச் சழக்கற்றவனுக — பொதுவானவனுக இருக்க வேண்டும். அவன் இறைவன் ஒருவனே!

அரசியலால் மனிதனைப் பக்குவப்படுத்த முடியாதா என்ற வினு எழலாம். சிறந்த அறிவுடன் செய்யப்பெற்ற அரசியல் சட்டத்தில்கூட கொலை செய்வது குற்றம்—கொலைசெய்யத் தூண்டுவது குற்றம் — கொலைக்கு உடந்தையாக இருப்பது குற்றம் என்றுதான் உள்ளதே தவிரக் கொலை செய்ய நினைப்பது குற்றம் என்று இருக்கிறதா?— இல்லை, இருக்கவும் முடியாது. நிகழ்ச்சிக்குரிய நினைப்பைக் குற்றமாக்க சட்டத்தால் முடியவில்லை! சட்டத்தின் நிலை அது.

ஆனுல், சமயநீதி ஆழமானது—சிந்தனையோடு கூடியது— சிந்தனையைத் திருத்துவது—அக வாழ்வைத் திருத்துவது நினைப்போடு தொடர்புடையது—நினைப்பைத் திருத்தி வாழ்வது-நிறை வாழ்வு என முழங்குவது சமயநெறி! செயலைத் திருத்துவது அரசியல் சிந்தனையைத் திருத்துவது

சமயம். சிந்தனையைத் திருத்தும் உண்மைச்சமயம்-சமுதாய வாழ்வில் உரிய இடம்பெறுமானால்-செயலைத் திருத்தும் அரசியலின் பொறுப்புக் குறையும்.

**"நேராக மானிடர் பிறரைக்கொல்ல நினையாமல்**
**வாழ்ந்திட்டால் மாந்தர் ஏர் கட்டி உழுதல் வேண்டா,**
**காரான நிலத்தைப் போய்த் திருத்தல் வேண்டா;**
**கால்வாய்கள் பாய்ச்சுவதில் கலகம் வேண்டா!**
**சீரான மழையுண்டு சிவன் செத்தாலன்றி மண்மேல்**
**செழுமையுண்டு"**

என்பது கவிஞன் பாரதியின் வாக்கு.

கவிஞன் தெளிவான உறுதியான பாதையைக் காட்டுகிறான். நாமனைவரும் இன்பமாக வாழ உணவு தேவை—அந்த உணவைத் தடையின்றிப் பெறுவதற்குரிய வழி என்ன?

காடுவெட்டி நிலம் திருத்திக் கழனிகள் காண்பதா? கழனிகளுக்கு நீர்பாய்ச்சச் சண்டை போட்டுக்கொள்வதா?-இவை தேவையான முயற்சி களேயாம்! ஆனாலும் இம்முயற்சிகளே போதுமான வையல்ல—வசையிலா வன்பயன் குன்றும்! எப் பொழுது?—ஏன்?—இசையிலா மக்களை நிலமகள் தாங்கும்பொழுது என்று தமிழ்மறை பேசுகிறது.

மற்றொருவரைக்கொல்ல நினையாமல் மக்கள் வாழுங்காலத்தில் இயற்கை உணவளிக்கும் என் கிறான் பாரதி. "கொல்லாமல்" என்று கூறாமல்-"கொல்ல நினையாமல்" என்று நினைப்பொடு

தொடர்புபடுத்திக் கவிஞன் கூறுவது சிந்தனைக் குரிய ஒன்று.

விவாதத்துக்குரிய தலைப்பு சமுதாயமுன்னேற் றத்துக்கு மிக மிக உரியது (சமயமா? அரசியலா) என்பது. தலைப்பு இரண்டும் தேவை என்பதை வற் புறுத்துகிறது. ஆனால், எது முதலிடம் பெறுவது என்பதே கேள்வி! இன்றையச் சமுதாயத்தில் அர சியலே முழுக்க முழுக்க முதலிடம்பெற்றுவருகிறது எங்கும் அரசியல் எண்ணங்கள்! எங்கும் அரசியல் அரங்கங்கள்; அருளியல் வழிபட்ட எண்ணங்கள் அருகிக்கொண்டே வருகின்றன. இப்போக்கு சமு தாயத்துக்கு நலம் பயப்பதல்ல.

சமுதாயத்தில் முன்னிடம்—முதலிடம் பெற வேண்டியது சமயமே ஆகும். சமய வழிப்பட்ட சமுதாயத்தை நிலை நின்று காக்க அரசியல் வேண்டும். தோட்டத்தில் அவரை பயிர் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால் நில முழுதும்—வித் திட்டு செடி முளைத்துக் கொடிவிட்ட பின் கொழு கொம்பு நட்டு வளர்ப்பதே முறை. மனநலம் திருத்தி அருள் என்னும் வித்திட்டு அறம் என்ற செடி கண்டு சமுதாய ஒப்புரவு வழிப்பட்ட சமயம் என்ற கொடி கண்டபிறகே அரசியல் என்ற கொம்பு தேவை.

கொம்பில்லாமலும் கொடி காய்க்கலாம். ஆனால் நிறைய இருக்காது. ஆனால் கொடி இன்றிக் கொம்பு மட்டும் இருந்தால் காய்ப்பு இல்லை. அது

போல அரசியல் இன்றிச் சமயம் இருக்க முடியும். ஆனால், முழு நிறைவான சமுதாயம் இருக்காது. சமயம் இன்றி அரசியல் இருக்காது—இருந்தால் சமுதாயம் காலப்போக்கில் கரைந்து போகும்.

ஆதலால் கொடி நிலையில் சமுதாயத்தை, வளர்த்துக் கொம்பு நிலையில் அரசியலை வளர்க்க வேண்டும்.

**கொடியும் தேவை கொம்பும் தேவை**
**கொடி முன்வருவது கொம்பு பின்வருவது**
**கொடி சமயம், கொம்பு அரசியல்.**

சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு மிகமிக உரியது சமயம்.

சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு மிக உரியது அரசியல்!

## அகமும் புறமும்

ஆன்மாக்களுக்கு ஆசையதிகம். மனிதர்களுக் கிருக்கும் ஆசையை அளவிட்டு உரைக்கவியலாது. ஆசையை அழித்துவிடுதல் என்பதில் நமக்கு நம்பிக்கையில்லை. எந்த மனிதனுக்கும் ஏதாவ தொன்றிலே ஆசையிருக்கத்தான் செய்யும். எல்லாச் செல்வங்களையுமேற்று-உண்டு, உடுத்து உறங்கி வாழ விரும்புகின்றனர் சிலர்; செல்வாக் குப் பெருக்கால் சிறந்த பதவிகளைப் பெற்று வாழ ஆவல் கொள்கின்றனர் சிலர்; நாட்டை ஆளும் பேற்றினைப் பெற்று—தனிசிறந்த தலைவர்களாக வாழ விரும்புகின்றனர் பலர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு வகையான ஆசைகளுடன் மனித இனம் அலைந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாமுங்கூட நல்ல அருள்நெறி வாழ்வு வாழ்ந்து அறச் செல்வர்களாகத் திகழ்பவர்களைக் காண ஆசைப்படுகின்றோம். ஆசையைப் பொறுத்த மட்டில் நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியது ஒன்றே யொன்று. அதுதான் எல்லை. எதற்கும் ஒரு வேலி-எல்லை-வரையறை அவசியம் வேண்டும். மனித னின் ஆசையுணர்வு அளவுக்கு அதிகமாக—எல்லை

கடந்து செல்கிறபோது ஆபத்து நேருகின்றது. ஒரு வரையறையுடன் எந்த உயிருக்கும் இன்னலற்ற முறையில்-நன்மை பயக்கும் வகையில் ஆசை உருவெடுத்தால் அது போற்றப்படவேண்டியதே.

மனிதனைக் குரங்குக்கு ஒப்பிடுவார்கள். இப்போதைய மனிதர்களில் சிலரைக் குரங்கொடு ஒப்பிடவும் முடிவதில்லை. இப்போதையச் சில மனிதர்களைவிட குரங்கு எவ்வளவோ உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறதெனலாம். குரங்கினது இயல்பு வெள்ளிடைமலை. கொம்புவிட்டுக் கொம்பு தாவுவது அதன் இயல்பான செயல். அஃது ஒரு கொம்பைவிட்டு மறு கொம்புக்குத் தாவும்போது முன்பு பிடித்த கொம்பை விட்டுவிட்டுத்தான் தாவுகிறது. ஆனுல், அளவுகடந்த ஆசை வழிப்பட்ட மனிதனே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்ற முயல்வதில்லை. எல்லாவற்றையும் ஒருசேரப் பற்றிநிற்க விரும்புகின்ருன். இந்த எல்லைகடந்த–வரம்பு மீறிய ஆசைப் பெருக்கினுலேதான் அவன் பல அல்லல்களுக்குள்ளாக வேண்டியிருக்கிறது.

அருமையான ஓர் ஆங்கிலக் கதையுண்டு; பொன்னிலே ஆசை கொண்டவன், தான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னுக விரும்பி இறைவனிடத்திலே வரம் வேண்டித் தவமிருந்தான். துன்பங்கள் பலவற்றைத் தாங்கித் தவமிருந்ததால் இறைவன் எழுந்தருளினுர். “என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று கேட்டருளினுர். “யான் தொட்டதெல்லாம் பொன்னுக அருள் பாலிக்கவேண்டும்” என்று

பக்தியுடன் விண்ணப்பம் செய்தான். இறைவன் அவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றி மறைந் தருளினார்.

வரம்பெற்ற நேரம் தொடங்கி வகைவகை யான பொருட்களைத் தொட்டுத் தொட்டு அவை களைப் பொன்னாக்கினான். பொன் குவியல் நிறைய நிறைய அவனது பூரிப்பு அளவு கடந்து அவனது உடலையே பூரிக்க வைத்தது. மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு அவனைப் புது மனிதனாக்கியது. பசியெடுத்தது. உணவுக்குப் பக்கத்திலே போய் உணவைத் தொட் டான். அவ்வுணவும் பொன்னாகியது. பசி அவனை வாட்டி வதைக்கக் கவலை தலைகாட்டியது. சாப்பிட முடியாதநிலை வந்துவிட்டதை எண்ணி ஏங்கினான். இந்த வருத்தத்தோடு வேறொரு பெருவருத்தமும் காத்திருந்தது. பக்கத்தில் நின்ற தன் பிள்ளையை யும் தொட்டான். அதுவும் பொன்னாகியது. ஆசை வெறியால் ஆண்டவனிடம் கேட்டுப்பெற்ற வரம், வயிற்றுக்குள் சோற்றையே அனுப்ப முடியாமல் செய்துவிட்டதை நினைத்து, "ஆண்டவனே! வயிற் றுக்குணவு கிடைத்தாலே போதுமானது" என அரற்றினான். ஆகவே ஆசைக்குக் கட்டுப்பாடு தேவை.

ஆசையை ஒழித்துவிடு என்பதைக் காட்டிலும் ஆசைக்கு எல்லை வகுத்துக்கொள் என்பது சாலச் சிறந்தது. ஏனெனில் ஆசை மனிதனைப் பொறுத்த மட்டில் ஒழிக்க முடியாதவொன்று. ஒருசில நன் மைக்காக ஒருசிலர் ஆசையுணர்வுக்குத் தடை

விதிக்கலாம். பொதுப்படையாகச் சமுதாய வாழ்வில் ஆசையை அழிக்க முயல்வது முடியாத காரியம்-வரையறை செய்துகொண்டு வாழ்தலே இயலும்.

அன்பை...அறத்தைப் பேணி வாழ நாம் ஆசைப்பட வேண்டும். அறஞ் செய்வதற்காகவே வாழ்கிறோம் என்ற நினைப்போடு—அறமற்றவைகளை அறவே தள்ளி இன்பத் தமிழ்நாட்டினுடைய இணையற்ற பண்பினைக் காக்க ஆசைகொள்ள வேண்டும்.

'அறத்தால் வருவதே இன்பம்' என்ற கோட்பாட்டுக்குத் தலைசாய்த்து வாழ்ந்ததனாலேதான் பழந்தமிழகம் பாரில் உயர்ந்து பண்புவழிச் சிறந்திருந்தது. அகத்திலே அன்பை வளர்க்கவும் அறத்தைப் பேணவும் சமயச் சார்புடைய வாழ்வு தேவை. மனித வாழ்வுக்கு ஒரு கொள்கை-ஓர் ஒழுங்கு வேண்டும். அத்தேவைகளைச் சமயவாழ்வினாலே பெறமுடியும், ஒரு மனிதனுக்கு நல்ல கொள்கைப் பற்றும், ஒழுக்கமும் வாய்த்தவுடன் பிறர் நலம் பேணுகின்ற மனப்பண்பு உண்டாகும்; அந்த மனப்பண்பு பிறர்க்குத் துன்பம் கொடுக்காமல் வாழ்வதோடு-பிறர்தருந் துன்பத்தைப் பொறுக்கும் பெற்றியையும் நல்குகின்றது.

தமிழரின் சமயப்பண்பு தன்னிகரில்லாதது ; தலையாயது. அது பாவம் செய்யாதே என்று போதிக்காமல் பாவம் செய்ய நினைக்காதே என்

கிறது. அதுபோலவே கொலை செய்ய நினைக்காதே—திருட நினைக்காதே—என்கிறது. கொலை செய்தால்—திருடினால் பாவம் என்று சொல்லாமல், அவற்றை மனத்தில் நினைத்தாலே பாவம் என்று கூறுகிறது. இதிலிருந்து தமிழருடைய சமய நெறி சமுதாயத்தில் அன்பையும் அறத்தையும் உருவாக்க உழைத்திருக்கிறதென்பது புலனாகிறது. ஆன்மீக ஈடேற்றத்துக்குத் தமிழர் சமயம் தலைசிறந்த வழிவகைகளைக் காட்டியதோடமையாது, அவ்வழிப்பட்டு வாழ்ந்து வளமான நிலையையும் பெற்றிருக்கிறது. புறவாழ்வின் சிறப்புக்கு அகவாழ்வின் துணை இன்றியமையாத தென்பதை உணர்ந்து உணர்த்திய சமயம் தமிழர் சமயம். அகப்புரட்சியின் பயனாகவே புறவாழ்வைத் தூய்மையுடையதாக ஆக்க முடியுமென்று எண்ணிச் செயல்பட்ட பண்புபாராட்டி மகிழ்தற்குரியது.

சில வீடுகளிலே வெளிச்சுவர்களுக்கு வெள்ளையடித்து உட்சுவர்களைப் புறக்கணிக்கிறார்கள். வெளிச்சுவர் பார்ப்பவர்களின் பார்வையை ஈர்க்குமேயொழிய அவ்வீட்டில் வாழ்பவர்களுக்குப் பயன் தராது. உட்சுவர் தூய்மையற்று இருந்தால் வீட்டிலுள்ளவர்களின் நல்வாழ்வு பாழ்பட்டுப் போகும். ஆகவே உட்சுவரின் தூய்மையைக் கவனித்தபின்பே வெளிச்சுவரைத் தூய்மையாக்க முனையவேண்டும். மனிதவாழ்விலும்கூட அகவாழ்வைப்பற்றிய சிந்தனைக்குப் பின்பே புறவாழ்வைப்பற்றிய எண்ணம் எழவேண்டும்.

அதுவே மனிதமரபு-தமிழ்மரபு. புறப்புரட்சியின் வெற்றிக்கு அகப்புரட்சி துணைசெய்யும். மணிவாசகர் போன்ற அனுபூதிமான்கள் அகத்துறைப் புரட்சியையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு வாழ்ந்து உயர்ந்தார்கள்.

எனவே, ஆசைக்கு வரையறை வகுத்து, அன்பும், அறனும் கொண்டவாழ்வு வாழ்ந்து, புறவாழ்வின் தூய்மைக்கு இன்றியமையாத அகவாழ்வை-ஆன்மீகவாழ்வைத் தூய்மையாக்கித் துன்பம் கண்டவிடத்துத் துடித்து-உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல விரைந்து வேண்டியது செய்து–என்றும் எல்லா உயிர்களிடத்துப் பற்று வைத்து வாழவாழ்த்தி விடை பெறுகின்றோம்.

# திருமுறைகளின் மாண்பு

வரலாற்று வழியிலே கண்ணேட்டத்தைச் செலுத்துகின்றபோது, காலத்தால் — கருத்தால் நாகரிக முதிர்ச்சியால் மூத்த பழமையுடைய இன மாக மிளிர்கிறது நமது தமிழினம். அத்தகைய இனத்தின் தனிச்சொத்துக்களாக; உலக இனங் களின் நலனில் நாட்டம் கொண்ட தத்துவங் களாக ஒளிர்கின்றன திருமுறைகள். திருமுறை களைப் பயில்வதனுலே சமயஅறிவு பெறுவதோடு காலப்போக்கிய் சமய உணர்வை—அனுபவத்தை நாம் பெருகிறேம்; வாழ்க்கையில் இன்பத்தை அடைய அவாவுறும் நாம் திருமுறைநெறிகளால் பேரின்பப்பேற்றினையும் அடைகின்றேம். கடவுளை எங்கோ தூரத்தில் வைத்து வணங்கிய நிலைமாறி மிகமிக அண்மையில் எம்பிரானை அழைக்க—காண வாழ்த்த—வணங்க திருமுறைகள் வாய்ப் பளிக்கின்றன.

திருமுறைக்கடலிலே ஆழக்குளிக்கின்றபோது சமுதாய நன்மைக்காக—மனிதஇன மேம்பாட்டிற் காகப் பாடுபட்டுழைக்க வேண்டுமென்ற வேட்கை யுண்டாகிறது. நாடு உய்யவந்த நாவுக்கரசரது திருவார் தேவாரத் திருப்பதிகங்களினுலே தீதகற்றி திறமையும் திண்மையும் நிரம்பி, உள்ள உறுதியை யும் பிறர்க்காக உழைத்துப் பேரின்பமடையும்

மனேபாவத்தையும் பெறமுடிகிறது. மனித குல வாழ்வுக்கும் வளத்துக்கும் அயராது சிந்தித்த சிந்தனைச் செம்மல்களில்—பேராசிரியர்களில் அப்பரடிகள் தொண்ணூறு விழுக்காடு சமுதாய மலர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டிருக்கிருர்.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் மொழிவழி நாகரிகத்தையும் அவர் பேணிக் காக்கப் பெருந்தொண்டாற்றியமை மறக்க முடியாதது. சமணத்தின் நுழைவிஞல் சைவசமயமும் தமிழும் குன்றிக் குற்றுயிராகிக் காலப்போக்கில் மறைந்தொழிய ஏதுவாகுமெனக் கருதியே, சமணர்களால் உண்டான இன்னல்களை எல்லாம் எதிர்த்துப் போராடிஞர்; இசையைத் துய்க்கத் தெரியாத—அன்றையச் சமணர்கள், மலரை மணக்காதே என்பதுபோல் இசையைப் பொழியாதே என்பதுபோல் இசையைச் சுவைக்காதே! எனத் தடை போட்டார்கள். தடைவரினும் படைவரினும் தளராது தன்னம்பிக்கையால் உளவலிமையால் இன்னிசை பொழிந்து இசைத் தமிழ் வளர்த்தார் அப்பரடிகள்.

பிறர் நலம் பேணுகின்ற உள்ளத்தினரான அப்பரடிகள் அல்லும்பகலும் அறவாழி அந்தணன் தாளை இறைஞ்சி அளனது ஆன்மாக்களிடத்து அன்புகாட்டி அரும்பாடுபட்டார்.

"தொண்டலாது உயிர்க்கு ஊதியமில்லை"
"என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே!"

என்பன போன்ற வரிகள் அப்பரடிகளின் தொண்டுள்ளத்தைத் தெளிவாக்கி நிற்பன. திருமுறைப்

பாசுரங்களிலே என்னைப் பிணித்து உருக வைத்தவை மணிவாசகரின் திருவாசக மழையும், திருநாவுக்கரசரது தேவாரத் திருவமுத மழையுமே யாம். நாள்தோறும் நேரங்கிடைக்கின்ற போதெல்லாம் அப்பருடனும் அருண் மணி வாசகருடனும் பொழுதைப் போக்குவதில் பேரின்பமடைகின்றேன்.

பலர் இறைவனைக் காட்சிப் பொருடாக— கோயிற் பொருளாக — கற்பனைப் பொருளாகக் காண்கின்றார். ஆனால் திருமுறைச் செல்வர்களோ கருத்துப் பொருளாக—அனுபவப் பொருளாக— வாழ்வுப் பொருளாகக் கண்டார்கள். நமக்கும் அப்படியே காட்டுகின்றார்கள் புலன்வழித்தொண்டினால் கடவுள் நெறிகூட்டி பொறிவழித் தொண்டினால் மக்கள் சேவையின் மாண்பினை உணரவைத்திருக்கிறார்கள். நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்த ஞானசம்பந்தரின் தீந்தமிழ்க் கவிகள் கருத்தைக் கரையவைத்துச் சமயச்சார்புடைய சிந்தனைக்கு வித்திடுகின்றன; ஆளுடைய பிள்ளை அருளிய எளிய இனிய தமிழ்ப் பனுவல்கள் அருள் வாழ்வுக்கு நன்மையாற்றுப் படுத்துகின்றன. குறிக்கோளில்லாது கெட்டொழியும் நமக்கு நல்லதொரு கொள்கைப் பற்றை — இலட்சியத்தை — குறிக்கோளைத் திருமுறைகள் கொடுக்கின்றன; தமிழ் நெடுங்கணக்கிலேயுள்ள உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரெண்டினைப்போல் பழமை வாய்ந்த நீண்ட சமய வரலாற்றிலே பன்னிரு திருமுறைகளும் உயிர் போன்றவைகளாகத் திகழ்கின்றன.

துன்பங்களை இன்பங்கள் எனக்கருதும் அறியாமையினால் மனிதன் அல்லலுறுகிறான்; வீதியிலே நடக்கின்றான்; ஏதோ சில எண்ணங்களினால் தன்னையும்தான் கடந்து செல்கின்ற சாலையையுமே மறக்கின்றான்; வழிபார்த்து நடக்காமையினால் கல்லில்மோதுகின்றான்; காலில் புண்ணுண்டாகி விடுகின்றது. "காலில்என்ன? கட்டுப் போட்டிருக்கிறாயே!" என்று யாராவது கேட்டால் "கல் இடித்துவிட்டது" என்று கூறித் தன் குற்றத்தைக் கல்லின் மேல் சுமத்தி விடுகின்றான். அது போலத்தான் உயிர்கள் அறியாமையினாலேயே பலப்பல அல்லல்களுக்கு ஆளாகின்றன.

நங்கைஒருத்தி ஆமைக்கறி சமைக்கிறாள். அடுப்பிலே தீ மூட்டி ஆமை போட்ட உலையை ஏற்றுகிறாள்! சற்றுச் சூடானதும் ஆமையைப் பக்குவப்படுத்த எண்ணுகின்றாள். உலையிலே சிறு சூடுஏறியதும் உள்ளிருந்த ஆமையின் உள்ளம் இன்பம் அடைகின்றது. சதாகாலமும் குளிர் நீரிலே வாழ்ந்த ஆமைக்கு இளஞ்சூடு இதங் கொடுக்கின்றது — இன்பமளிக்கிறது. உலைப் பானைக்குள் மகிழ்ந்து ஓடியாடித் திளைக்கின்றது. அறியாமையின் கொடுமையை அந்த ஆமை சிறிது நேரத்தில் அனுபவிக்கத்தான் போகிறது. இளஞ் சூடு—கடுஞ் சூடானதும் இந்த உலகத்தையே இழக்கப்போகிறோமே என்று உணரும் ஆற்றல் அதற்கு அப்பொழுது இல்லை. காரணம் அந்த ஆமையின் அறியாமையே! அது போலவேதான்

உயிரினங்கள் அனைத்தின் உள்ளமும் உணர்வும் இருக்கின்றன.

வாழ்க்கை என்ற அடுப்பு—அனுபவம் என்ற பானை—ஆர்வம் என்ற தண்ணீர்; உயிராகிய ஆமை; ஆசையென்ற தீ எரிகிறது. உலகியல் இன்பமாகிய இளஞ்சூடு உயிரை இதப்படுத்து கிறது. பாவம்! அறிவிலே தெளிவில்லாததால் உயிர் அல்லற்படுகிறது. இத்துன்பத்தினின்று நீங்கி எல்லையில்லா இன்பம் பெற உதவும் சமயக் கோட்பாட்டின் தலையாயதொகுப்பே திருமுறைகள்.

திருமுறைகளிலுள்ள பாடல்கள் தெய்வமணங் கமழும் செய்யுட்களாகவும், தீந்தமிழ்ச் சுவை சொட்டும் தெய்வீகக்கனிகளாகவும் திகழ்கின்றன. பத்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடிய நமது நாயன்மார்களின் பாடகள், பரமன்பதம் நாடு வதற்கும், பரமன் விரும்பும் செயல்களைச் செய் வதற்கும் தூண்டுகோல்களாய்த் தோன்றுகின்றன. நாளுக்குநாள் நாழிகைக்கு நாழிகை — அவகாசங் கிடைக்கும்போதெல்லம் திருமுறைகளைப் படித்து அனுபவித்தால் இனிய பரிபூரண ஆனந்தத்தில் திளைக்கமுடியும் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. நெஞ்சைத் திறந்து நேசத்தைப் பெருக்கி அகத்தில் ஊற்றெடுக்கும் அன்பினை வெளிக் கொணர்ந்து அறமானவைகளைச் செய்து அருட்செல்வர்களாக வாழவைப்பவை திருமுறைகள். இறையருளால் இன்னல்களைந்து இன்பமடைந்து இறும்பூதடையச் செய்வதோடு சிவனைப் பற்றியும் — சிவனருள் ஆர்ந்த செல்வர்களைப்பற்றியும்—சிவத்தலங்களைப் பற்றியும் தெளியத் திருமுறைகள் உதவுகின்றன.

சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் சைவப் பெருமக்களுக்கு வாய்த்த தெய்வத் தமிழ் வேத மாகும். இறைவன் எல்லா உலகத்திலும் இருப் பவன்; அவனுக்குத் தென்னுட்டிலே அருமையான செல்வப் பெயருண்டு. அது தான் சிவன் என்பது. “தென்னுடுடைய சிவனே போற்றி; எந்நாட்டவர்க்கு மிறைவா போற்றி” என்கின்ருர் மணிவாசகர். தென்னுட்டிலே சிவனுகக் கருதப் படுகின்ற நமது கடவுள் நாம் வாழ நமக்கு இடை யூருய் இருப்பவைகளேத் தானே எடுத்துக் கொண்டார். இதிலிருந்து இறைவனின் தாய்மை நிலேயை எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளலாம். பாம்பும், புலித்தோலும் பார்க்குமிடத்து எவர்க்கும் தேவையற்றவை. அவற்றினே அவரே எடுத்துக் கொண்டார். குழந்தையின் நன்மையையும் வளர்ச் சியையும் குறிக்கொண்டு காக்கும் ஒர் உத்தமமான தாய் பத்தியமாக இருப்பது போலவே ஆன்மாக் களேப் பொறுத்தவரை அண்ட சராசரம் அனேத்தையும் ஈன்று புறந்தரும் அன்னேயாக ஆண்டவன் இருக்கின்ருன். “தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனுகவும்”, “பால் நினேந்தூட்டுந தாயினுஞ் சாலப் பரிவுடையனுகவும்” இருப்பதை அனுபவத்திலே கண்டுமணிவாசகர் பாடியருளினுர்.

இத்தகைய இறையின் இயல்புகளேத் தெளி வாக்கி உலகுக்கு ஒளிபரப்ப எழுந்த சாதனங்களே திருமுறைகள். ஐம்புல வேடர்களின் இயல்புகளேக் குறைத்து—மறைத்து மாண்பார் நிலேக்கு மாந்தரை உயர்த்த உதவுவன நமது சைவத்திருமுறைகள்.

# சுந்தரர் பெருமை

அடியார்கள் பலர் வாழ்ந்தார்கள். அற்புதங்கள் பல புரிந்தார்கள். வேதம் பாடும் இறைவனை இன் தமிழ்ப் பாக்களால் ஏவல் கொண்டார்கள். இதயங் கலந்த உறவும் இன்னிசைப் பொழியும் மெய் யடியார்களின் மேன்மைக்கு உதவி புரிந்தன. சைவ நன்மக்களின் வாழ்க்கைக்கு மட்டுமல்லாமல் ஏனைய இனத்தவர்க்கும், மதத்தவர்க்கும் நமது அடியார் பயன்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது சிந்தனை ஆழியினின்றும் எடுக்கப்பெற்ற தத்துவ முத் துக்கள், நம்மை வாழவைப்பதுடன்— வாழ்க்கை இன்னதுதான் என்று காட்டியும் நிற்கின்றன.

நமதுநாயன்மார் வரலாற்றில் சுந்தரர் வரலாறு நாம் அறிந்திருக்கவேண்டிய ஒன்றாகும். இல் லறத்தில் வாழ்ந்து—இன்னல்களுக்கு இலக்காகி— இறைவனடி சேர்ந்த வரலாறு; அது தமிழர்களின் கருத்துடன் கலந்து நிற்கத்தக்கது. துன்பத்தின் போது சோர்ந்து வாழ்க்கையில் விரக்தி கொள்ப வர்களைத் தட்டியெழுப்பி, வாழ்க்கையில் பிடிப்பை உண்டாக்கவல்லது சுந்தரர் வரலாறு.

சுந்தரர் வாழ்க்கைக் கடலில் ஆழக்குளித்து முத்தெடுத்தவர். அவரது காலம் கருத்துக்காலம்-

கருத்தாளரை மதித்து நடந்த நாகரிகக் காலம். வழிவழியாக அந்த விழுமியநாகரிகம் காப்பாற்றப் படாதது வருத்தத்தைத் தருகிறது. ஈன்று புறந் தருதலில் நம் தலைவர்கள் பின்நிற்கவில்லை. நாம் தான் பேணிகாக்கத் தவறிவிட்டோம் தவற்றினை உணர்ந்து தக்கபடி செயல்பட்டால் இனியாவது நல்லகாலம் பிறக்கலாம். வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ வள்ளுவா தந்த கருத்தினை நல்லபடி நடை முறைக்குக் கொண்டுவர நாம் இன்னும் அதிக கவனம் எடுக்கவில்லை.

நம்மிடையே இருக்கும் கருத்துக்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல் இறக்குமதிக் கருத்துக்களில் எண்ணத்தைத் திருப்பிவிட்டிருக்கிறோம். வீட்டுத் தோட்டத்திலே கத்தரிக்காய்க் காய்த்துக்குலுங்கிக் கிடப்பதைக் கவனியாது—சந்தைக்குப் போகும் நிலைமைக்கு நாம் வந்திருக்கிறோம். சுந்தரர் காலம் வீட்டிலே காய்த்த கத்தரிக்காயைச் சமைத்துண்ட காலம். விரிந்த மனப்பான்மையோடு மற்றையோர் கருத்துக்களைப் பாராட்டி நம் கருத்தை வளர்க்க நாம் முனையவேண்டும். நம்நாட்டு நயத்தகு நாகரிகத்தின் சிறப்பினுக்கு, நமது கருத்துக்கள் பரவிய முறையினை எடுத்துக்காட்டலாம். மற்றைய நாடுகள் இரத்தம் சிந்தியே கருத்துக்களை வளர்த்தன—பரப்பின. தென்னாட்டிலே அப்படி யில்லை. கருத்துவழிப் போராட்டம் அதிகம் இருந்ததுபோலவே கனிவும் அவற்றுடன் இழை யோடியிருந்தது.

புத்திக்கூர்மையும், தூயநோக்கமும் கொண்ட வர்களது ஊக்கத்திஞலேயே புரட்சிகள் உண்டா கின்றன. கருத்து வழிப் புரட்சிக்கு நமது சமயக் குரவர்கள் பலகாலமும் முயன்றிருக்கிருர்கள். மணி வாசகர் இறைவனைக் காதலியாகவும் தன்னைக் காதலஞகவும் உருவகப்படுத்திக் கருத்துப் புரட்சி செய்தார். இப்படியே, ஆண்டவனை, அப்பஞக, அம்மையாக, மாமஞக, மாமியாக, உருவகித்துப் புரட்சி செய்திருக்கிருர்கள். நமது சுந்தரரின் நிலை தனியானது. அவர் இறைவனைத் தோழஞக்கிஞர். மனம் விட்டுப்பேச நண்பன் தேவை. எல்லா நண் பர்களிடத்தும் மனம் விட்டுப்பேசுதல் என்பது முடியாத காரியம். சிலர் புறத்தால்—முகத்தால் நண்பர்களாகவும், அகத்தால் பகைவர்களாகவுமே இருப்பார்கள். எவருக்கும் உயிர்க்குயிராக ஒரு நண்பன்தான் இருப்பான். இந்த விதிக்குவிலக்காக ஒருசிலர் இருக்கலாம்; ஆஞல் எல்லோரும் இருக்க இயலாது; இருக்கவும் முடியாது. வாழ்க்கை அனுப வத்தில் உண்டாகும் அந்தரங்கங்களையும் அவலங் களையும் மனம்விட்டு உயிர்த்தோழனிடம் நாம் சொல்லுவதுபோலவே, சுந்தரர் இறைவனைத் தன் உயிர்த தோழஞக்கித் தன் இன்னல்களை மனம் விட்டுச் சொன்ஞர்.

தோழமைக்கு இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டில் அதிக சக்தி உண்டு. மேடையில்நின்று அவையைப் பார்த்து, அன்பர்களே! பெரியோர்களே! என்ருே சகோதர சகோதரிகளே! என்ருே சீமான்களே! செல்வர்களே! என்ருே விளித்தால் அவ்வளவு வர

வேற்றுக் கிடைப்பதில்லை. தோழர்களே! என்ற வுடன் கட்டுக்கடங்காத மகிழ்ச்சி ஆரவாரத் தையும் கையொலியையும் காணமுடிகிறது' இத் தகைய சக்திவாய்ந்த தோழமை சுந்தரர் காலத் திலேயே, அதுவும் ஆண்டவனிடத்திலேயே உண் டாகியதொன்றாகும்.

சுந்தரர் உள்ளத்தால் ஞானி; உடலால் உலகியலார். சுந்தரரின் வாழ்க்கை நகைச்சுவை நிரம்பியது. இரண்டு மனைவியரை மணந்தார். ஆற்றில் போட்டுக் குளத்தில் எடுத்தார். கலப்புத் திருமணம் செய்து சமுதாய வேறுபாடுகளை ஒழித்தார். ஒருவனிடத்தில் மட்டுமே கடன் பட்டார். அதுவும் தன் தோழனான ஆண்டவ னிடத்திலேயே தேவைகளை வேண்டிப் பெற்றார். இப்படிப் பலப்பல உண்டு.

“தம்பிரான் தோழன்” என்ற பெருமையும் பெருநலமும் எய்திச் சைவப் பெருமக்கள் வாழவழி கண்டார் சுந்தரர். மாழை ஒண்கண் பரவையாரைத் திருவாரூரில் மணந்தார். குண்டையூர்கிழார் அன்பின் வேண்டுகோளால் ஊர்நிறைந்த நெல்லைத் தந்தவனைக்கொண்டே திருவாரூரில் தருவித்தார். இங்கு இறைவனை ஏவல்கொண்ட தன்மையை நினைக்குந்தோறும் “ஆளிலை எம்பெருமான் அவை அட்டித்தரப்பணியே!” என்ற அடியை எண்ணுந் தோறும் உள்ளம் உருகுகின்றது. செங்கல்லைச் செழும்பொன்னாக்கினார். அருள்நெறியை மறந்து, ஆன்ம ஆக்கத்தைத் துறந்து பொருள்நெறிப்

போரில் போய்க்கொண்டிருக்கும் நமக்கு இச் செய்திகள் வியப்பைத்தான் தரும். ஆனால் சுந்தரரது அருட்பாக்களை—அவர் சிவனை வேண்டிப் பாடும் கசிவை உணர்ந்தோமானல் அவரது பாசுரங்களுககு மிகப்பெரு வலிமை இருந்தது—இருக்கிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்வோம்.

திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரை மணந்து "பிரியேன்" என்று சத்தியம் செய்தார். ஆயினும் திருவாரூர் இறைவனிடம் காதல் மீதூர அச்சத்தியத்தைமறந்தார். ஆம்! மன்றுளாடியைப் பாடவேண்டி மறந்தார் ஊர் எல்லை தாண்டியதும் கண்களை இழந்தார். இங்கே தான் சுந்தரரின் செந்தமிழ் உச்சநிலையை அடைகிறது; "மூன்று கண்ணுடையாய் எண்கண் கொள்வது நீதியோ?" என்று கேட்டார். "மகத்திற் புக்கதோர் சனி யெனக்கானாய்" என்று ஏசினர். "வாழ்ந்தும் போதீரே" எண்று திட்டினர். இறைவன் கண் கொடுக்காமல் இருக்கமுடியுமா?

ஊடலுற்ற பரவையார்பால் மூவருமறியா முக்கண்ணனைத் தூதுவிட்டார். அதனால், கலிக்காமரின் பகையைப்பெற்றார். இறைவனால் சந்து செய்துவைக்கப்பட்டார். திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியிடம் முடியாத ஒன்றைமுடிப்பித்தார்—முதலை உண்ட பாலனை அழைப்பித்தார். அரசன் அடி சோந்தார் பிறர் போன்றாரல்லர். இவ்வுடலுடனேயே வெள்ளை யானையில் வேண்டிய நண்பர் உடன்வர வெள்ளியங்கிரியை அடைந்தார்.

சுந்தரர் பெருமையைச்சொல்ல முடியாது. இறைவனின் திருவாயால் "மேருவரையின் மேம் பட்ட தவத்தான்' என்று புகழப்பட்டார். கல்வியில் மேம்பட்ட சுந்தரர் எல்லாவற்றுள்ளும் இனிய கடவுளை "கற்ற கல்வியினும் இனியான்" என்றும் "பண்டைத் தமிழ் ஒப்பாய்" என்றும் வாழ்த்தினுர் என்னே அவர் செந்தமிழ் ஆர்வம்! இவர் ஆராய்ச் சித் திறம் இக்கால வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளரை யும் பிரமிக்கச் செய்கின்றது.

சுந்தரரது காலம் சமயத்துக்கு மதிப்பளித்த நல்ல காலம். ஆனுல், சமயத் தொண்டர்கள் நலிந்து வாடிய காலம், இன்ருே சமயத் தொண் டர்கள் நன்ருகத்தான் இருக்கிருேம். ஆனுல், சமயத்துக்குத்தான் நல்ல நிலை இல்லை. சூழ்நிலை இப்படி மாறியது வருந்தத்தக்கது. சூழலைமாற்ற உருவாக்க மனிதனுல் முடியும். ஆகவே பொன் கேட்டு, பெண் கேட்டு கண் கேட்ட சுந்தரரின் காலத்துச் சமய நிலையை உண்டாக்க நாம் உழைப்போம்.

# தாய்மொழியில் வழிபாடு

இந்த உலகிலே எதையும் இழக்கலாம்—மறக்கலாம். ஆனால் தாய்மொழியை இழக்க இயலாது; மறக்க முடியாது. தன் சொந்த மொழியைஇழந்து மறந்து பிறமொழிப்பற்றுக்கொண்டு வாழ்தல் பொய்க்காலில் நடப்பதற்குச் சமமாகும். எந்த இனமும் தத்தம் மொழியைப்பேச — பேண முன் வருவது போலவே தமிழர்களாகிய நாமும் முன்வர வேண்டும். தமிழ் உணர்வு கொண்டு, தமிழ்ச் சிந்தனையால் தமிழ் நாகரிகம் காக்க வேண்டும். எல்லாத் துறைகளிலும், எல்லாக் கட்டத்திலும் தமிழ் வாழ்வுவாழ விருப்பங்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் வழி நல்லோர்களாய் தண்டமிழ்ச்சிறார்களாய்ச் சிறக்க முடியும்.

தமிழையே பேச்சாகவும் மூச்சாகவும் கொண்டு வாழ்ந்ததனாலேதான் அன்றையத்தமிழன் தகைமை சான்ற தன்னிகரில்லாத வாழ்வு வாழ முடிந்தது. தமிழ், வாழவும் வாழவைக்கவும் போதிக்கும் ஒரு செம்மொழி. உறவாடி மகிழவே மொழி உதவுகிறது. உணர்ச்சிகளை வாயாலே காட்டுவதுடன் கண்ணாலும் முகத்தாலும் காட்டிவிடலாம். உணர்ச்சியைச் செம்மைப்படுத்தி உறவாடஉதவும் கருவியாக நமது மொழி கருதப்பட்டது.

இன்றைய நிலையில் கலப்பு வந்துவிட்டது, சந்தேகமும் சலனமும் இக்கலப்பால் தலைகாட்டு கின்றன. இறைவனிடத்தில் உறவாடக்கூடக் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழிதான் வேண்டுமென்று வலியுறுத்துபவர்களை இன்று காண்கிறோம். எல்லாம் வல்ல—எல்லாம் அறிந்த எம்பெருமான் குறித்த ஒரு மொழிமட்டுமே தெரிந்தவராக இருக்க மாட்டார். தேவமொழியாக ஒரேமொழியை விரும்பி, அம்மொழி வழித்தொடர்புகளுக்குத்தான் செவிசாய்ப்பவராக இறைவன் இருப்பாரா? சுரண்டலும்சுயநலமும் ஆதிக்கம்செலுத்தியகாலத்தில்; கடவுளின் பெயரால் சிலர் செய்த கண்மூடித்தனமான பொய்ப்பிரசாரங்களில் இதுவும் ஒன்றாகி விட்டது. கடவுளை எங்கோ ஓரிடத்தில் வைத்து, எவரோ ஒருவரைத் துணைக்குக் கூப்பிட்டு, வழிபாடு நடத்தாத காலத்தில் குறிப்பான சில சடங்குகளும் குறித்த ஒருமொழியும்தான் கடவுள் நெறுகாண உதவும் என்ற கேட்பாடு வளரவில்லை. தமிழர், முத்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும் முதல்வனை வழுத்தினார்கள்; வாழ்த்தினார்கள். அத்தகைய இசைவினை இப்போதும் பெறலாம், பெவுரும் முடியும்.

நல்லவர்களை உருவாக்கும் பண்ணைகளான தேவாலயங்களில் தாய்மொழியில் வழிபாடு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இதய தாபங்களை அடக்கி அழித்து இனிய நிலையை உருவாக்க, தாய்மொழியால், எந்தையும் தாயுமான மங்கை பங்கனைப் போற்றிப்பு கழவேண்டும். "வடமொழியும் தென்

தமிழும் ஆயினுன் கண்டாய்'' என்ற தத்துவம் இப்பொழுதுநடைமுறையில் அதிகமாகஇல்லாதது வருத்தத்தைத் தருகிறது. இறைவன் தமிழ் மொழியில் எவ்வளவு பற்று வைத்திருந்தான் என்பது வரலாற்று மூலமாகவே கண்டு மகிழக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

வேதம் ஓதி விழிநீர் பெருக்குவதைப்போலவே திருமுறைகளை ஓதியும் விழிநீர் பெருக்கலாம், திருமுறைச்செல்வர்களின் ஒருவரான மணிவாசகப் பெருமான் ''நானே பொய், என் நெஞ்சும் பொய், என் அன்பும் பொய் ஆனுல் வினையேன் அழுதால் உன்னைப்பெறலாமே'' என்று அரற்றி அழுது அருளார் அமுதம் பெற்ருர். அழுவதற்கு உள்ளம் உருகவேண்டும்; உணர்ச்சி கசிய வேண்டும்; அவைகளின் நெகிழ்ச்சிக்கு தாய்மொழிதான் எந்த மொழி வல்லுநரும் தன்னையொட்டிய சிந்தனை யைத் தன் சொந்தமொழியிலேதான் சிந்திக்கிருன். அதைப்போல் நம்மைச்சார்ந்த வழிபாட்டுச் சிந் தனையும்—சிந்தனை வெளிப்பாடும் நமது தாய் மொழியிலிருந்தால் நலம் பயக்கும்.

தமிழருக்குச் சொந்தமான சில தகைமை இருப் பதுபோல; இறைவனிடத்தில் சொந்த மொழி வழித் தொடர்பும் இருக்கவேண்டும். இப்படிக் கூறுவதால் எம்மை வேற்றுமொழி வெறுப்பாளர் என்று எண்ணவேண்டாம், மொழித் தொடர் பினுல்—காலத்தால் மூத்த சமயகுரவர்கள் சிறப்புற வாழ்ந்ததுபோல நாமும் வாழ வேண்டுமென்ற

விருப்பு நமக்கு உண்டாக வேண்டும். வேற்று மொழியை ஆதரித்து நமது மொழியைப் போற்ற வேண்டும். வடமொழியில் வேதம் என்பதை நாம் மறை என்று தமிழ் ஆக்குகிறோம். வேதம் என்பது வேய்தல். அதாவது மூடுதல் எனப்படும். ஆணவத்தை மூடி மறைக்க வேதங்கள் உதவுகின்றன. நமது தமிழ் மொழியில் முகிழ்த்த வேதமாகத் திருக்குறளைக் கருதுகிறோம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய உறுதிப் பொருள்களைத் தர எழுந்த வேதம் குறள். தமிழில் பெரும் பெரும் வேதங்கள் உருவாகி இருந்திருக்கலாம். ஆனால், கடல் கோள்களினாலும் பூகம்பங்களினாலும் அழிந்து மறைந்திருக்கலாம். இப்போது நமக்கு உதவுவன திருமுறைச் செல்வங்களே. இச் செல்வங்கள்கூட மூடி மறைக்கப்பட்டிருந்தன. சிலர் தம் ஆதிக்க வாழ்வு ஆட்டங் கண்டுவிடுமென்றஞ்சித் திருமுறைகளை மறைத்துப் பூட்டினர். சிதம்பரத்திலே மறைந்திருந்த திருமுறைகள் ஆண்டவனின் விண்ணொலியாற் பெறப்பட்டன. அவற்றை நம்பியாண்டார் நம்பி தெரிந்து தமிழுலகுக்கு அளித்தார். அத் திருமுறைகள் மறைக்கப் பட்டதோடு மறைந்தொழிந்திருந்தால் இப்பொழுதிருக்கும் நமது நிலை என்னவாக இருக்கும்? தத்துவப் பெருக்கால் தம்மை உயர்ந்தவர்களாக எண்ணி இறும்பூதடையும் சிலர் தம்மை எப்படி இழித்துரைப்பார்கள்.

"கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கி" என்பது போல—நம் நெஞ்சக் கனகல்லை நெகிழ வைக்கத்

தாய்மொழி வழிபாடு உதவுகிறது. வழிபாட்டிற்குக் காதல், கசிவு, கனிவு போன்றவை பிறக்கும். காதலும் கசிவும் உண்டாகிவிட்டால் கோவிலிலே வக்கீல் வைத்து வணங்கவேண்டிய முறை தேவைப்படாது. யான் எனது என்ற செருக்கழித்து சமுதாயத்துக்கு நலம் பயக்கத் தெய்வ வணக்கம் பயன்பட வேண்டும். இமயத்திலே, பொதிகையிலே ஊற்றெடுக்கும் தண்ணீர் எங்கும் பரவி விரவி ஓடிப் பயனளிக்கிறது. ஆனால், மனிதனின் இதய மலையிலே ஊற்றெடுக்கும் 'சிவமயம்' கோவிலோடும் பூசையறையோடும் நின்றுவிடுகிறது. வெளியில் வந்தவுடன் 'என் மயம்' ஆகிறது. எவ்வுயிர்கும் ஈசனுக்கும் தமக்கும் அன்புள்ளவர்களாக ஆக்கும் பெற்றி வழிபாட்டுக்கு உண்டு.

எனவே, இனத்தை ஒத்த மொழியிற் பிடிப்பும்-பாசமும் இருத்தல் வேண்டும். ஆண்டவனிடத்தில் சொந்த மொழிவழித் தொடர்பே அத்தகைய பலனைத் தருகிறது. இறைவன் பல வழிகளில் தமிழை அனுபவித்துச் சுவைத்திருக்கிறான். காசு கொடுத்தும், தூது நடந்தும் கன்னித்தமிழ் கேட்டதாக வரலாறு பேசுகிறது.

வடமொழியும் செந்தமிழும் வழக்கிழக்க வேண்டியவை யென்றால் வடமொழிக்குக் கொடுக்கப்பட்டதுபோல நம் தமிழுக்கும் இடங்கொடுக்கப் பட்டதா? இல்லையே! தமிழுக்கு இடங்கொடுக்கப் படாவிடில் தமிழர்களாகிய நாம் இடந்தேடி இன்பமடைய வேண்டாமா?

சுரண்டல்களினாலும் சுயநலத்தினாலும் தமிழன் பின்தங்கிய நிலை இப்பொழுது சமயத் துறையில் அருக ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்நிலை நல்லதொரு மாற்றத்தினை உருவாக்கி உண்மை நெறி உலகெல்லாம் பரவ உதவும்.

## தொழிலாளர் நலம்

நல்லனவற்றை நாடி வாழத்தான் நமக்குக் கடவுள் வழிபாடு இருக்கிறதே தவிர, தீயனவற்றைத் தேடித் திரிந்து பெறுவதற்காக அல்ல. வாழ்க்கையிலே உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி இல்லாமைக்குச் சிந்தனையற்ற போக்குத்தான் காரணம். வாழ்வில் சிந்தனையில்லாது போனுல் வரும்பொருள் சேராது—வளமும் பெருமையும் கிட்டா. நாளும் உழைத்ததைச் சேமித்து நல்வாழ்வு வாழ ஆசைப்பட வேண்டும். பாடுபட்டு உழைத்து-அதற்குரிய பயனை அனுபவியாமற்போனுல் அது மனிதத் தன்மையாகுமா? உங்களது வாழ்க்கைக்கு நல்வாழ்வுக்கு வழி சொல்லக்கூடிய பெரியாரை உங்களிடத்திலே தேடிப்பிடித்து—அவர் சொல்லும் அனுபவ உண்மைகளுக்குச் செவிசாய்த்து நீங்கள் வாழவேண்டும். வாழ்க்கைத் துணையில்லாது போனுல் வாழும் இல்லறம் சிறக்காது என்பார்கள். இல்லாள் இல்லாத இல்லறம் இடுகாட்டுக்கு ஒப்பாகும் என்பது நம்மவர் வழக்கு. இதுபோல் நல்ல அறிவுக்கு — நற்சிந்தனைக்கு நாம் பெரியாரைத் துணைக்கொள்ள வேண்டும்.

'பெரியாரைத் துணைக்கோடல்' என வள்ளுவரே ஓர் அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார். நல்லவர்களாகிய பெரியவர்களின் துணை நாம் சிந்தித்து வாழவும், சிரித்து மகிழவும் அடிகோலும். அவர்களின் துணையற்ற நிலை தீமையை உண்டாக்கும்; "பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே நல்லார் தொடர்கை விடல்" என்கிறது தமிழ்மறை. உங்களுக்கு முன்னேற ஆசை இருக்கிறது. ஒரு முறையான—நெறியான ஒழுங்கில்லை. உங்களி டையே நீங்கள் நல்லவர்களெனக் கருதிப் பின் பற்றும் பெரியார்கள் நன்முறையைக் காட்டினால் அவ்வழிச் சென்று அவனியில் உயர முயல வேண்டும். பெரியவர்கள் வழியை முறையைக் காட்ட முடியுமே தவிர வேறெதுவும் செய்ய முடியாது. குதிரையை நீர்குடிப்பதற்காகக் குளத் துக்குக் கொண்டு செல்லலாம்; நீர் குடிக்கவேண் டியது குதிரையேதான். கொண்டு செல்பவரல்ல.

தொழிலாளர் என்ற முறையிலே ஒற்றுமை யாக–ஒரு குலமாக இருத்தல் வேண்டும். தொழில் இனங்களிடையே பிரிவும்-பிளவும் இருந்தால் காலப்போக்கில் கசப்பு முற்றிக் கைகலப்பிலும்—பெருங்கலவரத்திலும் முடியும். உழைப்பவர்கள் அன்பாகவும் ஒற்றுமையாகவும் இருந்தால் இன் னல்கள் இடுக்கண்கள் ஏற்படும்பொழுது ஓடிச் சென்று உதவ முடியும்—உதவிகளைப் பெற முடியும். தொழிலாளர்களது கட்டுக்கோப்பிலே-திட்டமானதொரு முயற்சியால் பெட்டி பெட்டி யாகப் பணம் சேர்க்கலாம். பலருக்கு உதவலாம்.

கட்டுக்கோப்பு இல்லையேல் நல்லதிட்டமும் இருக்காது. பெட்டியில் பணமும் நிரம்பாது. அவற்றுக்குப் பதிலாக வீட்டில் கடன் இருக்கும்-கவலையிருக்கும்-அ ழ க ா க அலங்காரமாக உடையணிந்து உலாவமுடியாது. போனால் மழையில் நனைந்து, வெய்யிலில் காய்ந்து என்ன பயன் ? நல்ல குறிக்கோளோடு ஒன்றி வாழவேண்டும். ''ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கின் அனைவர்க்கும் தாழ்வு'' என்றும் ''கூடிவாழ்ந்தால் கோடி நன்மை'' என்றும் எண்ணி அதற்கேற்ற முறையில் வாழ்வை அமைக்கவேண்டும்.

தொழிலாளர்கள் பிளவுபட்டு பலப்பல சங்கங்களை உண்டாக்குவது பயன்தராது. பிரிவும்-பிளவும் நன்மையைத் தருவதில்லை. இதனாலேதான் வள்ளுவர் 'பல்குழு' கூடாதென்கிறார். தொழிலாளியின் நலனைப் பேணக் கூடிய மனக்கவலை பொருளற்ற துன்பம் போன்றவைகளை அகற்றக்கூடிய ஒரு மாபெரும் சங்கத்தை உண்டாக்க வேண்டும். உலகியலிலே-அதுவும் இன்றைய நிலையில் பொருள்தான் மிக முக்கியமானது. வேராடினால் மரம் வளராது ; பூத்துக் காய்த்துக் கனி தராது. அதுபோலவே பல நன்மைகளுக்கும் பொருட்சேமிப்பு அவசியம் வேண்டும். பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகு இல்லையென்பதைப் போலவே பொருளற்ற சங்கத்துக்கும் வாழ்வில்லை; வளர்ச்சியில்லை. பொருளாதார வளம் உண்டாகிவிட்டால் வறுமையில் செம்மையோடு வாழ்க்கையில் நேர்மையாக வாழவழி பிறக்கும். ஆன்மீகச் செழுமையும்

அரும்பிவளரும். ஆகவே கட்டுக்கோப்பான ஒற்றுமையும் ; உழைப்பும், சேமிப்பும், நேர்மையும் உங்களிடத்தே உருவாக வேண்டும். அத்தகைய நிலைக்கு ஆண்டவனது துணையும் அவசியமானது.

உங்களின் கட்டுக்கோப்பில் சாதியோ, மொழியோ, மதமோ குறுக்கிடக் கூடாது. அவை தலைகாட்டினுல் கட்டுக்கோப்புக் குட்டிச்சுவராகிவிடும். நாமெல்லாரும் மனிதர்கள் ; ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; நமக்கெல்லாம் தாயும் தந்தையுமான அம்மையப்பன் தலைவனுக இருந்து அருள் சுரக்கிறுன். அவனது அருள் மழை நம் எல்லாருக்கும் சொந்தமானது. எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைக்கவே நம்மை ஆண்டவன் மனிதராகப் படைத்திருக்கிறுன். பிறவிகளில் மனிதப் பிறவி உயர்ந்தது. "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது" என்று அவ்வைப்பிராட்டியும் "வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின்" என்று அப்பரடிகளும் சொல்லியிருக்கிறுர்கள். இவற்றை எண்ணி ஒற்றுமையைப் பேணவேண்டும். ஒற்றுமை உணர்வை உண்டாக்கக் கல்வியறிவு அவசியமானது. கல்வியில்லாத வாழ்வு காட்டு வாழ்வாகும். மற்றெல்லாச் செல்வங்களையும்விட கல்விச்செல்வமே உயர்ந்ததென உயர்த்திப் பேசப்படுகிறது. "கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி" என்கிறுர் வள்ளுவர். கல்வி இல்லையேல் சிந்திக்க இயலாது. சிறக்க இயலாது. கல்வி கற்கப் போதிய வசதி உங்களிடத்தில் இல்லாதது குறை தான். அக்குறைய நீக்கத் தோட்ட முதலாளிகள்

முனைய வேண்டும். அவர்கள் தொழிலாளிகளின் குழந்தைச் செல்வங்களைக் கல்விச் செல்வங்களாக்கினால் பொருட் செல்வத்தோடு புகழ்ச் செல்வமும் வந்தடையும்.

தொழிலாளர்களும் தமது குழந்தைகளைப் படிப்பிக்க ஆசைப்படவேண்டும். பட்டங்கள் பல பெற்றுப் பாரில் சிறக்க முடியாவிட்டாலும் பண்பாக வாழப் பழகி வாழவைக்கப் பழக்கக் கல்வி மிக அவசியம் தேவையானதென்பதை ஒவ்வொரு பெற்றோரும் உணர வேண்டும். படித்தும் முட்டாள்களாகத் திரியும் இந்தக் காலத்தில் படிக்காதும் போனால் என்ன ஆகும் ?

படிப்பு பக்குவத்தைத் தருவதோடு பல்லுயிர்களோடு அன்பாக வாழவும் தூண்டுகிறது. நகரமும் நாடும் படிப்பு விஷயத்தில் போட்டி போடுகின்றன; நகரத்தைத் தோற்கடிக்கக் கிராமமும் கிராமத்தைத் தோற்கடிக்க நகரமும் போட்டி போடுகின்றன. இந்நிலையில் கெட்ட சிந்தனைகளைத் தோற்கடித்து நல்ல சிந்தனைகளை வளர்க்க உங்கள் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி இன்றியமையாதது. சாப்பிடாமல் உயிர்வாழ முடியாதென்பதைப்போல் படிப்பில்லாமல் உயரமுடியாது: வேட்டி கட்டிக் கொள்வது தனிமனிதனின் மானத்தைக் காப்பதற்கு மட்டுமல்ல. சமுதாய ஒழுக்கத்துக்கும் பயன்படுகிறது. அது போலவே கல்வி தனிமனிதனின் நலத்துக்கு மட்டுமல்ல-சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுகின்றது. வாழ்க்கையில் துணிவை—

தன்னம்பிக்கையைப் பெற உங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இனி, கடவுளைப் பற்றிய எண்ணம் தொழி-லாளர்களுக்கு எங்கும் எப்பொழுதும் வேண்டும். வேலைக்குச் செல்வதால் கடவுளை வணங்க நேர மற்ற நிலை உங்களுக்கு உண்டென்பதை நான் உணராமலில்லை. தேயிலைக் கொழுந்தைக் கொய் யும் பொழுதும், கூடையில் போடும்பொழுதும் கடவுளை நினைக்கலாம், வணங்கலாம். கூடையில் கொழுந்தைப் போடும்பொழுது, 'முருகா ! முருகா!'' என்று சொல்லிப் போட்டால் அது முருகனுக்கு லட்சார்ச்சனையாகிவிடும். மலையின் உச்சியிலே கொழுந்து கொய்யும் உங்களுக்கு ஏறுமயிலேறி மலைதோறும் மகிழ்வுடன் உலாவரும் முருகக்கடவு ளின் கருணைகிட்டும்.

## கலையும் வாழ்வும்

தொழிலாளர்கள் கட்டுக்கோப்புடன் ஒற்றுமையாக ஒரு குலமாக வாழ்ந்து, கல்விச் செல்வத்தையும் பொருட் செல்வத்தையும் பெற்று, சிறப்புடன் திகழ்ந்து கவலையற்ற, நேர்மையும் செம்மையும் நிரம்பிய நிலையுடன், குடி கெடுக்கும் செயல்களைத் தள்ளித் திறமை கொண்ட தீமையற்ற தொழில் புரிந்து, யாவரும் தேர்ந்த கல்வி ஞானமெய்தி வாழ வேண்டும்.

கலைகள் கருத்தைக் கவர்வன; களிப்பைத் தருவன. கருத்தற்ற கலைப்படைப்புக்கள் கால வெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்தி நின்று வாழ இயலாதவை. கருத்து, கற்றறிந்தோர் உள்ளத்திலே தேங்கிநின்று தேசிய உணர்ச்சிக்கும் சமுதாய உணர்வுக்கும் உதவக்கூடியது; காலத்தால் மூத்த நமது இனம் கருத்திலே நாட்டம் கொண்டதாலே தான் கருத்தரங்கங்களில் ஏறி நின்று ஏற்றம் பெற்றது; கருத்துவழிவாழ் வாழ்ந்து மகிழ்ந்தது; கருத்துக்களிலே நல்லனவும் தீயனவும் உண்டு. கருத்து என்ற பேரில் உண்டாகும் எல்லாமே வாழ்வுக்கு உகந்தனவாக இருந்ததில்லை. இருப்பதுமில்லை—இருக்கவும் முடியாது.

இயல் இசை நாடகம் போன்ற கலைகள் தமிழனைப் பொறுத்தமட்டில் மகிழ்வை ஊட்டியதோடு வாழ்வையும் காட்டின. "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்" என்ற உண்மையைத் தமிழர்களின் கலைகள் எடுத்தியம்பின. இதனாலே கலைவழிக் கலாசாரம் முகிழ்த்து, அன்பும் அறனும் பண்பும் பணிவும் மலர்ந்தன. கருத்துவழிப்பட்ட வாழ்வு அரும்பி மலர்ந்து மணம்வீசக் கலைகள் பயன்பட வேண்டும். இசை நாடகம் போன்றவற்றை அழகுக் கலைகள் ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணறிவை ஆக்கவேண்டும். இறந்தகாலத்தைப் பற்றிய அறிவையும் நிகழ் காலத்தையொட்டிய கருத்தையும் வருங்காலத் தைப்பற்றிய திட்டத்தையும் தமிழ்க்கலைகள் எடுத் துச்சொல்ல வேண்டும். கல்லூரிகளிலே கற்கும் சிறார்களின் நற்சிந்தனைக்கும்—நல்ல முன்னேற் றத்திற்கும் கல்லூரி விழாக்களில் இடம்பெறும் கலைநிகழ்ச்சிகள் உதவவேண்டும். பருவம் அறிந்து பக்குவம் தெரிந்து கலை நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் நற் கருத்துக்கலைத் தூவி விடவேண்டும். இன்றைய நிலையிலே பள்ளிகளின் மூலமாகப் போதிக்க முடியாத நற்கருத்துக்களை மாணவர்க்குக் கலை களின் வழியே போதித்து விடலாம். இப்போது கலைகளை அனுபவித்துப் போற்றும் சூழ்நிலை இளை ஞர்களிடத்திலே உருவாகியுள்ளது. இந்த நல்ல நிலையைப் பயன்படுத்தி நயத்தக்க கருத்துக்களைக் கலைகள் மூலம் கற்பிக்கவேண்டும்.

'கற்றிலனாயினுங் கேட்க' என்றார் வள்ளுவர். அதைப்போல் 'படிப்பிலனாயினும் பார்க்க' எனலாம்

இளைஞர்கள் நடிப்பு நடனம் போன்றவைகளைப் பார்த்து அனுபவிக்க விரும்புவது போல் அவை களினூடாக வரும் கருத்துக்களையும் கேட்க வேண்டும். கேள்வியறிவு பேரறிவைத் தரவல்லது பார்த்துப் பெருமனுபவங்கள் பாரிற் சிறக்க வழி செய்யும்; புத்தகத்தையே தொடாத—படிக்காத சில பாமரமக்கள் கேள்வியறிவினுலும் வாழ்க்கை யனுபவத்தாலும் உயர்வதைப் பார்க்கிறோம். கல்வியாற் பெற்ற உண்மைகளோடு காட்சியாலும் கேள்விகளாலும் பெறும் கருத்துக்களும் உலகியல் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாய் நின்று உதவக் கூடியன; கலைகள் காட்டும் கருத்துக்களிலே கழிப் பதைக் கழித்துக்கொள்வதைக் கொள்ளவேண்டும். உலகப் பெரியார் சொன்னதைப்போல் குணம் நாடிக் குற்றம் களையவேண்டும். வாழ்வுக்குப் பயன் அளிக்காத—வாழ்வையே அழிக்கக்கூடிய சில கருத்துக்கள் சுவையுடன் வெளிப்படுத்தப்படு வதால் இளைஞர்களை அவை ஈர்த்து விடுகின்றன. கள்ளமோ களங்கமோ இல்லாத வெள்ளை உள் ளங்கள் அக்கருத்து வழிச்சென்று வாழ்வின்பயனை அனுபவிக்காது அல்லலுறுகின்றன. பிஞ்சு நெஞ் சங்களை நற்கருத்துக்கள் பிணிக்கவேண்டும். பிறப் பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்—ஈதல் இசைபட வாழ்தல் இன்னுசெய்தார்க்கு நன்னயம் செய்தல் காலத்தினுற் செய்யும் உதவி—அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்—அறனெனப்பட்டதே வாழ்வு—ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும் போன்ற வேண்டப்படும் கருத்துக்கள் கலைகளின் மூலம் புகுத்தப்படவேண்டும்.

நல்லெண்ணமும், நல்லுறவும் நற்சிந்தனையும் நாடு முழுவதும் பரவப் பெருகக் கலைகள் பயன்பட வேண்டும். அறிவைத் தேடிக்கொள்ளாதவர்கள் வாழமுடியாது அவதிப்படுகிறார்கள். அதிகம் படித் தவர்கள் திக்குமுக்காடுகிறார்கள். நடுத்தரப் பிரி வினர் இரண்டுங்கெட்ட நிலையில் இன்னலுறு கிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் அறுவை, நிம் மதியைச் சலனமற்ற நிலையைக் கலைகள் காட்ட வேண்டும். நாட்டிலே நாடக மேடைகளிலே மட்டும் கலையும் கலையைச்சார்ந்த கருத்துக்களும் மின்னி முழங்கிவிட்டாற் போதாது. வீடுகள் தோறும் கலையின் விளக்கம் என்று கவிஞன் பாரதி கூறியது போல் கலைகள் இல்லங்கள்தோறும் எழுந்தருளி இருள் நீக்கி ஒளிபரவ வேண்டும். நமது நாட்டிலே நம்மிடையே கலைப்பெருக்கத்திற்குக் குறைவில்லை. பெருமிக்கமிருக்கிறதே தவிர பெருக்கத்தை யொட்டிய பலனைக்காணோம். நமக்குள் ஒரு நல்ல மனப்பான்மையுண்டு—அது எதையும்பாராட்டுதல் வீணை வித்துவானை நடிப்புச் செல்வனை—பாட லாசிரியனை—இசை விற்பன்னனைப் பாராட்டி மகிழ் வதில் நமக்கு ஒரு தனிவிருப்பு. பாராட்டி மகிழ்வதோடு பயன்களையும் விளைவிக்கவேண்டும். கலைகள் வெறும் பாராட்டுக்களோடு நின்றால் வாழ் வுக்குப் பயன்படாத வீண் பொழுதுபோக்காய் முடியும். நம்மிடையே சந்தேகமும் கள்ளத் தனமும் இப்போது உருவாகியிருக்கின்றன. பொருள் உள்ளவனிடத்திலே இல்லாதவன் களவாய்க் கவர்ந்துசெல்ல நினைக்கிறான். பொருள் உள்ளவன் நல்லவனைக்கூடச் சந்தேகித்து தற்

காப்புத்தேடிப் பொருட்காப்புச்செய்கின்ருன். முன்பெல்லாம் பனி; மழை, வெய்யில் போன்றவற்றிற்கும் விலங்குகள் போன்றவற்றிற்கும் தப்பிக்கொள்ளவே தற்காப்புத்தேடி வீடுகளைக் கட்டினுர்கள். இன்று பக்கத்து வீட்டானைப்பகைவனுக்கி அவனை நம்பாமல் திருடனுக்கி அயோக்கியனுக்கி அவனிடம் இருந்து நம்மை நாம் காப்பாற்றவே வீடுகளை எழுப்புகிருேம். களவுகாவல் என்ற தத்துவ அடிப்படையில் வீடுகளைக் கட்டுகிருேம்.

இந்த நிலை மாறவேண்டும். மாற்றத்தைக் கலைகள் போதிக்கவேண்டும். மனித வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளுக்கும் வேண்டிய நல்லுணர்வுகளைக் கலைகள் காட்டவேண்டும். உழைத்துப் பிழைத்துப் முன்னேறவேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தவேண்டும். பாடுபடுபவன் உழைப்பவன் நல்லபடி வாழ—அதிக ஆசையற்றுப் போதுமென்றமனத்துடன் பொதுமை வாழ்வில் அக்கறை கொள்ள மனிதனை ஆற்றுப்படுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும். ‘கொடுக்கும் தெய்வம் கூரையைப் பிய்த்துக்கொண்டு கொடுக்கும்’ என்று நொந்த நைந்த மனோபாவத்துடன் தூங்கும் ஏழையை விழிக்க வைக்கவேண்டும். சமுதாய விழிப்பிற்கும் அகத்துறைப்புரட்சிக்கும் கலைகள் தொண்டாற்றி வெற்றி பெறவேண்டும்.

கடவுள் நம்பிக்கையில் ஊறிய—தெய்வக் கொள்கையைப் பாராட்டுகிற மனித சமுதாயத்தை உண்டாக்கி—சமவாய்ப்புச் சமுதாயத்தில் நாட்டம்

கொண்டவர்களை வாழ்த்தவும், கலைகள் வழி வகுக்க வேண்டும். முதலாளி தொழிலாளிகளுக் கிடையே இருக்கிற வேற்றுமைகளை அழித் தொழித்து அருள்வெள்ளம் பெருக்கெடுத் தோடு மாறு செய்யவேண்டும். இறைவன் ஒருவனே நமக்கெல்லாம் முதலாளி. நாம் எல்லோரும் அவ னது தொழிலாளிகள் என்ற எண்ணம் மக்கள் மத்தியில் அரும்பி மலரவேண்டும். தாய்மொழிப் பற்றும் தாய்மொழி நாகரிகமும் தாய்மொழி வழி பாடும் எங்கும் எல்லோரிடத்திலும் பரவவேண்டும். மனிதர்களிடையே ஏழை என்றும் அடிமை என்றும் எவருமில்லை ஜாதியில் என்ற மனோதத்துவம் தேவை. மனிதர்களிடையே பாமர மனிதர்கள் இருப்பது நமக்குஇழிவைத்தருகிறது; மரங்களிலே கூட பாமரங்கள் இல்லை. தென்னையிலோ, பனை யிலோ, பலாவிலோ பாமரங்கள் உண்டோ? ஆனால் நம்மிடையே எத்தனை வகைப்பட்ட பாமரங்களை உண்டாக்கி இருக்கிறோம்.

எனவே, கலைகள் கருத்தைக்கொண்டனவாக —கருத்தை இருத்தி இன்ப அன்பு வாழ்வுக்கு அடி கோலுவனவாக இருக்கவேண்டும். மனித மனங் களைத் தவிர ஏனைய உயிர்களின் உள்ளங்களைப் பிணிக்கும் ஆற்றல் கலைகளுக்கு உண்டு. குறிப் பாக ஆனாயநாயனாரின் வரலாறு இசைமூலம் மிருக இனத்தையும், பறவையினங்களையும் ஈர்த்திழுத் தமையைக்காட்டி நிற்கிறது. ஆகவே கருத்தைப் பிணிக்கும் கலைகள் நயத்தக்க கருத்துக்களைப் பரவச்செய்யப் பயன்படவேண்டும்; கலைஞர்

களும் தேவையானவற்றைக் காட்டவேண்டும்– போதிக்கவேண்டும். மக்கள்விரும்புவதைக்காட்டக் கூடாது. மக்களுக்கு எது தேவையோ அதைக் காட்டவேண்டும்! வாழ்க்கை ஒரு நாடகம். நாம் எல் லாம் நடிகர்கள். நடிகர்களிடத்திலே நல்லுணர்ச்சி உண்டுடென்ருல்தான் நாடகம் சிறக்க வழியுண்டு. நல்லுணர்ச்சியோடு நற்சிந்தனையாளரைப் படைக்க வழியுண்டு. நல்லுணர்ச்சியோடு நற்சிந்தனையாள ரைப் படைக்க கலைகள் உதவ வேண்டும்.

# சமயத் தொண்டு

இந்த நூற்ருண்டிலே நமது சமயத்தைப் பற்றிய சிந்தனை அருகிவருகிறது. வாழ்வுப் பிரச்னைகளாலும் வேறு சில சூழ்நிலைகளாலும் கடவுள் நெறிபற்றிய எண்ணம் குறைந்து வருகின்றது. சிவநெறி தத்துவத்தின் வழி வாழ்தல் என்பதும் சைவ சமையகொள்கை வழித்தொண்டு என்பதும், இப்போது மாறிக் குழம்பிக் கிடக்கின்றன. இது ஒருவிதக் கலப்பாலும்—கலப்பிஞலுண்டான சபலத்தாலும் வெள்ளத்தால் அல்லுண்டு போவதைப் போன்றநிலை எப்படியோ வந்து புகுந்துவிட்டது. நான் பிறமத எழுத்தாளனல்லன். ஆஞல் நமக்கென ஒருகால் தேவை—ஒரு நெறி தேவை என்பவன் கலப்புஎன்பது சுயத்துவத்தை அழிக்கவல்லது. உலகியல் நாகரிகங்களின் வரலாற்றிலே ஒன்றெயொன்று கௌவி விழுங்கிய செய்திகளைப் படிக்கிறோம். மற்றையக் கொள்கைகளை—நெறிகளைப் பாராட்டுவதோடு, நமது கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் வலுப்படுத்த உழைக்கவேண்டும்.

சைவசமய வளர்ச்சி பற்றி “வரைபடம்” (Graph) போட்டுப்பார்த்தால் நிலைமை பளிச்செனப் புலப்படும். இந்நிலை மாற—மாற்றப்பட நாம் தீவிரமாக முனையவேண்டும். பன்னெடுங் கால

மாகக் கழிபேரு வகையுடன் நல்வாழ்வுச் சூழலை உருவாக்கி உதவிய சைவநெறிபற்றிய எண்ணமும் செயலும் நம்மிடையே தோன்றி வளர வேண்டும். மனிதனின் வாழ்வை மலரச்செய்யவும் மணம் பரப்பச் செய்யவுந்தான் மதங்கள் உதவுகின்றன. வெறும் சடங்குகள், உபதேசங்கள், போதனைகள் போன்றவற்றோடு மதம் நின்றுவிடக் கூடாது. அச்சம், ஆத்திரம், புகைச்சல், பொருமை போன்றவை இன்றைய மனிதனை ஆட்டிப்படைக்கின்றன. இத்தகு இழிந்த மனப்பான்மையை ஒழிக்க மதம் உதவவேண்டும். உயிர்த்தொண்டுக்கு—உலகத்தொண்டுக்கு ஆன்மாவை ஆற்றுப்படுத்தும் பெரும் பொறுப்பு சமயத்துக்கு உண்டு.

அச்சமும் ஆத்திரமும் போன்றே ஐயமும் சஞ்சலமும் குழப்பமும் மனித மனங்களில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. சந்தேகத்தை மாற்றச் சைவத்தை ஒட்டிய சில முடிவுகள் உதவுகின்றன. சைவசித்தாந்தமென்பது ஒரு சிவநெறித் தத்துவம் முடிந்த முடிபான கொள்கையைக்கொண்டது. சிவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் சைவ சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்; மற்றவையெல்லாம் பூர்வபக்கங்கள்' என்றார். சிந்தை செல்லுமிடமெல்லாம் சென்று முடிந்த முடிபைக் காண்பது சித்தாந்தம்; 'சைவசித்தாந்தக்காரர்கள் மனித குலச் சஞ்சலங்களை அகற்றுவதோடு—நாத்திகத்தைத் தர்க்க முறையில் வெல்லலாம்; வெல்ல முடியும். குழப்பமே தெளிவுக்கு அடிப்படை. இப்போது சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் சில ஒரு குழப்ப

நிலையை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. இனித் தெளிவு வரலாம்; கட்டாயம் வந்தே தீரும்.

“சிந்தையுள் தெளிவுமாகித் தெளிவினுள் சிவமுமாகி” என்றார் அப்பரடிகள். தெளிவிலே சிவநெறி ஊறிச் செம்மை நலங்கள் காணும் நாள் அதிக தூரத்திலில்லை. என்றும் நம்மை அவன் ஆட்டுவிக்கிறான்; நாம் ஆடுகிறோம்—அடக்குவிக்க நாம் அடங்குகிறோம். அனாதி காலம் தொட்டே அனாதியான ஆன்மா ஆண்டவனிடத்தில் அடிமைப்பட்டிருக்கிறதென்பதைத் தாயுமானவர் அழகுறச் சொல்கின்றார்.

“இரும்புநேர் நெஞ்சக் கள்வனானாலும்
உன்னை இடைவிட்டு நின்றதுண்டோ”

என்று “நீ அன்று நான் உன்னடிமையல்லவோ—ஏதேனும் அறியா வெறுந்துரும்பனேன்; என்னினும் கைவிடுதல் நீதியோ” என்கிறார். நமக்கு வரும் இன்பதுன்பங்களுக்கு அவனே பொறுப்பாளி. இந்த விடை மிகமிக ஆழமான குளத்து நீரில் ஒருதில்லை. ;கற்கண்டில் ஒரு துண்டு. நானே கடவுள்—நானே பிரமம் என்றால் பொருந்துமா? “குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே” என்கிறது திருவாசகம். பரிபூரண நிறைவுக்குப் பெயர் கடவுள். அப்படியானால் அவனின் பிரதிபிம்பமான நாம் ஏன் நிறைவுற்றுத் தொல்லைப்படுகிறோம்? இறைவனின் குழந்தைகளாக, இறைவனின் அடியார்களாக நம்மை நாம் எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். நமது சைவநெறி வாழ்வைத் தழுவி

யது; வாழ்வோடு இணைந்து பிணைந்தது. நிறைவான குடும்ப வாழ்வே சித்தாந்தச் சிவநெறி வாழ்வாகும்.

சேக்கிழார் பெருமான் சிவநெறித் தொண்டர்களைப்பற்றி நிறையச் சொல்லியுள்ளார். பூசலார் நாயனர் மனத்திலே கோவிலெடுத்து மகேசனைக் கண்டார். கோவிலுக்குப் போக வசதியில்லாதவர்கள்—வாய்ப்பில்லாதவர்கள் மானசீகமாக இறைவனை வழிபடலாம். திருக்கேதீஸ்வரம் செல்ல வசதியில்லாவிட்டால் திருக்கேதீஸ்வரப் பதிகம் பாடிப் பாலாவியின் கரைமேல் ஆண்டவனை அகத்திலே காணலாம். நாவுக்கரசர் உழவாரத் தொண்டால் கடவுளைக் கண்டார். திருக்குறிப்புத் தொண்டர் மெய்யடியார்க்குத் துணி துவைத்துக் கொடுத்துப் பரமன்பதம் அடைந்தார். நாமெல்லாம் நாயன்மார்களின் குருபூசைகளைக் கொண்டாடுகிறோமே தவிர அக்கொண்டாட்ட நாளில் தேவையானவற்றைச் செய்வதில்லை.

கண்ணப்ப நாயனர் குரு பூசையில், கண் பார்வை குறைந்தவர்களுக்குக் கண்ணாடி வாங்கி வழங்கும் வழக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டால் எவ்வளவு நன்மை பெருகும். நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியது நால்வரின் நெறி. நால்வரின் இயக்கம் சமுதாய இயக்கம். நால்வரின் வழிச் சென்றால் நம்மிடையே ஒரு ஒழுங்கு உண்டாகும். நமது மதம் இப்போது ஒழுங்கில்லாமல் கிடக்கிறது. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மதமாக நமது மதம் மிளிர

வேண்டும். வெள்ளையன் தனது மதமான கிறித்தவத்தைத் தவிர்ந்த ஏனைய மதங்களை ஒன்ருக்கி இந்துமதம் என அதற்குப் பெயரிட்டான். இதனுல் சில தனித்தன்மைகள் கெட்டுவிட்டன. கலப்பு ஒருபோதும் தனித்தன்மைகளைக் காப்பாற்ற உதவாது. மற்றைய மதங்களிடையே உள்ள ஒழுங்கு நம்மிடையே இல்லை. பன்னிரண்டு இலட்சம் இந்துக்களும் ஒன்ருனுல் ஒரு நல்ல விழுமிய ஒழுங்கு உண்டாகலாம். அப்பொழுது தான் மேன்மைகொள் சைவநீதி உலகமெல்லாம் விளங்க வழியுண்டாகும்.

நாம் மதம் மாறியதைப் போன்று வேறு யாராவது மாறியிருக்கிருர்களா? நம்மிடையே எண்ணத் தொலையாத எத்தனையோ பேர் மதம் மாறியிருக்கிருர்கள். நம்முடைய மதத்துக்கு வேறு மதத்தவர்கள் வந்ததுண்டா? நம்மைப் பொறுத்த அளவில் மதமாற்றம் சர்வ சாதாரண மாகிவிட்டது. இந்நிலை மாற சைவத் தமிழுலகம் பாடுபட வேண்டும். சிவநெறி பரப்பும் கடங்கள் ஆன்மாவுக்குத் தலைவனுன ஆன்மநாயகனை வழுத்துவதோடு நின்றுவிடுவதற்கில்லை—திருமடங்கள் திருத்தொண்டால் சிவநேயச் செல்வர்களை உருவாக்கவே எழுந்தவை. எந்நாளும் சமயப் பிரச்சாரம் செய்து—சித்தாந்த சிவவழி நிற்கவே அவை உதவுகின்றன. மனித குலத்துக்கு மாண்புறு தத்துவங்களைப் போதிக்கவே சைவ மடங்களை நம் முன்ஞேர்கள் உண்டாக்கினுர்கள். ஆனுல் அவர்களது எண்ணம் சிலகாலம் சிதைவுற்றுப் பிறழ்ங்

தத்தை மறுப்பதற்கில்லை. இப்பொழுது இந்நிலை மாறி வருகிறது. கைலாயத்து உச்சியுள்ள காளத்தியானைக் கண்ணிலே கண்டு மற்றவர் களுக்குக் காட்ட சைவப் பெரியார்கள் முன்வர வேண்டும். இதனாலேதான் சைவ சமயத்துக்கு முழுநேர ஊழியர்கள் தேவை என்கிறேன். இறை வனைக் கைலாசவாசியாகவே சிலர் கருதுகிறார்கள். வான் பழித்து மண்புகுந்து மனிதரை ஆட்கொள் பவன் நம் பெருமான். ஆண்டவனை எட்டவைத்து எண்ணும் நிலை மாறவேண்டும். மண்ணிலே விண்ணைக் கண்டு விண்ணகத்து வித்தகனை நெஞ் சத்தில் அமர்த்த வேண்டும். தட்டினால்தான் திறக் கப்படும்—கேட்டால்தான் கொடுக்கப்படும் என்று நமது சைவநெறி சொல்லவில்லை, வேண்டப்படு வதை அறிந்து—வேண்டிய முழுதும் தருபவன் இறைவன். ஆகவே,

நால்வர் நடந்து நடந்து வளர்த்த நமது நெறி நாலா பக்கமும் பரவி விரவ வேண்டும். ஓர் ஒழுங்குமுறையான கட்டுக்கோப்பு நமக்குத் தேவை. தலைப்பு; ஒழுங்கினை உண்டாக்க இடை யூறாயிருக்கும். மற்றைய மதங்களிலுள்ள ஒழுங் கினை நமது மதத்தில் காண நாம் விரும்ப வேண்டும். மதம் மாறும் நிலையை நம்மிடையே யிருந்து விலக்கவேண்டும்.

# இறை வழிபாடு

மனிதப் பிறப்பின் மாண்புறு நிலையை நயக்கத் தக்க நல்ல வழியில் அனுபவித்து உயரப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். மனிதன் வேகமாக உழலுகிறான்; சுழலுகிறான். ஆனால் ஏன்? எதற்காக உழலுகிறோம்? என்று அவன் சிந்திப்பதில்லை. குறிப்பாகத் தமிழர்களாகிய நமக்குக் கேள்வி கேட்பதென்பதே கசப்பாயிருக்கிறது. எதையும் துருவித்துருவி நுணுக்கமாகவும் ஆழமாகவும் ஆராய்ந்ததினாலேதான் தத்துவாசிரியர்களும் பெரும் பேராசிரியர்களும் தோன்றினார்கள். மனிதச் சுழற்சி ஒருவிதத் தூய்மையைத் தருகிறது அனுபவ உண்மைகள் அகத்தினை அலசித் தூய்மையாக்கித் துலங்கவைக்கின்றன.

கடலிலே உள்ள தண்ணீர் சூரிய வெப்பத்தினால் வான் நோக்கிச் சென்று, மீண்டும் மழையாகி மலைவழியே வருகிறது. மனிதனின் உள்ளப்பாங்கில் உப்புத் தன்மை நிறைய உண்டு உப்புத் தன்மை சுழற்சி அனுபவத்தால் அற்றுப்போகிறது.

தங்கத்திற்கு எவ்வளவோ மதிப்புண்டு. அதையொட்டி வரலாறே பெரிது. நிலத்திலே தோன்றி வளர்ந்து நமது கைக்கு வந்து பலவழி களிலும் பக்குவமாகிப் பயன் படுத்தப்படுகிறது. நம்முள்ளே உள்ள ஆன்மா தங்கத்துக்குச் சமமானது. ஆனால், அதுநிறைந்த பல அழுக்கு களால் பின்னப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அழுக்கை அகற்றி ஆன்மாவை நல்வழிப் படுத்த ஆன்மநேயத் தொண்டுகளிலும் — சிந்தனைகளிலும் நாம் ஈடுபட வேண்டும். அழுக்கை அகற்றவே ஆண்டவன் நம்மை இங்கு அனுப்பினான். இன்னும் தெளி வாகச் சொல்லவேண்டுமானால் நன்றாகக் குளித்து விட்டு வாருங்கள் என்று நல்ல நீர்தேக்கத்தைக் காட்டி விட்டிருக்கிறான். நாம் நீர்த்தேக்கத்தைப் பற்றி நினைத்துப் பாராமல் அதனருகே நாற்றம் எடுத்துக்கிடக்கும் சேற்றினை வாரி பூசிக்கொண் டிருக்கிறோம். உடலுக்கு நலம் தேவை என்பது மறுக்க முடியாதது. உடல் நலத்தோடு—உள நலத்தையும் நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

உடலைத் தூய்மையாக்கப் பலவகையான சோப்புக்களை உபயோகிக்கின்றோம். ஆனால், உள்ளத் தூய்மைக்கு எந்தச் சோப்பையும் நாம் தேடுவதில்லை. உள்ளத்தின் அழுக்கினைப் போக்க வல்ல சோப்பை ஆண்டவனிடத்திலேதான் நாம் சென்று பெறவேண்டும். தேவாரம் திருவாசகம் போன்றவற்றைப் பணமாகக் கொடுக்க எம் பெருமான் நம் உள்ளங்களைத் தாமாகவே கழுவிச் சுத்தமாக்கி விடுவர். எல்லாருக்கும் எல்லாச் செல்

வங்களையும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ விருப்ப முண்டு. ஆனால், முயற்சிசெய்து முன்னேற முடியாத சோம்பல், உயரவிடாமல் தடுக்கிறது. முயற்சியின்றியே எல்லாம் வரவேண்டும். உழைப்பில் ஊக்கமும், சேமிப்பில் நாட்டமும், செலவில் சிக்கனமும் தேவை. உழைப்பைக் குறைத்துச் செலவைப் பெருக்குவதுதான் இன்றையநிலை, உழைப்பின் வழியால் வரும் வருவாய் சிறிதானாலும் செலவின் வழி விரிவாக இல்லாவிட்டால் தீங்கில்லை என்கிறார் வள்ளுவர்.

"ஆகாறு அளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை''

என்பது அவரது குறள், மலரும், செடிகொடிகளும் பார்ப்பதற்கு அழகைத் தருவதுபோல, மனிதர் களுட் அழகைத்தர வேண்டும். அத்தோடு நறு மணம் கமழுஞ் சூழலையும் உண்டாக்கவேண்டும். எல்லாருக்கும் பயன்படத்தக்க வாழ்வினை வாழ வேண்டும். இடுக்கண் வரும்பொழுது சிரித்துப் பொறுத்தலும், துன்பங் கண்டவிடத்துத் துடித்துத் தோள்கொடுத்துத் துணைசெய்வதும் மனித வாழ்வின் மாண்புறுத் தத்துவங்கள். நம்மைப் படைத்தவனிடத்திலே ஒரு வஞ்சனையும் கிடையாது—அவன் பொதுவானவன். காற்றும் நிலவும் சூரியனும் எதுவும் கேட்காது—பலன் கருதாது பயன்தருவதுபோல இறைவனும் எதுவும் விரும்பாது அருள் சுரக்கிறான். ஆண்டவனின் அருள் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதை நாம்

அறிந்து அதனைப் பெற்றுப் பலனை அனுபவிக்க வேண்டும்.

நன்னீர்ப் பெருக்கை அணைகட்டி நல்ல முறையில் வாய்க்கால் வழிச் செலுத்திப் பயிர்த் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதைப் போன்று அருள் நீர்ப் பெருக்கைப் பாய்ச்சி அப் பயிருக்கு ஆக்கமளிக்க வேண்டும். பயிர்த் தொழிலில் மிக மிகக் கவனமாய் இருப்பது அவசியம் களைகளைக் களைந்து, யானை போன்ற மிருகங்களிடமிருந்து காத்து நாற்றுநட்டால்தான் நெற்பயிர் வளர்ந்து வீட்டுக்கு வந்து, பசியைப் போக்கும், அகப்பரப்பில் ஆன்மீகப்பயிரை அருள் நீரால் வளர்த்து, ஐம்புல வேடர்களின் முற்றுகைகளிலிருந்தும் காத்து, ஆன்மநேயர்களாக வேண்டும்.

மூளைவிரிவதைவிட இதயம் விரிய வேண்டும். இதய விரிவு "இன்பமே துன்பமில்லை" எனஎண்ணி ஆன்மீகப்பயிர் வளர்க்க உதவும்; இன்பத்தைக் குறைவிலாது அள்ளித்தரும் இறைவன் நமது அழுக்குகளை வாங்குவதையே தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறான். ஆண்டவனது பிச்சாடன மூர்த்திக் கோலம் நிகரில்லா உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆன்மாக்க்ளின் நன்மைக்கும், நல்வாழ்வுக்கும் இடையூறாயிருக்கும் எல்லாவற்றையும் பிச்சைகேட்பதைப்போல் கெஞ்சிக்கேட்டுப் பெறுகிறான். அவனது கெஞ்சும் நிலையைப்பெற அவன் திருவடிகளில் ஆழக்குளிக்கவேண்டும். நீராடல் உடல் நலம் தருவதுபோலவே திருவடிக்குளிப்பு

ஆன்மநலம் நல்கும். ஆன்ம நேயத்திற்கு அன்பே அடிப்படை. அன்பில்லாமல் ஆன்மீகப் பயிர் வளராது. என்னதான் படாதபாடுபட்டாலும் அகப் பரப்பிலே அன்பு விதையைத் தூவாவிடில் என்ன பயன்? கடவுள் நம்பிக்கை என்ற விதை அன்பை உருவாக்க உதவுகிறது. அன்புவிதை அருள் என்னும் குழந்தையை ஈன்று புறந்தருகிறது. அறம் இன்பத்தைத் தருகிறது.

பலனைப்பெற அதற்கு மூலகாரணமானது எதுவோ அது பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஓர் ஊரிலே இரு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள்; இருவரும் விவசாயிகள் ஒருவன் விவசாயத்துறையிலே பாடுபட்டுப் பயனடைந்தான். மற்றவனே பாடுபட்டான்; ஆனால் பலனைப் பெறவில்லை. பயன் கிட்டாததால் ஒருவித வெறுப்பு அவனிடத்தே அரும்பியது. வாழ்வில் வெறுப்புக் கொண்டவன் போல் நின்ருன். அவனருகே ஒரு பெரியவர் அணுகி வேளாண்மை பற்றி விசாரித்தார். அப்பொழுதுதான் அவன் வேதனைக்கு வித்தான வேடிக்கை வெளியானது. "உழுதாயா? பரம்படித்தாயா? உரம் போட்டாயா?" என்றெல்லாம் பெரியவர் கேட்டார். "ஆம். ஆம்" என்றே அவன் பதில் சொன்னுன். பெரியவருக்கு ஐயம் எழுந்தது! உடனே "விதை போட்டாயா?" என்று கேட்டார். விவசாயி விழித்தான்.

இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி காலை முதல் மாலை வரை உடலை வருத்திப் பாடுபட்டவன் விதை

போட மறந்துவிட்டான். வேளாண்மை பயன் படுமா? விதை இல்லாது எங்காவது விளைச்சல் இருக்குமா? அதுபோல, வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கும், உயர்ச்சிக்கும் கடவுள் நம்பிக்கை என்ற விதை வேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கை அற்ற வாழ்வு விதைக்காத வேளாண்மைக்காரனின் நிலைக்குச் சமமானது.

நியாயத்தை, அன்பை, அருளைப் போதிக்கவே கடவுள் நம்பிக்கையும், சமயச் சார்பும் தேவைப்படு கின்றன. வாழ்க்கைக்குத் தேவையுள்ள பொருள் களான உணவு, உடை. உறையுள் போன்ற வற்றை முயற்சியால் பெறுவது போலவே, இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் முக்கியமாக வேண்டப் படும் கடவுள் அருளை முயன்று பெறவேண்டும். அருள் வெள்ளத்தால் அகத்தூய்மை உண்டாகும். சிலரது மனங்களிலே சிங்கம், புலி, கரடி போன்ற வைகள் வாழ்கின்றன. அவைகளை மிரட்டி ஆண்டவனின் அருள்வெள்ளம் பெருக்கவேண்டும். புறத்தூய்மைக்கு அருள் இன்றியமையாதது. இதனை நாம் கருத்தில் கொண்டு கடவுளை வழி படும் மனப்பழக்கத்தினை உண்டாக்கவேண்டும்.

கடவுளை எப்படி வணங்குவது? இது ஒரு பிரச்சனை. வழிபாட்டிற்குச் சிந்தனை தேவை. சிந்தனையை நிலைப்படுத்த ஒரு சாதனம் வேண்டும். அச்சாதனமே தெய்வ உருவங்கள். உருவ வழி பாட்டின் சிறப்பால் உள்ளூறு சோதியைக் காண முடியும். தெய்வ உருவங்கள் கற்களிலே செதுக்

கப்படுகின்றன. கல்லைக் கலையாக்கி கலையில் கடவுளைக் :கண்டு வணங்கியவர்கள் நாம். நான் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பெரிதாக்கி உங்கள் காதுகளில் செலுத்துகிறதே இந்த ஒலிபெருக்கி, இதன் ஆரம்ப நிலை வெறும் இரும்புதான். வெறும் இரும்பு தட்டி நிமிர்த்திப் பயனுள்ளதாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல் வெறும் கல், சிற்பியின் சிந்தனைச் சிறப்பாலும் கற்பனை வளத்தாலும் கலைத்துடிப்பாலும் கடவுட்கோலம் எடுத்திருக்கிறது. கடவுள் உருவங்களைக் கடவுளாக எண்ணும் நிலை வளரவேண்டும்.

செவிடனுக்குக் காது கேட்பதில்லை. அதைப் போல் நெஞ்சம் செவிடாக இருப்பவனுக்கு இறைப் பற்று ஏற்படுவதில்லை. நெஞ்சச் செவிடு நீங்க நெஞ்சத்தால் விரிந்தவர்கள் உதவவேண்டும்.

இறைவனை வழிபடும் முறையிலே உயிர்ப்பலி மிகவும் கொடுமையானது. உயிர்ப்பலியை ஆண்டவன் விரும்புவதாக எண்ணக்கூடாது. தனது உயிர்களை வருத்தி அழிக்க ஆண்டவன் விரும்புவதில்லை. சிலர் இறைப்பற்று என்று கூறி, ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுகிறார்கள். அது தவறு. இத்தகைய பாதகச் செயல் பரமன் சந்நிதானத்தில் நடவாது தடுக்கப்பட வேண்டும். பாரம்பரியமாக இருந்துவந்த வழக்கம் என்பதால் உயிர்ப்பலியைத் தடுக்கச் சிலர் மறுக்கிறார்கள். அறிவு விரியாத அந்தக்காலத்து விவகாரங்கள் அனைத்தும் அறிவு விரிந்த—நாகரிகம் வளர்ந்த இந்தக் காலத்தில் நடைபெறுவது நல்லதல்ல.

நமது காலிலே ஒரு ஆணி குத்தினுல் "ஆ!" என்று அலறித் துடிக்கிறோம்! ஆட்டை வெட்டும் பொழுது அது என்ன பாடுபடும். ஆன்மாக்களுக்கு அருள் சுரக்கும் ஆண்டவன் அதைப் பொறுப் பாஞ?

என்னே, மனித வாழ்வின் குறிக்கோள்! உணர்ந்து ஆன்ம சுத்தியுடன் அருளியல் வாழ்வு வாழ்ந்து பயனடைய முன் வரவேண்டும். இந்தப் பிறவி என்னும் பெருங்கடலைக் கடக்க, கருணைக் கடலான, இறைவனின் 'தாள்' என்னும் தெப்பத் தில், ஏறிக்கொள்ள வேண்டும். 'பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்' என்கிறுர் வள்ளுவர்.

உருவங்களைக் கடவுளாகவே கருதி வழிபட வேண்டும். இறைவனிடம் உள்ளம் ஒன்றி நிற்க, கடவுளைக் காட்டும் உருவம் உண்மையான கடவு ளாகக் காணப்படும். கடவுட் கொள்கை உயிர்ப் பலியை வெறுக்கிறது. எல்லா உயிர்களுக்கும் தந்தையான மங்கைபங்கன் சில உயிர்களை வதைத்துப் பலியிடுதலைப் பொறுக்கமாட்டான். பலியிடும் பழக்கம் ஒழிந்து மறையச் சைவ உலகம் தீவிரமாக முனைதல் வேண்டும்.

# பழமையும் புதுமையும்

இன்று அறிவியலார் மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறிச் செல்கிருர்கள். புதியன கண்டு—அதற்கு அளவுகடந்த வரவேற்பளிக்கின்ருர்கள். பழமையை வெறுக்கின்ருர்கள். இன்றைய உலகம், புதுமையுமற்று—பழமையுமற்று இரண்டுங்கெட்ட நிலையிலே நிற்கிறது. மேலைநாட்டில் புதியன வளர்ந்து வருகின்றன. ஐன்ஸ்டீன் கருத்து பைபிளை விலக்கிச் செல்கின்றது. பைபிள் புதியன வற்றிற்கு மாறுபட்டபோதும் உயிர் வாழ்கின்றது; அதன் பழமை பாராட்டப்படுகின்றது. நம்மவர் புதியன கண்டு நமது பழைய சமயச் செய்திகளை நையாண்டி செய்கின்ருர்கள். நம்மிடையே பழமை வளரவில்லை; சடங்குகளே வளர்கின்றன. அவற்றின் பலன் நம்மைக் கிட்டுவதில்லை. முள் நகராத மணிப்பொறிபோலச் சமயச் சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன; பெண்டுலம் ஆடினுலன்ரு முள் நகரும். நெஞ்சைத் தொட்டாலன்ரு சமயச் சடங்குகளால் பலன் விளையும். ஆலய மணிகள் நெஞ்சை அசைத்துவிட வேண்டும். சோற்ருல் செங்குருதியை ஆக்குவதுபோலக் கோயில் சடங்கு

களால் இளைஞர் உள்ளங்களை அசைத்துவிட வேண்டும். பொருளாதார மேடுபள்ளங்கள் சமயத்தை வெறுக்கச் செய்கின்றன. சமயம் சமூகத்தால் ஒதுக்கப்பட்டு ஆலயங்களிலே சிறைப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. பொருள்வளங் கொழிக்கும் நாடுகள் புண்ணிய பூமிகளா? அங்குப் பிறந்திருப்போர் அத்துணைபேரும் புண்ணியவான்களா? அங்குள்ள மக்கள் மற்றவர்களின் அல்லலைப் போக்கிப் பொருளாதாரத்தைச் சமப்படுத்தலைக் கண்ணாரக் காண்கின்றோம்.

சட்டம் புறத்தே நடைமுறையைச் சீர்ப்படுத்த உதவுமேயன்றி மனத்தை மாற்றாது. சட்டத்தால் மனத்தை மாற்ற இயலாது. நீதியாலேதான் மன மாற்றத்தைச் செய்யமுடியும். சமய வாழ்வு பெற்று, இல்லார்க்கு இரங்கித் தொண்டு புரிந்து வாழ்ந்தால் இம்மையே சோறும் கூறையும் பெற லாம். கோயிலிலே அன்பின் அடிப்படையில் சடங்குகள் நடந்து உள்ளங்களைத் தொட வேண்டும். ஆண்டவனின் திருக்கோலக் காட்சியைக் கண்டு கசிந்து கண்ணீர் மல்க வேண்டும். இவ்வாறு ஆலயங்களில்லவேிடில் அவற்றை விட்டு, உள்ளம் கவரும் கடலையும்—மலையையும் கைதொழுவோம். 'மூரி முழங்கொலி நீரானன் கண்டாய்' என அப்பரடிகள் தேவாரம் இதற்கு வழி வகுத்துத் தருகிறது.

எறும்பு, ஈ, யானை எந்த ஆகமப்படி பூசை புரிந்தன? வழிபாடு நமக்காகவே நடைபெறு

கின்றது. நாம் உய்திபெறவே இறைவழிபாடு எழுந்தது. ''வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ் வான்'' என மணிவாசகர் இதனை வற்புறுத்து கிறார். காற்றை நாம் சுவாசிப்பதனால் காற்றுக்கு என்ன பயன்? நாம்தான் பயன் பெறுகிறோம்! சோற்றை நாம் உண்பதால் சோற்றுக்கு என்ன பயன்? நாம்தான் பயனடைகிறோம். இவற்றைப் போலவே கடவுளை வணங்குவதால் நாமே பயன் பெறுகின்றோம். உயர்ந்த எண்ணத்தால் வரும் பரம் பரையே குலமாகும். இக்குலத்தை நாம் விரும்பு கின்றோம். அதைக்கூட உயர்நிலைப்பட்டோர் கைவிடுவர். ஆதலால் எண்ணம் உயர்ந்ததாகவும் தூயதாகவும் இருப்பதற்குக் கடவுள் வழிச்செல்லல் இன்றியமையாதது.

மனிதகுலம் சுதந்திரமாகச் சுற்றிச் சுழன்று திரிய ஆசைப்படுவதில் வியப்பில்லை. எல்லா இனத்தவருடனும் இணைந்து—பிணைந்து வாழ் வதிலும், உரையாடுவதிலும் உவகை கொள்கிறது மனித இனம். இந்தச் சுதந்திர நோக்குக்கும் முட்டுக்கட்டையாக—தடையாக எது குறுக்கிடு கிறதோ அதை அகற்றி அழிக்க வேண்டுமென்ற வேட்கை உண்டாகிறது. மனிதகுல மேம்பாட் டுக்கும், சமுதாய உயர்வுக்கும் உகந்த சில கருத் துக்களையும், நடைமுறைகளையும் யாராவது தடுத் தார்களானால் அத்தடையை நீக்க முயற்சிப்பது தன் கடமையென மனிதன் காலப்போக்கில் உணர்ந்து வந்திருக்கிறான். அத்தகைய உணர்ச்சி யின் உந்துதல்தான் சுதந்திரப் பற்றை அவனுக்

குக் கொடுத்திருக்கிறது. தமிழினம் சுதந்திரத்தைப் பேணிக்காப்பதில் முன்னின்று உழைத்திருக்கிறது. விரிந்த — விசாலமான மனப்பான்மை தமிழினத்துக்கு இருந்ததுபோலவே — சுதந்திரம் காக்கும் உணர்வும் இருந்தது. நீங்கள் வாழும் ஊர் எவ்விடத்திலுள்ளது? என்று அன்று கேட்டால் ''யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'' என்ற பதில் தான்வரும். அவ்வளவு தூரத்துக்கு அகன்ற நெஞ்சு அப்போதிருந்தது. தன்னைப்போல பிறரை நேசித்து,தன் நாட்டைப்போலப் பிற நாட்டையும் எண்ணி எல்லாரும் ஒரு குலம்— எல்லாரும்ஓர் இனம் என்றபடி வாழ்தல்தான் தலையாய வாழ்வு என்று கருதியவர்கள் அன்றையத் தமிழர்கள்.

அன்றையத் தமிழர் பெரியோரைப் பேணினர்- சுற்றத்தைத் தழுவினர் — இரந்தவர்க்கு ஈந்தனர்— இன்னல் கண்டவிடத்து இரங்கினர். எல்லாவற்றுக்கும் சிகரமாகத் தமக்கு மேலான சக்திக்கு மதிப்பளித்து மதச்சார்புடைய மகிழ்ச்சி வாழ்வு வாழ்ந்தனர். கடவுள் நம்பிக்கையும், மதச் சார்பும் மனிதனுக்கு இன்றியமையாதனவென்று கருதி வாழ்ந்தனர். உள்ளத் தூய்மைக்கு—உயர்ந்த வாழ்வுக்கும் — உவகை நிலைக்கும் — உள்ளூறு சோதியை, உள்ளம் விட்டு ஓரடி நீங்கா ஒருவனை நம்பினர்—நலம் பெற்றனர். யாருக்கும் அஞ்சாத நெஞ்சுரம் மதத்தைச் சார்ந்த மக்களுக்கு இருந்தது தலைபோகின்ற நிலைவந்தாலும் கடவுளைத் தவிர வேறெவர்க்கும் தலைகுனியாததருக்கு அப்போ

திருந்தது. நாங்கள் எவருக்கும் குடிமக்களல்லர். எங்களை எமனும் எதுவும் செய்துவிடமுடியாது— நரகத்துக்கு நாம் செல்லப் போவதில்லை — எந்தத் துன்பமும் எங்களை எட்டிப் பாராது. இதனாலே நாம் இன்புற்றுச் செம்மாந்து உலவுவோம்; பிணி துன்பம் இல்லாத பேரின்ப வாழ்வுஎங்களுடையது. நாங்கள் ஒரேயொருவருக்குத் தான் பணிந்த வர்கள்—அவரும் தமக்கு மேலாக யாராவது ஒருவரை வைத்திருப்பவரல்லர்—அவர் எவருக்கும் குடிமகன் அல்லர். அவருக்கே எமது பணிவு என்று முண்டு என்றார் அப்பரடிகள். "நாமார்க்கும் குடி யல்லோம்........" என்பதே அத்திருப்பாடல்.

அப்பரது சுதந்திர தாகமும் உரிமை மனப்பான் மையும் ஓர்ந்து உணரத்தக்கவை. சுதந்திர தாகத்தை அப்பர் வெளிப்படுத்திய முறையினை நாம் மறந்துவிடலாகாது. அப்பரடிகளின் அசைக்கமுடியாத கடவுள் நம்பிக்கைதான் பல்லவ மன்னனின் கட்டளையைத் துச்சமென எண்ண வைத்தது. கடவுள் நம்பிக்கையுடைய சமய சீலர்கள் எதற்கும் பயந்து விடுவதில்லை. அவர் களின் சமயச்சார்புடைய வாழ்வு அவர்களை அல்ல லுக்குள் ஆழ்த்துவதுல்லை என்பதை அப்பர் திரு வாக்கால் நாமறிகிறோம். சுதந்திர உணர்ச்சிக்கு வித்தூன்றிய முதல் வித்தகரே அப்பரடிகள்தான். அவரை அடியொற்றித்தான் ஏனைய கவிஞர்கள். சுதந்திர உணர்ச்சிக்குக் கவிதையால் உதவினார்கள் நமது தலைமுறையிற்றோன்றிய பாரதி கூட அப்பரது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியமை பாராட்டி மகிழத்தக்கது.

"பூமியில் எவர்க்குமினி யடிமைசெய்யோம்; யரிபூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்" என்று பாடியமை பாரதியின் புலமை வெளிப் பாட்டைக் காட்டுவதோடு அப்பரடிகளின் அருட் பாடலையும் நினைவூட்டி நிற்கிறது.

ஓரினமாக ஒன்றி வாழ்ந்த வாழ்வில் எப் படியோ சாதி முறை நுழைந்துவிட்டது. இச் சாதீய நுழைவு சிலர் வாழ்வும், பலர் வீழவும்—சிலர் பெருக்கவும், பலர்வாடவும் சிலர் சிரிக்கவும் பலர் அழவும் உதவிசெய்தது. தெளிவாகச் சொன்னால் சிலருடைய வளமான வாழ்வுக்குச் சாதி உறு துணையாய்—ஊன்றுகோலாய் உதவியது. பிரித்துவைத்து இன்பம் கண்டவர் களும்—தள்ளிவைத்துச் சுகம் அனுபவித்தவர் களும் சாதீய நெருப்புக்கு நெய்வார்த்தவர்கள். இந்தச் சாதீய நெருப்பானது சமயத்தின் தலையாய தத்துவங்களையும் மாசுபடுத்திவிட்டது. நமது சைவ சமயத்தின்கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் இச்சாதீய நெருப்பால் தகிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆண்டவனின் குழந்தைகள் ஆண்டவனின் விருப் பத்திதிற்கு விரோதமாகத் தள்ளியும், விலக்கியும் வைக்கப்பட்டார்கள். இதனால் நமது சமயத்திற்கு தளர்ச்சியும், வீழ்ச்சியும் வரலாயின. இவற்றை யெல்லாம் நல்லபடி சீராக்கி உயர்ந்ததொரு தொண்டினை உருவாக்குதல் சைவ உலகத்தினர் கடன் எனக்காட்டி—வாழ்த்தி—அறிவுறுத்த விரும்புகிறேன்.

# வள்ளுவரின் நகைச்சுவை

உயிரினம் இன்பத்தை நாடி ஏங்குகிறது. பெறும் சிற்றின்பங்களை அனுபவித்து இன்பப் படுவதில் நிறைவு பெறுகின்றது. இன்பம் என்று கருதி அனுபவிக்கும் சிலவற்றால் துன்பம் நேரிடுவதுமுண்டு. எதிர்வரும் துன்பத்தைப்பற்றி எண்ணிப்பார்க்க உயிரினங்கள் நினைப்பதில்லை. எண்ணாமல் செயல் நடைபெறுகின்றது. சிற்றின்ப வேட்கை பெருந்துயரில் கொண்டு போய் நிறுத்துகின்றது. மனிதன் மற்றெல்லா உயிரினங்களிலும் பார்க்க உயர்ந்தவனாக மதிக்கப்படுகின்றான். உடைமையைப்பொறுத்தே உணர்ச்சியுள்ளது. பணப்பெருக்குடையவர்களும் கல்விச்சிறப்புடையவர்களும் செல்வாக்குச்சிறப் புடையவர்களும் பதவியுயர்வுடையவர்களும் உயர்த்திப்பேசப்படுவதை நாம் உலகியலில் காண முடிகிறது.

பொதுவாக—மனித இனம் சிறப்பாக மதிக்கப் படுவதற்கு அதன் சிந்தனா சிக்திதான் காரணம். பகுத்தறிந்து, பண்புடன் வாழத் தெரிந்த இனம் மனித இனம். தியதை விலக்கி நல்லதை நாடி—அறத்தைப்போற்றி—மறத்தைக்கடிந்து—அன்பை நாடி—வன்பை அழித்து—அறிவைப் பேணி

மடமையை ஒழித்து—துன்பப் நீக்கி—இன்ப மளித்து வாழ மனிதனுக்கு நெறி காட்டுவது அவனது சிந்தனைச் சிறப்புத்தான்.

சிந்தனைச் சிறப்புமிக்க மனித குலத்தில் பண்பு முதலே கற்றோரும்—மற்றோரும் போற்றுமளவுக்கு வாழ்ந்து, வாழ்க்கை நெறிகண்ட இனம் நமது தமி ழினம். மனிதன் கண்ட கண்டபடி புலனைச் செலுத்திச் சீரழிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் வாழ்வைப்பற்றிச் சிந்திந்துச் சிறப்புமிகுந்த தத்து வங்களை வாரிவழங்கிய இனம் தமிழினம். காலத் தாலும் கருத்தாலும் மூத்த உலக வரலாற்றில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப்—புனிதமான ஒரு நிலையைப்பெற்ற பெரும்பேறு நமக்கு உண்டு. ஆனால் இத்தகு தகைமையை நினைந்து இறும்பூ தடைவதில் காலத்தைப் போக்கியதாலேதான் இன் றுள்ள இழிநிலை நமக்கு வந்துள்ளது. முந்தைய தமிழன் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிந்தித்தான். இன்றுள்ள நாம் வாழச் சிந்திக்கின்றோம். எப்படி யாவது வாழ்ந்து இந்த வாழ்க்கையை முடித்து விடுவோம் என்று நினைக்கிறோமே தவிர எப்படி வாழவேண்டும் என்று நினைக்கின்றோமில்லை. குறிக்கோள்களோடும், கொள்கைகளோடும் வாழ்வை வரையறுத்து வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ எண்ணுகிறோம். இல்லை, இவ்வாறு எண் ணிய இனத்தின் வழித்தோன்றல்கள்—எப்படியா வது வாழ—எண்ணாது வாழ முனைவது வருத்தத் தைத் தருகிறது. எண்ணிச் சிந்தித்து வாழும் சமு தாயத்தை உருவாக்க அவாவுற வேண்டும். நமது

மொழிவழி வந்த நாகரிகத்தைப் பேணிக்காக்க நாம் விரும்புதல் வேண்டும். பேரின்ப நிலை பெற உழைக்கும் உயர்ந்தஉள்ளங்களை உருவாக்க வேண்டும். எங்கும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எப்போதும் அன்பு செலுத்தி, அறத்தால் வருவதே இன்பம் என்றுகருதி அருள் வாழ்வுவாழவேண்டும்.

எங்கும் அன்பைச்செலுத்த மனதிற்குப் பக்குவம் வேண்டும். மனோபக்குவம் இல்லாது அன்பைச் செலுத்துவதென்பது முடியாத காரியம். அப்படி அன்பு செலுத்துவதாக இருந்தாலும் அது வெறும் நடிப்பாகவே முடியும். நிறைந்த நடிப்பு வாழ்க்கை வாழ்வதிலும் குறைந்த நல்ல வாழ்க்கை வாழ்வது சிறப்பு. மனதைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கு மனத்தில் உள்ள குழப்பங்கள் குறைய வேண்டும். சினம், பொறாமை, பொச்சரிப்பு, சந்தேகம், சபலம் முதலியன நீங்கத்தொடங்கினால் மனோபக்குவத்திற்குவேண்டிய அடித்தளம்அரும்ப ஆரம்பிக்கும். மனோபக்குவ அடித்தளத்தைப்பெற ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு—அதுவே வழிபாடு. வழிபாடு மனத்தைநல்வழியில் ஆற்றுப்படுத்த எழுந்த சாதனம். இலட்சியமற்ற இங்குமங்கும் அலைந்தலைந்து அல்லலுறும் ஆன்மாவை உருக்கிக் கசியவைத்து நன்னெறிப்படவைக்கும் பேராற்றல் வழிபாட்டிற்குண்டு.

இறைவழிபாடு இன்பங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான இன்பத்தை–பேரின்பத்தை நல்குகின்றது. கவலை தோய்ந்த கருத்தைக் களிப்படைய வைக்

கிறது. வைத்திய நிலையைப் பக்குவப்படுத்திப் பயனடையச்செய்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சிரித்து வாழவும்—கொடுத்து மகிழவும் போதிக்கிறது. சிரிப்பதற்காக மனிதன் பல துறைகளை நாடியோடித் திரிகிறான். நாடகத்திலும் திரைப்படத்திலும் கால்கடுக்க நின்று ஒன்றேகால் ரூபாய்க்கு டிக்கெட் வாங்கிச் சிரிப்பை அனுபவிக்கிறான். சினிமாவிலே டணால் தங்கவேலுவின் சிரிப்பை, இராதாவின் சிரிப்பைக் கண்டு ஆனந்திக்க மழையிலும் வெய்யிலிலும் நின்று உழல்பவர்கள் எத்தனைபேர்! காசில்லாமல்—செலவில்லாமல் கருத்தைக் கனியவைத்துச் சிரிப்பிலாழ்த்திப் பேரின்பத்தை நல்கும் வழிபாட்டு நெறியினைப் பின்பற்ற மனிதராகிய நாம் நினைக்கவேண்டும்.

உலகியலிலே சிரிப்பதற்கு எவ்வளவோ நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. நாள்தோறும் நடைபெறும் சம்பவங்கள் நம்மைக் கைகொட்டி நகையாட வைக்கின்றன. நம்மிற் சிலர் உலகத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கத் தெரியாதிருக்கிறோம். தலைசிறந்த தத்துவப் பேராசிரியர்கள் உலக வாழ்க்கையிலிருந்தே சிரிப்புக்கிடமானவைகளைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் காட்டிய சிரிப்புக்கிடமான நிகழ்ச்சிகள் சிந்தனைக்கும் விருந்தளிக்கின்றன. வாழ்வைப் பார்த்து—வாழ்க்கையைப் பார்த்துச் சிந்தித்த வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒரு தத்துவக் குயில். அவரொரு நிகழ்ச்சியை நமக்குக் காட்டி நம்மைச் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் செய்வதைப் பாருங்கள்.

ஒரு கடைவீதியிலே ஒருவன் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறான். தேநீர்க்கடை ஒன்று குறுக்கிடுகிறது. வைத்திருந்த பணத்துக்கு ஏதோ பலகாரம் வாங்குகிறான். வழிநெடுக அதைக் கொறித்துத் தின்றுகொண்டே போகிறான். இடையில் வள்ளுவர் எதிர்ப்படுகிறார். அவர் அவனை மறித்து "தம்பி! உனக்கு உயிர் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டார். அவன் திகைத்து—வெலவெலத்து—வேர்த்துக் கொட்ட விழித்தபடி நின்றான். சற்று நேரம் பொறுத்து "என்ன ஐயா கேள்வி இது? நான் நடக்கிறேன், மூச்சு விடுகிறேன், முறுக்குத் தின்கிறேன் என்னைப் பார்த்து—உனக்கு உயிர் உண்டா? என்று கேட்கிறீர்களே" என்றான். "சரியப்பா, நீ அந்தக் கடையிலே முறுக்கு வாங்கிய பொழுது, இரண்டு வேளையாகச் சாப்பிடாமல் வாடி வதங்கிய நிலையில் நின்றானே ஒரு ஏழை! நின்றதோடல்லாமல் பசிக்கிறது என்று கெஞ்சிக் கேட்டானே; நீ வைத்திருந்த முறுக்கில் பாதித்துண்டையாவது அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கக் கூடாதா? நீ அப்படிக் கொடுக்காது வந்ததுதான் என்னைச் சந்தேகிக்க வைத்தது" என்றார் வள்ளுவர். இதிலுள்ள நகைச்சுவையையும் பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்பும் பண்பையும் நாம் நினைத்துச் சிரிப்பதோடு சிந்திக்கவும் வேண்டும்.

நமது சிந்தனை அருளார்ந்த சிந்தனையாக - அன்புவழிச் சிந்தனையாக மிளிரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நமது அகத்திலேயுள்ள ஆத்திரம் கோதிப்புப் போன்றவை அடங்கி — ஆன்மீக

வாழ்வுபெற வழி ஏற்படும். அகத்தின் ஆத்திரமும், பொருமை, எரிச்சல் போன்ற தீய உணர்வுகளும் களையப்பட வேண்டும். உலையிலே வெந்துகொண் டிருக்கும் அரிசி பொங்கினால், ஒரு கரண்டி மூலம் கிண்டிக் கிளறிவிட்டால் அவ்வரிசி நன்றாக நின்று வேகும். இன்றேல் அரிசி வேகா உதவும் நீர் வெளி யாவதோடு, சோறாக்க உதவிய நெருப்பையும் அவித்துவிடும். அதேபோல மனிதனின் ஆத்திர உணர்ச்சி பொங்கி வராதபடி தடுக்கப்படல் வேண்டும். இன்றேல் ஆத்திரத்தால் அறிவு மங்க-செயலாற்றத் தகுந்த ஆற்றலும் அழிந்து—காரிய சாதனைக்குரிய அடிப்படைச் சூழலும் கெட்டுவிடும்.

ஆகவே! இனங்களில் உயர்ந்து சிறந்து போற்றுதலுக்குள்ளாகியிருக்கும் மனித இனம் எண்ணிச் சிந்தித்து அருளார்ந்த வாழ்வு வாழ வேட்கை கொள்ள வேண்டும். அன்பு வாழ்வுக்கும் அறவாழ்வுக்கும் வழி வகுத்துத்தர வழிபாடு சாலச் சிறந்தது. வழிபாட்டின் மூலம் அமைதியையும் பேரின்பப்பேற்றையும் பெற்று மனிதரில் மாணிக் கங்களாகத் திகழமுடியும். உலகஉத்தமர் காந்தி யடிகள்கூட வழிபாட்டினாலும் வழிபாட்டை ஒட்டிய சிந்தனைகளினாலும் சிறப்புற்றார்.

உலகியலில் சிந்தனைக்கு வித்திடக்கூடிய சிரிப்பை அனுபவித்து ஆன்மநேயத் தொண்டு களைச் செய்ய முனையவேண்டும். பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் பண்பு நம் தமிழினத்துக்குப் பழமையானது—அது தொன்றுதொட்டு வழிவழி வந்த ஒரு தன்னிகரற்ற தத்துவம். அந்தத் தத்து வத்துக்கு மதிப்பளித்து—என்றும் அன்பாய் வாழவேண்டும்.

# நாயன்மார்கள் காட்டும் வழி

சமயவரலாறுகளைப் பலர் பலவிதமாகப் பார்க்கிறார்கள். வாழ்வுக்கு நெறியைக் காட்டவேண்டிய சமய அமைப்புகள் தளர்ந்தாலும், சோம்பியதாலும் ஒருவித மயக்கம் உண்டாகியிருக்கிறது. ஆண்டவன் அருள்பாடும் இன்றைய ஆத்திகர்கள் சிலரிடமிருந்து சமயத்தைக் காப்பாற்றவேண்டிய கட்டம் வந்திருக்கிறது. சமயத்தைப் பற்றிய ஐயப்பாடு நமது சமுதாயத்தில் எப்படி எழுந்தது என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும், இத்தகைய சிந்தனைகளினாலும் எண்ணங்களினாலும் முடிவான கருத்தொன்று பிறக்க வழியுண்டு. அந்த முடிவான கருத்தின் வழி சமயச் சார்புடைய சமுதாயத்தைப் படைக்க உழைக்கவேண்டும்.

சமுதாயப் பசியை—நாட்டுச் சிக்கல்களை எண்ணியபடியே புராணங்களை அணுகவேண்டும். நாம் பெரிய புராணத்தை அத்தகைய எண்ணங்களோடுதான் பார்க்கிறோம். பெரிய புராண அடிகளை ஆழச் சிந்தித்தால் மனித விடுதலைப் போராட்டம் நன்குபுலனாகும்; மண்ணகத்தை விண்ணகமாக்க எழுந்த காவியமே திருத்தொண்டர்

புராணம். அரசியல் வரலாற்றையும் சமுதாய வரலாற்றையும் நாம் அதில் காணமுடிகிறது. மனித வாழ்வில் எல்லாத் துறைகளையும் அலசி ஆராய்ந்து செய்திகளை வெளியிட்ட வாழ்வு நூல் பெரிய புராணம். பெருமான், அர்ச்சனை பூஜைகளை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பவர் அல்லர். அவர் அடியார்க்கு வேலையாளானவர் — தூதுவரானவர். இரவோடு இரவாகத் தன் தோழனுக்காக ஒரு பெண்ணிடம் தூது சென்றிருக்கிறார். இத்தகைய செய்திகள் பெரிய புராணம் வாழ்க்கையை ஒட்டியது—வாழ்வோடு பிணைந்தது என்பதைக் காட்டிநிற்கின்றன.

மனித இனத்தை வறுமையினின்றும் மீட்டு ஈடிலர் இன்ப வாழ்வு வாழ வழிகாட்ட வேண்டுமென்ற ஒப்பில்லா உயர்ந்த எண்ணத்தைப் பெரிய புராணம் தருகின்றது. "வாழ்வெனும் மையல் விட்டு வறுமையாம் சிறுமை தப்பி" என்கின்றது சித்தியார். வறுமை வாழ்வைச் சிதைத்து மாற்றம் செய்கின்றது. வறுமையால் வரும் சிறுமையை விலக்கவேண்டும. மன்றுளார் அடியார் வரலாறான பெரிய புராணம் உணர்ச்சி' குரோதம், ஆத்திரம் போன்றவைகளை விலக்கிவிட்டுப் படிக்கவேண்டிய ஒரு தெய்வ நூல். செழுமையான நிலத்தில்தான் பயிர் நன்றாகச் செழித்து வளரும்; உள்ளத்தின் செழுமையில்தான் உண்மைத் தத்துவங்களின் வளர்ச்சி தங்கிக் கிடக்கின்றது.

மன்றுளார் அடியார் பொது மக்களுக்கு உரியவர்கள்; பொதுவாழ்வைப் பற்றிச்சிந்தித்தவர்கள் எப்பொழுதும் எம்பெருமானை எண்ணியபடி

எவர்க்கும் இன்னல் களைபவர்கள்; மன்றத்துக்கு மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி கொடுக்கவே தாங்கள் பிறந்திருப்பதாக எண்ணிச் செயல்பட்டவர்கள். இறைவனின் திருவடிகளே செல்வம் என்றெண்ணி வாழ்ந்தவர்கள். கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினுல் அவர்கள் நன்மையையும் தீமையையும் ஒன்ருகவே—ஒரேதன்மை உடையனவாகவே கருதினுர்கள்; ஓட்டையும் செம்பொன்னேயும் ஒக்கவே நோக்கினுர்கள்; வீடும் வேண்டாது கூடும் அன்பினிற்கும்பிடுதலாகிய ஒருசெயல் கிடைத்தால் போதுமானது என்று அவர்களது நெஞ்சங்கள் ஏங்கின! ஆனந்த நடனமாடும் ஆண்டவனது குனித்த புருவத்தையும் பனித்தசடையையும் பவள மேனியையும் அம்மேனியில் திருநீறு அணிந்த காட்சியையும் பாதம் தூக்கி ஆடும் அற்புத அழகையும் காணவே—மானிடப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே என்ருர்கள்.

இறைவனே எட்டத்தில் வைத்து ஏதோ வாழ்வோடு பிணைப்பில்லாத வாழ்த்துப் பொருளாகி கோவில்களிலும் குருக்கள்மாரின் சமீபத்திலும் தான் கடவுளே வணங்கவேண்டுமென்று கருதுகிற சமுதாயத்துக்கு நல்லதொரு விழிப்புணர்வை நமது நாயன்மார்கள் கொடுக்கிருர்கள். பொன்னும்மெய்ப் பொருளும் வந்து போகமும்திருவும் புணர்ப்பவராக நமது கடவுள் இருக்கிருர் என்ற எண்ணம் நம்மவர்களிடையே வோன்ற மன்றுளார் அடியார் பாடுபட்டுழைத்தார்கள் அவர்களது வாழ்க்கை முறையிலே—தொண்டு தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது

என்றும்-தொண்டல்லாது உயிர்க்குஊதியம் இல்லை என்றும் நாம் அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றன.

தமிழர் வாழ்வு இசையோடு இணைந்தது. ஏழிசையாக—அவ்விசைகளின் பயனாக இறைவனைக் கண்டவர்கள் தமிழர்கள். இயற்கையை வர்ணித்து அதன் வழி ஆண்டவனைக் கண்டு வணங்கிய இனமும் தமிழினந்தான். இத்தகைய தமிழர் நிலை சமணர்களது குறுக்கீட்டால் பிறழக் கூடாதெனக் கருதியயே, ஞானசம்பந்தர் தமிழர் நாகரிகம் காக்கப் புறப்பட்டார். தமிழர் நாகரிகம் பேணப் படவேண்டிய சம்பந்தர் சமணர்களோடு வாதிட்டார்—வென்றார். இந்த வாதத்தை சமயச் சண்டையாக எண்ணி விடுதல் தகாதது. சண்டை வேறு-பாதுகாக்க எடுக்கும் முயற்சி வேறு.

இயற்கையோடியைந்த வாழ்வைத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தமிழர்கள் வாழ்வு இயற்கையோடியைந்தது-இந்த இயற்கை வாழ்வைச் சமணர்கள் மாற்றி அமைக்க எத்தனித்தனர். அப்போதுதான் அப்பரும் சம்பந்தரும் ஒரு நிலைமை மாற்றத்தைக் கொணர விழைந்தனர். பண்ணோடு இசை கேளாத சமணர்களின் போக்கை மாற்றியமைக்கும் பொறுப்பு சம்பந்தருக்குக் கிடைத்தது. சமணர்கள் மலரிடை மணம் நுகரார் என்றனர். அப்பரும் சம்பந்தரும் இதற்கொரு மாற்றத்தைத் தேட வேண்டியிருந்தது. சம்பந்தர் தாம் பாடும் தேவாரங்களில் இயற்கையைப்பற்றி எடுத்தியம்பினார். மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள்தான் இயற்கையை

வர்ணித்துப் பாடல்கள் இயற்றியிருக்கிறுர்கள் எனக் கருதுபவர்கள் சம்பந்தர் திருப்பாடல்களை ஒருமுறை படித்து இன்புறுவார்களாக.

சமண—புத்த சமயத்தவர்கள் பெண்மைக்கு மதிப்பளிக்காதவர்கள்—தெளிவாகச் சொன்னுல் பெண்ணினத்தை வெறுத்தவர்கள். இந்நிலையிலே தான் ஞானசம்பந்தர் பெண்ணினத்தைப் போற்ற முற்பட்டு இறைவனைப் பெண்ணோடு தொடர்பு படுத்திப் பாடினுர். முதலில் பாடி அருளிய தேவாரத்திலேயே "தோடுடைய செவியன்" எனப் பாடியிருக்கிறுர். "பெண்ணினல்லாளொடும் பெருந் தகையிருந்ததே !" என்றுர். மாதொரு பாகனுக நமது மகேஸ்வரனைக் காட்டிப் பெண்ணைப் பெருமைக்குரியவளாக்கினுர் சம்பந்தர்.

சமுதாயம் கோவில் தொண்டைப் புறக்கணித்தபோது சேக்கிழார் கோவில் தொண்டை வலியுறுத்திப் பாடினுர். மனையில் வாழ்ந்த மாதவர்களைப் பாடினுர். திருவருளை ஏற்று மனைவாழ்வு வாழ வேண்டுமென்பதைக் காட்டவே சுந்தரர் மனைவாழ்வை வாழ்ந்து காட்டினுர். சமணத்தைத் தடுத்து தமிழ் நாகரிகத்தைக் காத்த மங்கையர்க்கரசியாரை மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கள் குலதெய்வம் எனத் தொழுகிறுர். வேறெவரையும் சேக்கிழார் பெருமான் தெய்வம் என விளம்பவில்லை ; மங்கையர்க்கரசியையே கூறியுள்ளார். இவ்வாருக மன்றுளார் அடியார் பெருமையினைப் பெரிய புராணம் பேசுகிறது. அன்று சமணர்கள் செயலைச் சம்பந்தர் தடுத்திராது போனுல் இன்று

நாமெல்லாருமே கையில் கமண்டலம் ஏந்துபவர் களாய் இருந்திருப்போம். நமது நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிய நல்லவர்களை நமது குலதெய்வங் களாக நாம் போற்றவேண்டும்.

வேதம், ஆகமம் போன்றவற்றை ஆராய இப் பொழுது அவகாசம் இல்லை. காலவெள்ளம் ஓடுகிற ஓட்டத்தைப் பார்க்கிறபொழுது, நிம்மதியுடன் இருந்து நீண்டநேரம் அவற்றை ஆராய முடிய வில்லை. ஆதலால் நம் நாயன்மார்கள் காட்டும் வழிச்சென்று சிறப்புறுவோம்

அன்பினுல் அம்மையப்பனை அணுகி அணைத் துக்கொள்வோம். கண்ணப்பர்கூட மோகமாய் ஓடிச்சென்று தழுவி மோந்துகொண்டார். சாக்கிய நாயனுர் எறிந்த கல்லைக்கூட இறைவன் ஏற்று அருள் புரிந்தார். திருப்பனந்தாளிலே தடாகைப் பிராட்டியார் கொண்டுசென்ற மாலையை இறைவன் குனிந்து ஏற்றுக்கொண்டார். குங்குலியக்கலய நாயனுர் குங்குலியத் தூபம்போட்டார். இவைகளி லிருந்து அன்பின் நெகிழ்ச்சியே ஆண்டவனுக்கு வேண்டப்படுகிறது என்பதை உணர முடிகிறது. வழிபாட்டிற்குச் சாதி தடையாய் இருக்கக்கூடாது. பசித்தவன் சோறு பெற்றுப் பசி நீங்கி மகிழ்ச்சி நிறை கொள்ளவேண்டும். அதுபோலவே கோவிலுக்கு வருகிறவர்களும் அருள் வெள் ளத்தைப் பருகி, ஆன்மதாகம் நீங்கி நிறைவுபெற வேண்டும். அதற்கு மொழிச் சுவரோ, இனச் சுவரோ, சாதிச் சுவரோ தடையாயிருக்கக்கூடாது. அப்பர் சுவாமிகள்கூட "போதோடு நீர் சுமந்

தேந்திப் புகுவார்; அவர்பின் புகுவேன்'' என்கின்ருர். அங்கு சாதி, குலம், பிறப்பு என்னும் சழக்குகளை அறுத்தெறிந்து ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் எல்லாரும் சமம் என்ற உணர்வினை உண்டாக்க வேண்டும். அவ்வுணர்வினை உண்டாக்க சைவர்களாகிய நாம் சமுதாயத்தில் இறங்கி உழைக்கவேண்டும்.

நல்லனவற்றை நினைப்பதிலும் சொல்வதிலும் பார்க்க அவற்றை நடைமுறையில் கொண்டுவர முயற்சிப்பதே மேலானது; அகத்திலே உள்ள தூய்மையும், அன்புப் பெருக்குமே ஆண்டவன் வழிபாட்டிற்கு உகந்தன. இக்காலத்தில் புறத்தூய்மையோடு நிறைவுகொள்கிருர்கள். நீறு பூசி உருத்திராக்கம் தரிப்பவர்கள் சிலரின் பக்கத்தில் நெருங்கினுல் துர்நாற்றம் அடிக்கிறது. அகத்திலே தூய்மை இல்லாது—அன்பு இல்லாது திருநீற்றின் வெண்மைபோன்ற உள்ளமில்லாது புறத்தை மட்டும் அலங்கரிப்பதில் என்ன பயன்?

நமது சமயம் புனிதத்தோடு தொடர்புடையது. அகமும், புறமும் ஒருசேரப் புனிதமடையாத தன்மையாலேதான் நமது சமயத்தவர் எண்ணிக்கை நாளடைவிற் குறைகிறது. காந்தத்தோடு கலந்திருக்கும் இரும்பும் காந்தமாகிறது. மின்சாரத்தைத்தொட்ட கம்பியிலே மின்சாரம் ஏறுகிறது. அதுபோலவே நாமும் இறைவனைத்தொட்டால்—நினைத்தால் அவன் அருள் கிட்டும். இறைவன் உருத்தெரியாக்காலத்தே உட்புகுந்து மன்னி

இருக்கின்ருன். வண்டுகள் மொட்டை ஊதி மலர வைக்கின்றன. அதுபோலவேஅடியார்களது இதய மொட்டுக்களை ஊதி மலர வைக்கவேண்டும். திரு மடங்கள் அடியார்களது மனமொட்டு மலருமாறு ஊதவும்—ஓதவும் வேண்டும். கோவில் என்ற தாய் ஆன்மா என்ற குழந்தைக்குத் தெய்வ மனம் கமழச் செய்யவேண்டும். வேலி பெரிதல்ல பயிர் தான் பெரிது; வரப்புப் பெரிதல்ல, பயிர்தான் பெரிது.

ஆகவே, ஆவியோடாக்கை புரை, புரைகனிய எம்பெருமானை நாம் வழிபடவேண்டும். நாம் ஆண்டவனை நோக்கிக் கைதொழுதால் அவன் நமது தொழுகையை அறிந்து அருள்பாலிப்பான் திருமுறைக்காலத்துச் சைவ சமயநிலையை உருவாக்கப் பெரியபுராணம் ஒன்றேபோதும். நமது சமய வாழ்வோ—சமய அனுபவமோ சேக்கிழார் அளவுக்கு இல்லை, சேக்கிழார் சுந்தரர் வாழ்வை உலக நடைமுறைப்படுத்திஞர். இன்று கண்ணப்பர் காலமில்லை. ஆதலால் கண் தேவைப்படாது. தேவைப்படினும் கண் வங்கிகளில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். கண்ணப்பர் குருபூசை நாளன்று கண்பார்வை இழந்தவர்களுக்குக் கண்ணுடி வாங்கிக் கொடுக்கலாம். இயற்பகை நாயஞர் குரு பூசையின்போது, வசதியில்லாமையிஞலே திருமணமாகாதிருக்கும் ஏழைகள் நாலுபேருக்கு கோவிலிலே திருமணம் செய்து வைத்தால் போதும். திருக்குறிப்புத்தொண்டர் திருநாளில் ஏழைக்கு உணவுப்பாத்திரம் கொடுக்கலாம்; ஏழை பணக்காரர் என்ற பாகுபாட்டினை மாற்றவேண்டும்.

பிட்டுக்கு மண் சுமந்தான் என்பதை—மண்சுமந் தான் பிட்டுக்கு என்று மாற்றவேண்டும். இக் காலத்தவர் பிட்டுக்கு மண்சுமந்த கதையைப் படித்துவிட்டுப் பிட்டை உண்கிறார்களேயொழிய மண்சுமத்தலை நினைப்பதில்லை. எனவே தொண்டை முன்னும் 'உண்டியைப் பின்னுமாக மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இன்று, கிணறு தோண்டல் வீதி அமைத்தல் ஆகிய சிரமமான முயற்சிகளை நாம் மேற்கொள்ளலாம். சுவாமியை வீதிவலமாக எழுந்தருளச் செய்து—கொண்டுபோய் வைத்து பிட்டினைத் திருமுன் நிவேதித்துச் சிரமதானத்தின் பின்பு புனிதமான பிரசாதமாக உண்ணலாம். கற்பனைக்கு அப்பாலான வாழ்க்கை அனுபவந்தான் பெரிய புராணம். வான்முகில் வழாது பெய்து—நீர்வளம் பெருகி, மலிவளம் சுரந்து—அரசு அருள் நெறி வழிப்பட்டு இயங்கி யாதொரு குறையுமின்றி உயிர்கள் வாழ்தலே சாலச் சிறந்ததாகும்.